AŞKLA OYNANMAZ

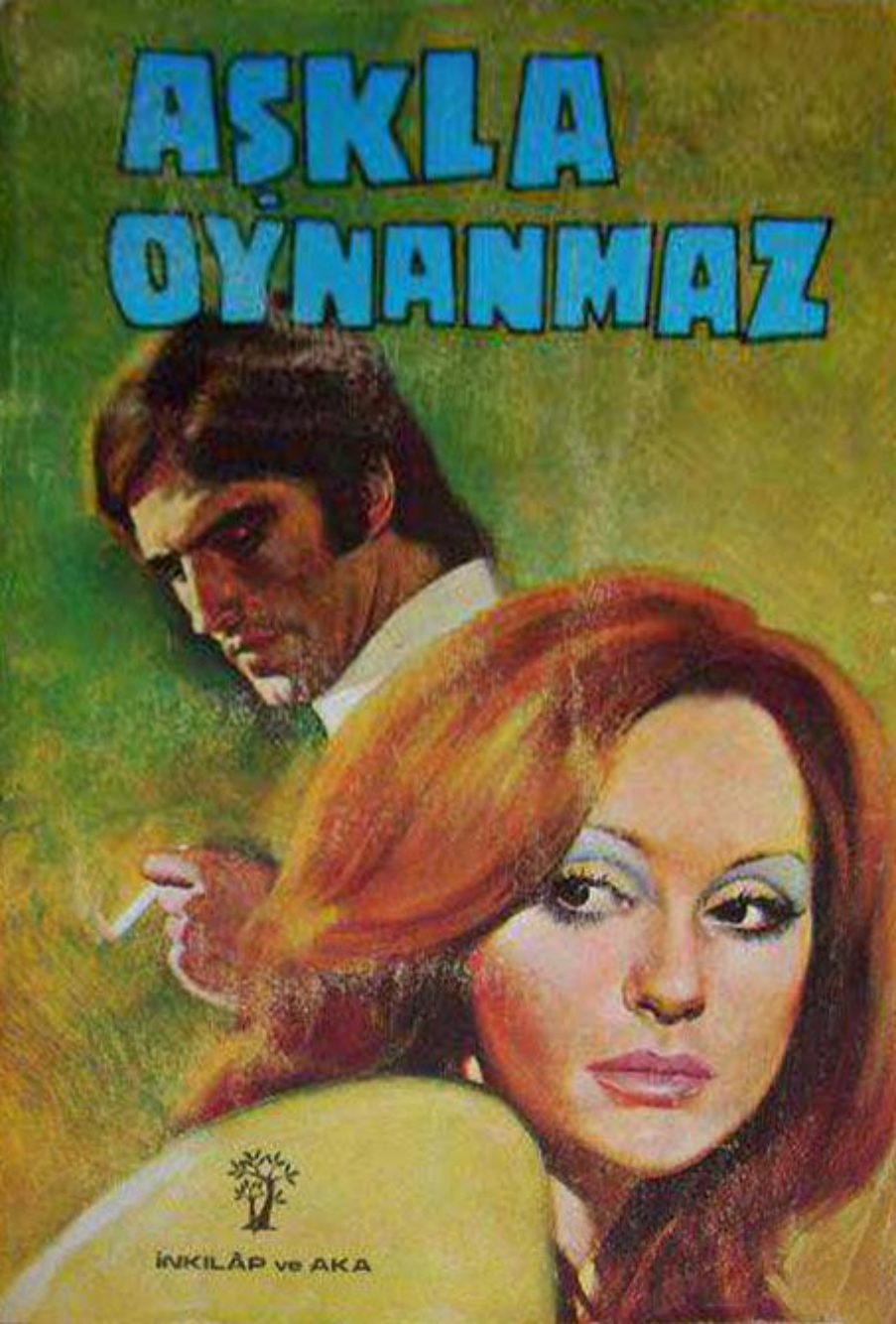

İNKILÂP ve AKA

AŞKLA OYNANMAZ

NAKLEDEN:
Muazzez Tahsin BERKAND

ROMAN

Üçüncü Basılış

İ-A

İNKILÂP ve AKA KİTABEVLERİ
İstanbul, Ankara Caddesi No. 95

TAN GAZETESİ VE MATBAASI
İSTANBUL — 1962

AŞKLA OYNANMAZ

— Kraliçe ne mi yapıyor? Dur sana anlatayım.. Dekor: Çok eski zamanlardan kalma kıymetli fakat soluk eşyalar... O kadar soluk ki, kapısı aralık duran benim odamın pırıl pırıl yanan modern eşyalarile müthiş bir tezad yapıyor... Bu antikaların arasında annem, hayır, kraliçe... Arkasında mavi ipekten geniş bir sabahlık, ayaklarında minimini terlikler, elinde bir zarf... Pencereden gelen güneş ışığı saçlarını bir gümüş yığını gibi parlatıyor. Yüzü mütebessim... Sebebi mi? Gelen mektup teyzemden... Bu iki kardeş haftada bir iki defa birbirlerine ne yazarlar bilmem! Şairane tasvirimi bitirmek için şunu da ilâve edeyim: Alçak masanın üstündeki kristal vazoda iki pembe gül yavaş yavaş ölüyor...

— Nesrin saçma sapan şeyler söylemekten bıkmadın mı? Telefonda kiminle konuşuyorsun?

— Bir dakika dur, kraliçeye cevap vereyim: Kiminle mi konuşuyorum anneciğim? Selim Akselle, yani nişanlımla... Şimdi sözüme devam ediyorum. Alo Selim, pekâlâ saat tam üçte, Sultanahmet parkının önünde buluşuruz. Burasını niçin seçtim biliyor musun? Şayet gecikirsem, Ayasofya Müzesini ziyaret eder, vakit geçirirsin. Maamafih seni altmış dakikadan fazla bekletmem, merak etme! Şimdilik Allaha ısmarladık cicim...

— Nesrin, nişanlınla ne zamandanberi bu kadar teklifsiz oldun?

— Bir hafta, on gündenberi onunla senli benli konuşuyoruz.

— Bu pek hoşuma gitmedi kızım.

— Anneciğim, sen pek can bir annesin amma hâlâ eski zamanda yaşıyorsun, bugünkü modern hayata bir türlü uymak istemiyorsun. Halbuki Selimle ben üç sene müddetle kon-

servatuvarda beraber çalıştık, talebe sıfatile müşterek binbir üzüntümüz veya zevkimiz oldu, müşterek arkadaşlarımız var, şimdi de birkaç aydır nişanlıyız, on beş gün sonra evleneceğiz. Artık onunla çok samimî ve teklifsiz olmak pek tabii bir şey değil mi? Sen bilhassa mektep arkadaşlığının bugün kadınlarla erkekleri birbirlerine ne kadar çok yaklaştırmakta olduğunu bir türlü anlamak istemiyorsun... Selimle on beş gün sonra evleneceğiz, şimdiden ona karşı samimiyet ve yakınlık göstermişim, ne olur?

— Bunun bence çok büyük bir ehemmiyeti var Nesrin... Sana birçok defalar söylemiş olduğum şeyleri tekrar edeceğim: Nişanlına karşı olan muamelelerini hiç beğenmiyorum ve buna pek üzülüyorum. Fazla serbest, mütehakkim, müstebit ve serkeşsin.. Bir genç adamın kalbile, aşkile ve sabrile bu derece oynamak, onu kaprislerine âlet etmek doğru bir şey değildir. Şimdi tahammül ettiği bütün bu hallerinin intikamını evlendikten sonra o senden alacaktır. Buna emin ol kızım.

— Kuzum anne bana böyle darılma... Bugüne kadar beni memnun ve mesut etmek için her şeyi yaptın, evini arkadaşlarıma açarak bütün eğlencelerimize, şımarıklığımıza dudaklarında müsamahakâr bir tebessümle tahammül ettin. Bu acı sözlerle ne lüzum var?

— Sana neşeli bir ömür sürdürmek için gene de ayni şeylere tahammül edebilirim Nesrin; senin arkadaşlarını buraya çağırıp onlarla beraber binbir eğlence tertip etmen. hattâ biraz fazla gürültü ederek rahatını kaçırman başka, yarınki saadetini mahvetmek için elinden gelen tedbirsizlikleri yapman yine başkadır.

— Sen eskiden böyle değildin anne, benim afacanlıklarıma göz yumardın.

— Evet göz yumardım Nesrin, hakkın var. Bu sebepten bugün kendimi affediyorum. Babasız kaldığını bildirmemek için sana karşı çok zayıf davrandım, seni çok şımarttım. Kabahatim cidden büyük...

— Vicdanını teskin için amcamın sözlerini hatırla anne: "Nesrine karşı hiç bir terbiye sistemi tatbik edilemez, onu kendi haline bırakmalı, iş olacağına varacak!"

Bu büyük hakikati bir defa daha tekrarladıktan sonra şimdi müsaadenle çalışmağa gidiyorum. Artık saatlerce benim dandanımı dinlersin. Piyanist parmaklarım ve artist ruhum birleşerek bugün bir şeyler yaratacaklar, bunu hissediyorum. Dün saatlerce çalıştığım halde iki satırlık nota yazamamıştım, bu dakikada ilham perisinin bana güldüğünü hissediyorum.

Mutlaka bir şeyler yaratmağa muvaffak olacağım. Ah anne, sesim, ihtiyar ve nezleli bir bülbül sesine benziyecek yerde güzel bir soprano olsaydı, ben kendime hiç koca mı seçerdim! O zaman beni sahnede, zafer tacını giymiş bir sanatkâr olarak alkışlardın. Ne yazık oldu değil mi?

Bu sözlerden sonra Nesrin şarkı söyliyerek çalışma odasına doğru yürüdü, fakat tam kapıdan çıkacağı sırada birdenbire geri döndü, bir çılgın gibi annesinin boynuna sarıldı, yanaklarından öptü, tekrar koşa koşa odasına girdi, kapıyı kapadı.

Mediha Hanım kızının arkasından baka kalmıştı. Nesrinin bu konuşması, bu sözleri başını döndürecek kadar onu yoruyordu. Aralarında ne büyük bir tezat vardı!

Şimdi, kapalı kapının arkasından bir piyano sesi yükseliyordu. Evvelâ çok modern, çok oynak bir dans havası, ondan sonra Bach'dan, Bethofenden, Vagnerden birkaç parça ve nihayet kesik kesik notlar... Nesrin çalışmağa başlamıştı. Tam on beş gündenberi hiç bir şey yazamadığını iddia ediyor, düğün hazırlıklarının kendisini çok meşgul etmesinden şikâyet ediyor ve bütün bu patırtıların musiki hayatını altüst ettiğini ileri sürerek hırçınlaşıyordu. Halbuki o, bugünler, her zamandan fazla bir arzu ile bir şey yaratmak, başladığı vals havasını bitirmek istiyordu.

Dışarda telefon çıngırağı çaldı. Mediha Hanım ahenktar sesile cevap verdi-

— Nesrini mi istiyorsunuz? Ha, sen misin Meziyet? Nesrin çalışıyor kızım, rahatsız etmeğe cesaret edemiyorum. Bilirsin ya, piyanosunun başına geçti mi büsbütün değişiyor, en ufak bir gürültüye bile tahammül edemiyor. Demek seninle randevusu vardı, bir saattenberi onu bekliyorsun.. vah yavrucak! Çok teessüf ettim, artık bekleme, sokağa çıkmağa hiç niyeti yok. Evet, hakkın var. Nesrinin her yaptığı affedilir, benim gibi siz de onu şımartıyorsunuz. Güle güle kızım.

Mediha Hanım telefon âhizesini elinden bıraktı, yazı masasına doğru yürüdü. Biraz evvel aldığı mektuba cevap yazacak. Masanın üstü de Mediha Hanımın bütün hayatı ve hareketleri gibi muntazam...

Fakat masa başına oturmağa vakit kalmadan tekrar telefon çalıyor.

— Evet, burası... Nesrin Hanım evde mi bilmem. Müsaade ediniz bakayım. Orası tenis kortu mu? Bu sabah dersi mi vardı? Haberim yok, bir dakika bekleyiniz.

Ayaklarının ucuna basarak kızının odasına yaklaştı, kapıyı yavaşça aralıkladı.

— Nesrin, tenis hocan telefona çağırıyor.

— Gelemem... Sol, si, sol.

— Ne cevap vereyim?

— Bir şey uydur canım... Fa, re, si.

— Ne söyliyeceğimi bilmiyorum, seni bekliyorlarmış, hocanın işi varmış.

— Aldırma, telefonu kapa... Allah rızası için anne beni rahat bırak, bir aydır bugünü bekliyordum. Terziler, provalar, binbir türlü işlerle beni meşgul ettin, ses çıkarmadım. Şimdi tam ipin ucunu yakaladım. Kuzum anneciğim, kapıyı kapa ve artık beni unut! Rahat rahat çalışma istiyorum. Hattâ Japon imparatoru bile gelse kapımı açma olur mu? Haydi can nonoşum benim...

Mediha Hanım içini çekerek uzaklaştı.

— Nesrin Hanım evde yokmuş efendim. Gelince size telefon eder.

Fakat bugün Mediha Hanıma mektubunu bitirmek nasip değilmiş! Birkaç satır yazdıktan sonra gene telefon zili çaldı.

— Kimi istiyorsunuz efendim Selim Bey siz misiniz? Evet Nesrin evdedir çocuğum, fakat çalışıyor, onu rahatsız etmeğe cesaret edemiyorum. Biraz sonra telefon edemez misiniz? Mühim bir şey mi söyliyeceksiniz? Seyahatinize ait... Fakat Nesrin çok hararetle çalışıyor, galiba bir aydanberi beklediği ilhamat göklerden nazil olmuş, kapısını açarsam hırçınlaşacak, huyunu biliyorsunuz... Hayır, bana da kızar, böyle günlerinde gözü kimseyi görmüyor yavrum... Eğer çok ısrar ederseniz tabiî çağırırım amma, şimdiden haber vereyim ki Nesrin çok kızacak, sinirlenecek. Pekâlâ bir dakika bekleyiniz, haber vereyim.

Mediha Hanım bir defa daha kızının çalışma odasına doğru yürüdü, kapıyı büyük bir itina ile açtı. Nesrin halının üzerine yüzü koyun yatmış, önündeki nota kâğıtlarına telâş ve helecanla yazıyor, dudakları arasından bir hava mırıldanırken sol elile de tempo tutuyor.. gözleri lüzumundan fazla açık ve parlak.. yüzünün yegâne güzelliği olan gözleri...

Mediha Hanım, rahatsız etmeğe kıyamıyormuş gibi bir saniye ona şefkatle baktıktan sonra hafifçe seslendi:

— Nesrin! . .

— Sol, re, sol, sol, re.

— Nesrin! . .

— Ah anne, sabrımı tüketiyorsun, bundan sonra evden

kaçıp dağ başına gideceğim. Sükûnetle çalışmak için başka çare yok. Ne olur biraz beni rahat bırak!

— Kızım, Selim Bey telefonda seni istiyor.

— Şimdi gelemem.

Seyahatinize ait müstacel bir mesele içinmiş, öğleden evvel cevap vermek lâzımmış!

Nesrin öfke ile yerinden fırladı. Mor pijaması içinde zayıflığı büsbütün meydana çıkmıştı. Yüzü hiddetle değişmiş, gözleri şimşek çakıyor... Annesinin yanından geçerek telefona koştu ve sert bir hareketle âhizeyi eline aldı. Sesi titriyordu.

—Artık içimi sıkıyorsunuz Selim. Ben her gün sabahtan akşama kadar mânâsız bir takım işler peşinde koşamam. Eğer ufacık bir seyahat tertip etmek için de bir yardımcıya, bir dadıya ihtiyacınız varsa hiç evlenmeyiniz! Beyefendi yalnız başına bir şey yapamaz, bir şeye karar veremez ve benim meşgul olduğumu, çalıştığımı söyledikleri zaman da inat eder, ısrar eder. Beyhude! Hiç bir cevap vermiyeceğim! Sözlerinizi bile dinlemiyorum. İçimi sıkıyorsunuz, içimi sıkıyorsunuz, anladınız mı? İşte bu kadar.

Bu hakaret yağmurundan sonra Nesrin ayni öfke ile telefonu kapadı.

Kızının bu sert ve ağır sözleri Mediha Hanımı hayretler içinde bırakmıştı.

—Nişanlına karşı bu nasıl muamele Nesrin? Selime bu sözleri söylemeğe utanmadın mı? Bu artık şımarıklıktan da başka bir şey, âdetâ hakaret... Çabuk telefonu aç, ondan af dile, öfkene hâkim olamadığına müessif olduğunu söyle!

— Ne münasebet! Aklı başına gelsin de bir daha beni rahatsız etmenin ne olduğunu öğrensin!

— Küçük hanımı rahatsız etmesinmiş! Evet çalışıyordun, bunu biliyoruz amma artık her şeyin bir haddi var! Birkaç gün sonra evlenecek olan bir kız, muvakkaten olsun musikiyi ihmal edebilir. Eğer her çalışan kimse işinin ortasında rahatsız edildiği için senin gibi hareket ederse iki insanın bir arada yaşaması pek güç olurdu. Sözlerin Selimi çok müteessir etmiş tir. Nesrin, hem ayıp, hem fena bir şey yaptın.

— Hayır, yanılıyorsun anne, meşgul olduğumu söylediğin halde nişanlımın beni rahatsız etmesini, bunda ısrar etmesini kabul etmem. Doğrusunu istersen asıl kabahatlı olan sensin. Eğer Selime mukni bir cevap verseydin, bu derece ısrar etmez, ben de öfkelenerek ona o ağır hakaretleri söylemezdim.

— Haksızlık ediyorsun. Sözlerinin doğru olmadığını ,Seli-

min çok becerikli, çok akıllı ve başlı başına mühim kararlar verecek kadar durendiş olduğunu biliyorsun.

— Evet, çok meziyetleri var. Esasen kusurları fazla olsaydı onu kendime koca olarak seçmezdim. Unutma ki onu ben intihap ettim.

— Pek gururlanma! Senin müstakbel saadetin namına, bunun aksini temenni ederdim.

— Modası geçti.

— Münakaşayı bırak. Hemen nişanlını bul ve ondan af dile.

— Bir defa hayır dedim anne, kızını tanırsın, ölsem bu kararımdan vazgeçmem.

— Bu mânâsız inadın yüzünden başına bir felâket gelmez inşallah... Senin gibi zeki bir kızın bu derece şımarık olmasına aklım ermiyor.

— İltifatlarına teşekkür ederim anne.

— Kabahatlerini itiraf etmek istemiyor musun?

— Bunun için vakit biraz geç; yaşım yirmi üçü buldu.

— Ziyanı yok, geç olsun da güç olmasın.

— Üzme... beni anneciğim.

— Bu ne kibir, ne azamet! İnsan haksız olduğunu ve kabahat işlediğini her yaşta itiraf eder. Bu bir küçüklük değil, bilâkis büyüklüktür.

— Çok rica ederim bahsi değiştirelim anne; bilirsin ki vaız dinlemek beni büsbütün hırçın eder, bahusus senin ağzından...

Yazık oldu, artık çalamam bugün; halbuki bir iki mözürden sonra elimdeki parçayı bitirecektim ve bunu hocama vâdetmiştim... Neyse, onu düşünmiyelim şimdi. Gazeteler nerede? Biraz politika havadisleri okuyayım... Seni rahatsız etmezsem buraya oturmak istiyorum anne, odamda canım sıkılacak. Merak etme, sinirim geçti, bir kenarda oturup ses çıkarmıyacağım.

— İstediğin kadar burada oturabilirsin, neden rahatsız olayım?

—Hakikaten anne sen, Selimin dediği gibi, kusursuz bir kadınsın, insana, sakin akşamlar kadar sükûnet veriyorsun. Eminim ki o benim sana benzemediğime pek müteessiftir. Sen ne kadar sakin, uysal, temkinli ve sabırlı isen ben bilâkis işliyen bir saat rakkası gibi seni yoruyor, sıkıyorum. İşte bak bu dakikada bile mektubunu yazmama mâni oluyorum; fakat ne uzun mektup bu, teyzeme hemen her gün yazacak havadisi nereden buluyorsun?

— Birimizin gündelik hayatı ötekini alâkadar ediyor kızım. Meselâ, son haftalarda bir düzüye senin düğün hazırlıklarından bahsediyorum. Bu mesele onu pek meşgul ediyor.

— Hata ediyor, çünkü asıl alâkadar olan ben bile düğünüme ait teferruatla meşgul olmuyorum.

— Benden başkası bu sözlerini işitse senin nişanlını sevmediğine hükmeder.

— Yanlış bir hüküm vermiş olur, Selimi sevmesem onunla evlenir miyim? Yirmi üç yaşında bir kız ne yaptığını bilir.

Sükût... Mediha Hanım yazısına devam ediyor; fakat zihninin ayni zamanda başka bir yere takıldığı belli.. arada bir gözlerini kaldırıp telefona bakıyor. Selim acaba hâlâ evde mi? Neden tekrar çağırmadı? Her zaman, kavgalardan sonra —bu kavgalar ne kadar sık!— gelir, Nesrinin asabiyetinin geçmesini sükûnetle beklerdi. Bu defa somurtuyor. Nesrin ne yapacak?

Birdenbire telefonun çıngırağı odanın sessizliği içinde çınladı. Genç kız bir hamlede yerinden sıçradı, fakat vazgeçip gene oturdu.

— Rica ederim anne sen konuş...

Mediha Hanım bir söz söylemeden yerinden kalktı.

— Nesrin Hanımı kim istiyor efendim? Terzi mi? Gelinlik elbisenin provası bugün yapılacak öyle mi? Peki, saat altda gelecektir. Teşekkür ederim.

Telefon edenin Selim olmadığını anlıyan Nesrin sükûtu hayale uğramıştı. Somurtkan bir sesle:

—Belki bugün gidemem.. dedi. Evvelâ berbere, sonra ayakkabıcıya, sonra da şapkacıya gideceğim, daha sayayım mı?

— Lüzumu yok, sabah da bir kaç randevun varmış amma hepsini atlattın.

Annesinin yüzündeki ciddiyet genç kızın nazarı dikkatini celbetmişti.

— Ne oldun ninem? Küçük kızına darıldın mı yoksa?

— Belki...

— Mutlaka Selim yüzünden... Halbuki asıl suç onun: o kadar israr edecek ne vardı! Ben de öfkeme hâkim olamıyarak ağzıma geleni söyledim. Maamafih, ben sokağa çıktıktan sonra istersen onu ara, kendisini bu defalık affetiğimi söyle.

— Nesrin, sana karşı olan sevgimizden istifade ediyor, ifrata varıyorsun kızım..

— Belki de hakkın var amma, sizin sevginizden istifade etmek kabahat mi?

— İnsan her zaman almaz, bazan da verir yavrum.

— Gene mi vaiz başladı.

— Gevezelik etme, ciddî konuşuyorum.

— Ne lüzum var nineciğim, biraz da gülelim, neş'elenelim... Selimin telefon muhaveresinden sonra sinirlerim altüst olmuştu. Bir şeyler kırmak istiyordum. Şimdi vazgeçtim, tenis oynamağa gideceğim. Âsabım büsbütün yatışacak, sonra gelip yemek yiyeceğim ve tam üçte Sultanahmet parkının önünde olacağım. Bir defaya mahsus olmak üzere randevuya saatinde gideceğim. Selimi memnun etmek istiyorum. O, biraz evvelki sözlerimi unutup derhal bana yaklaşacak, yüzüme muhabbetle bakacak, bana kızmak şöyle dursun, bilâkis beni daha çok sevdiğini söyliyecek ve akşam elele buraya geleceğiz. Nasıl, artık kızına hırçın ve fena huylu diyor musun? Görüyorsun ya, seni memnun etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım.

— Gücenen ben değildim ki...

— Biliyorum, fakat bu soğuk havayı ısıtmak için seni serbest bırakıyorum. Selimle konuş, meseleyi hallet. Başka istediğin bir şey var mı?

— Evet, bundan böyle söylemeden evvel düşünmeni öfkeni ve gururunu yenmeni istiyorum.

Saadetin ne kadar nazik bir sırça olduğunu, ne kadar çabuk kırıldığını bilmezsin.

— Bu sözleri hep eski zamanın hasta ruhlu, romantik şairleri söylemişlerdir, bugünkü modern nesil, hayatı öyle kabul etmiyor, ama bunun için beyhude yere üzülüp duruyorsun, şekerim. Şimdilik Allahaısmarladık, ben giyinip sokağa fırlıyorum, akşam Selimle ve seninle başbaşa verir, seyahat projemizi yaparız. Balayı seyahatimizin programını seninle beraber hazırlamak istiyorum... Ne güzel bir gezinti olacak değil mi?

*
* *

Nesrin, bir rüzgâr gibi kapıdan fırlayıp uçtuktan sonra Mediha hanım kızının "studio" dediği çalışma odasında yalnız kalmıştı. Etrafına baktı. Burası bir kaç gün sonra ruhu gitmiş bir ceset olacaktı. Nesrin olmayınca bu güzelliklerin ne mânası kalırdı. Bu köşeyi o, kendi elile, kendi artist ruhunun yarattığı yeniliklerle süslemişti. Duvarlar, tavan, döşeme ve bütün eşyalar, en küçük teferruata kadar Nesrinin fantazisine göre bir renk ve biçim almıştı. Ayni eşyayı bir başka yere nakletmek icab etse, Nesrinin ellerile düzeltilmedikçe o şeylerin ruhundan bir şey eksilecek, mânası ve varlığı yok ola-

caktı. Bu dekor ve Nesrin birbirlerini tamamlıyan iki parçadan başka bir şey değildi.

Genç kız, hakikatte güzel değilken bu odada güzelleşir, sevimli şahsiyetine bürünür, herkesi teshir ederdi.

Evet, Nesrin güzel değildi. Güzel bir ana ile babadan doğan bir kızın onlara benzemeyişi tabiatin bir haksızlığı telâkki edilebilirdi. Fakat onda güzellikten başka bir şey vardı: Cazibe...

Açık siyah göz bebeklerini çevreliyen uzun kıvırcık kirpikleri ve sabahtan akşama kadar kızgın güneş altında kalmış hissini veren esmer yüzü, ince, sinirli vücudu ona garip bir cazibe veriyordu. Ancak, onu herkese sevdiren tarafı, uyanık zekâsı, artistliği ve orijinalliği idi. Güzel sanatların hepsi onun için açık bir saha idi: Resim yapar, küçük biblolar yoğurur, istediği zaman kendisine güzel elbiseler diker, çiçekler yapar, velhasıl ince parmakları arasından şaheserler çıkabilirdi; fakat bütün meziyetleri onun hakikî şahsiyeti olan müsikişinaslık arkasında saklanmağa mahkûmdular. Nesrin her şeyden evvel musiki için yaratılmıştı ve piyanosu ile viyolonseli üzerinde parmakları dolaşmağa başladığı zaman kâinat onun için yok olur, etrafından her şey silinirdi.

Onun bu harikulâde istidadını, daha beş yaşında iken annesi keşfetmiş ve onu muktedir bir hocanın elleri arasına tevdi etmişti. Lisede bulunduğu müddet zarfında Nesrin piyano derslerini diğer bütün derslerinden üstün tutmuş ve diplomasını alır almaz konservatuara koşmuştu. Genç kız için hayatının en mesut devresi işte o zaman başlamıştı. Hele ufak tefek kompozisyonlarını gören hocası onu bu sahada ciddî ve metodlu bir şekilde çalışmağa teşvik ettikten sonra hevesi büsbütün artmış ve bazen etrafındakileri hayran edecek eserler meydana getirecek kadar bu yolda ilerlemişti.

Nesrin konservatuarda kendisine çok iyi arkadaşlar da bulmuştu. Bu arkadaşlar, onun huyunu anlıyan ve taşkınlıklarını, şımarıklıklarını hoş gören sahici dostlardı. Meziyet, Sacide, Selim ve Hulki.

Meziyet iyi keman çalardı, Sacidenin de sesi fevkalâde güzeldi. Hulki ömrünü alaturka halk türkülerinin tetkikine hasretmiş bir sanatkârdı. Selime gelince, ayni zamanda hem hukuka hem de konservatuara devam ediyordu ve arkadaş grupunun içinde kendisini tamamile musikiye hasretmiyen bir o idi.

— Beş arkadaş birbirlerini pek severler, fakat hepsi ayrı ayrı Nesrini tercih ederlerdi; çünkü o hiç kimseye benzemi-

yordu, onda bir çok tezadlar bir arada yaşıyordu: İyilik ve fenalık, öfke ve sabır, ciddilik ve hafiflik, merhamet ve lâkaydilik, neşe ve hüzün, cömertlik ve hasislik.

O, kendinden bahsederken:

— Ben tıpkı Rus salatasına benzerim. Karmakarışık bir ruhum var. Annem gibi melek haslet bir kadının benim gibi bir şeytanı nasıl dünyaya getirdiğine hayret ediyorum, derdi.

İşte bu dakikada Mediha Hanım bu şeytanın stüdyosunda onun şımarıklığının esiri mi olacaktı?

Nesrinin arkadaşları arasından seçerek kendi kendine nişanlandığı Selim Aksel, bu karışık ruhlu genç kıza göre bir koca mı idi? Ondan ancak bir kaç yaş büyük olan, onun gibi babasız ve nazlı büyüyen bu erkek, Nesrinin inadlarına, acayip fantazilerine mukavemet edebilecek mi idi?

Yoksa, o da genç kızın etrafını alan diğer insanlar gibi onun şımarıklığının esiri mi olacaklar? Çünkü Nesrin, hiç bir zaman karşısındakine emreden bir tavır almadığı halde gerek evde, gerek akraba ve arkadaşları arasında bütün arzularını yaptırmağa muvaffak oluyordu. Bugün için Selim de ona mukavemet etmiyor, gözü kapalı denecek derecede sevdiği nişanlısının sözünden dışarı çıkmıyordu. Fakat yarın?

Hangi hain tesadüf Nesrinin karşısına bu yumuşak huylu çocuğu çıkarmıştı? Halbuki o, babasından kalan büyük serveti sayesinde daha iyi bir izdivaç da yapabilirdi.

Mediha Hanım Selimi düşünürken birdenbire ona telefon ederek Nesrinin o sabah söylediği ağır sözleri unutmasını tavsiye edeceğini hatırladı ve hemen yerinden kalkarak — Nesrinin ve arkadaşlarının tâbirince bir kraliçe edasile — telefona doğru yürüdü.

— Selim Aksel Beyin evi mi efendim? Nasıl, orada yok mu? Lûtfen geldiği zaman Nesrin Hanımın kendisini aradığını söyleyiniz. Teşekkür ederim efendim.

Bu muhavereden sonra Mediha Hanım masası başına oturdu ve sabahtanberi bir türlü bitiremediği mektubunun son satırlarını yazdı:

"Birkaç güne kadar Ankaraya geleceğim abla, senin yanında yalnızlığımı unutmağa çalışacağım. On beş gün sonra küçük kızım mesut bir balayı seyahatine çıkacak. Lübnanları, Beyrutu, Mısırı gezecek, Avrupanın bazı şehirlerini dolaşacak, ve nihayet Romanyada bir kaç ay kalacak. Selimin orada bazı işleri var. Babasından intikâl eden emlâke ait işler. Seyahat, beş altı ay sürer sanırım. Ondan sonra İstanbula dönecekler,

Selim avukat yazıhanesini açacak, Nesrin de gene piyanosunu bulacak.

Şimdilik çocukların seyahatini onlarla birlikte hazırlıyorum, onlarla birlikte bu hazırlıkları yaparken dünyanın en mes'ut anası olduğumu düşünüyor, Allaha şükrediyorum...

*
* *

— Annem evde mi?

— Hayır küçük hanım.

— Acaba nereye gitti?

— Sinemaya gideceğini söylemişti efendim.

— Bu kadar geç kaldığı yoktu. Demek altı buçuk matinesine gitmiş olacak... Her ne ise, geldiği zaman benim odamda olduğumu söylersin.

— Peki küçük hanım... İsterseniz size yemek vereyim. Hanım efendi belki geç kalır.

— Zannetmem; dokuzdan evvel gelecek, acele etme.

— Selim Bey yemeğe gelecek mi?

— Hayır.

Hizmetçi kız mutfağa doğru yürürken düşünüyor:

— Nesrin Hanım bugün çok suratlı, nesi var acaba? Bu alelâcayip kızın hizmetçilere karşı sert yüz gösterdiği yoktu, bilâkis bize tatlı muamele eder.

Fakat onunla geçinmek de pek güç... Eve saat kaçta geleceği belli olmaz. Kâh nişanlısile, kâh arkadaşlarile gider, gezer, bazan saat on birde gelir yemek ister, bazan dokuzda gelir, yemeği dışarıda yediğini söyler... Bugün de akşam ezanından evvel geliverdi. Böyle yaptığı yoktu. Acaba neden?

Genç hizmetçiler pek mütecessis olurlarmış. Bu köylü kızının dümdüz ruhunda Nesrinin hareketleri büyük bir karışıklık yapıyordu.

Nesrin odasında ağır adımlarla dolaşıyor, dalgın hareketlerle arkasından sokaklık elbisesini çıkarıyor, ince, çiçekli bir ev elbisesi giyiyor. Zihni başka şeylerle meşgul... Fakat böyle iken gene kızıl dalgalı siyah saçlarını büyük bir itina ile ve zeki alnını meydana çıkaracak şekilde tarıyor. Arkaya doğru gerilen saçla gözlerinin parlaklığını büsbütün arttırıyor. Rengi uçuk yanaklarile tezad teşkil eden dudakları, iki kızıl nokta.

Genç kız aynada yüzüne bakıyor, bu akşam gözlerinde, bütün vücudünde titriyen bir helecan var... Annesi bunun farkında olmamalı... Masa üzerindeki vazodan iki kızıl gül seçerek beline iliştiriyor. Piyano üstünde bir başka vazo var, Selimin o

sabah yolladığı orkideler... Çiçekliğin yanında da onun akaju çerçeve içindeki resmi... Nesrin nişanlısının fotoğrafisine uzun uzun bakıyor, bu erkek yüzü, ince hatları, sevimli profilile cidden güzel... ağzında, gözlerinde derin bir mâna var; fakat her nedense bu yüz bu dakikada ona gülmüyor ve genç kız, dalgın ve meyus bakışlarını odanın başka taraflarına çeviriyor. Hayır, bu akşam başka akşamlara benzemiyor...

Nesrin divan üzerine uzanarak yanındaki etajerden bir kitap aldı; fakat okuduğunu anlamak mümkün mü? Gözleri dalıyor, uzakları görüyor, zihni başka yerlerde dolaşıyordu. Nihayet dayanamadı, sinirli bir hareketle yerinden kalktı, dışarıya çıktı. Annesi henüz gelmemişti. Düşünceli gözleri telefona kaydı. İlerledi, elini uzattı, âhizeye dokundu, gene vazgeçti, omuzlarını kaldırarak: "Neye iyi?" dedi ve adımlarını sürükliyerek tekrar stüdyosuna döndü.

Saat sekizi çeyrek geçiyor. Mediha Hanım niçin bu kadar geç kaldı? Nesrin neden bu kadar üzülüyor? Hiç bir vakit saatle meşgul olmazken bugün neden dakikaları sayıyor.

Beklemenin öldürücü saniyelerini duymamak için piyanoya oturdu. Niyeti bir kaç hafif hava çalmaktı; fakat parmakları ağırlaştı ve tuşlardan ağır, hazin bir melodi yükseldi, bu, bir veda şarkısı idi. Bunu başka hazin bir hava takip etti. Öyle ki genç kız biraz kendini topladığı zaman çaldığı parçalara hayret etti.

— Bu akşam hastayım galiba, parmaklarımın altına hep hazin parçalar geliyor.

Başını çevirince annesinin kapıya dayanmış, kendisini dinlediğini gördü, yerinden fırlayıp ona koştu:

— Çok şükür gelebildin anneciğim... Şimdi hesap ver bakalım, bu saatlere kadar nerede kaldın? Senin gibi küçücük anneler gecenin bu vaktinde sokakta kalırlar mı? Fakat yüzün neden böyle soluk? Ne oldun, hasta mısın ninem?

— Hayır kızım...

— O halde

— Şu Bethofen ne büyük bir dâhi ve sen onun eserlerini ne güzel çalıyorsun Nesrin! Bu akşam her vakitten daha fevkalâde idin, kalbim parça parça oldu.

— Benim hassas anneciğim.

— Evet kızım, bütün insanların bazı zayıf dakikaları olur. Ben de senin yakında benden uzaklaşacağını ve yalnız seni değil ayni zamanda piyanonu da arayacağımı düşündüm.

— Demek dandanlarım içini sıkmıyor anne?

— Gevezeliği bırak şimdi. Selim nerede?

— Bilmem.

— Niçin?

— Beraber gelmeği ne o ne de ben istedik.

— Kavga mı ettiniz?

— Hayır. Beyefendi somurtuyor. Ben de onu kendi haline bırakıyorum.

— Bu sabah söylediğin fena sözlerden seni affetmedi mi?

— Haberim yok!

— Nasıl haberin yok? Bu da ne demek?

— Bu sabahki sözlerimin biraz ağırca olduğunu itiraf ediyorum, amma bu hususta ona bir şey sormadım.

— Yani haksız olduğunu söylemek istemedin öyle mi?

— İmkânı olsaydı belki bunu yapardım.

— Neden imkân bulamadın anlamıyorum. Bir insan asabiyetine mağlûp olarak karşısındakini gücendirmiş olduğuna müteessir olduğunu her zaman söyliyebilir.

— Evet, onunla karşılaşırsa bu kolaydır.

— Sen Selimi görmedin mi?

— Hayır. Saat tam üçte Sultanahmette idim. Selim gelmemişti. Bir iki dakika oralarda dolaşarak onu beklediğim ve nihayet içim sıkıldı, çekilip gittim. Beklemekten hoşlanmadım.

— Her gün onun seni beklediğini unutuyor musun?

— Ben bir kadınım, o erkektir. Arada fark var.

— Her zaman erkeklerle kadınların müsavi haklara malik olduklarını iddia ettiğin halde bu prensip haricine mi çıkıyorsun?

— Anneciğim, bu akşam çok çetinsin. Kızın sana ne yaptı?

— Bana bir şey yapmadın amma Selime karşı haksızlık ettin. Senin randevuya her zaman geç gittiğini bildiği için mutlaka birkaç dakika gecikmekte mahzur görmemiş ve seni bekletmiştir.

— Merak etme, ona bir tezkere yolladım.

— Ne yazdın?

— Aşağı yukarı şunları: "Bugün Sultanahmet meydanında birbirimizi bulamadık.

O halde gece saat dokuzda gel... Bugün çarşıdan aldığım güzel şeyleri ve gelen hediyeleri beraber seyrederiz. Bu gece yemeği annenle karşı karşıya yiyeceğin anlaşılıyor, tarafımdan ona de ki, "şakadan anlamıyan oğlunun kulaklarını çeksin." Görüyorsun ya, yaptığım kabahati tashih ettim. Memnun musun?

— Şöyle böyle.

— Pek müşkülpesentsin anneciğim. Haydi şimdi yemeğimizi yiyelim.

Sofrada ana kız karşı karşıya oturmuşlardı. Nesrin her zamanki gibi gevezelik etmeğe çalışıyordu, fakat neşesi biraz zoraki idi. Sinirli olduğu her halinden belli oluyordu. Mediha Hanım onun nişanlısını bekliyerek sabırsızlandığını anlıyor, onun müthiş bir vicdan azabı içinde çırpındığını görüyor, ses çıkarmıyordu.

Yemekten sonra salona geçtiler. İki kadın da birbirine karşı komedi oynamakta devam ediyorlar, üzüntü ve telâşlarını belli etmemeğe çalışıyorlardı.

Nesrin yerdeki yastıklardan birini kanepenin yanına çekerek üstüne oturdu, kolunu kanapeye yasladı.

— Anneciğim, kuzum bana da senin sigaralarından bir tane ver. Hani, amcamın dediği gibi, sana harikulâde hülyalar veren sigaralardan. Bu akşam unutmağa ihtiyacım var.

— Neyi unutmak istiyorsun Nesrin?

— Vaktin geçtiğini, saatin rakkasının her hareketinde saniyelerin bir daha geri gelmemek üzere uçup gittiklerini, bu anları bir daha yaşamıyacağımızı... Şu rakkası susturmağa müsaade eder misin anne? Bu gece, zamanı durdurmak istiyorum.

— Niçin kızım?

— Bilmiyorum. Birdenbire içime bir korku düştü, istikbalden korkuyorum. Burada, senin yanında bulundukça hiç bir felâketin, hiçbir fenalığın beni gelip bulamıyacağını zannediyor ve serbest yaşadığım halde gene kendimi senin sıcak himayen altında hissederek müsterih oluyordum. Hattâ günde birkaç dakika büsbütün küçük bir kız gibi kendimi zayıf hissediyordum, bu, gece yatmadan evvel seni öptüğüm zamanlardı. O anlarda kendimi, bütün günün patırdılarından ve yorgunluklarından, uzakta zanneder, içime derin bir sükûnet çökerdi. Tıpkı, annesi yorganını örtüp arkasını sıkıştırdıktan sonra uykuya dalan küçük çocuklar gibi.

Sizden uzak kalacağım zamanlar bu dakikaları çok düşünüp arıyacağıma eminim. Kalblerimiz birbirini bulacak ve uzaklıkları aşarak birbirini arıyacaktır. Başka türlü olmasına imkân yoktu değil mi ninem? Niçin cevap vermiyorsun? Ağlıyor musun anne? Budalaca sözlerimle seni ağlattım. Galiba Bethofenin müziğinin tesiri hâlâ devam ediyor.

İşte sustum, şimdi neşeli şeylerden bahsedelim. Sinemada ne film gördün? Güldün mü yoksa ağladın mı? Buna da cevap vermiyorsun öyle mi? Anlaşıldı, gene çok hissî bir roman seyretmiş olacaksın.

— Hayır kızım, bilâkis mânâsız bir Amerikan filmi idi.

— Öyle ise kaşlarını aç, neşeli ol. Bak, başbaşa geçirdiğimiz saatler ne kadar güzel! Bundan istifade etmeliyiz. Artık dakikalar da geçmiyor, saati durdurdum. Hep ayni saniyeleri yaşıyoruz. Ne harikulâde bir şey değil mi?

— Çocuksun Nesrin.

— Hayır, çocuklaşıyorum anne, fena mı?

— Selim ne için gelmiyor?

— Gelecek... Kimbilir, belki o da annesinin yanındadır şimdi, o da annesile başbaşa mesut oluyor. Biliyorsun ya, o da annesinin bir tanesidir ve ondan ayrılmak üzeredir. On gün sonra uzaklarda olacağız.

Bu sözlerden sonra genç kız yerinden sıçradı, annesine yaklaştı. Birdenbire heyecanlanmıştı.

— Ne harikulâde bir seyahat yapacağız anne! Trenler, vapurlar, otomobiller... Hattâ belki tayyare... Düşün bir kere yükseklerde, göklerde uçmak ne fevkalâde bir zevk! Toprakla alâkasını keserek havalarda, muallâkta kalmak, başınızın üstünde bulutları, ayaklarınızın altında dağları bayırları, sonsuz denizleri hissetmek ve bu büyük heyecanı Selimle beraber duymak! Acaba o da bunları hissediyor mu anne?

— Şüphesiz... Selim çok ince ruhlu bir gençtir.

— Sen ne iyi bir kaynanasın! Her zaman damadının tarafını iltizam ediyorsun. Halbuki o bazan pek fena bir adam...

— Ya sen?

— Ben her zaman fenayım; buna etrafımdakiler alıştılar artık... Fakat o insan üzmesini benden iyi biliyor. Bak hâlâ gelmedi. Ona bugün satın aldığım şeyleri ve gelen hediyeleri gösterecektim. Onu beklerken bari kutuları buraya getireyim.

Genç kız, annesinin cevabını beklemeden koşa koşa odasına girdi. Bir taraftan paketleri çıkarıyor, bir taraftan da, açık kapının arkasından annesile konuşmakta devam ediyordu.

— Her şeyden evvel senin hediyeni, şu muhteşem seyahat çantasını çıkarıyorum. Selim kim bilir ne kadar beğenecek. Ondan sonra Meziyetle Sacidenin yolladıkları fotoğraf makinesini. Kâfir kızlar hoşumuza gidecek hediyeyi ne iyi keşfetmişler! Artık anneleri memnun etmek için durmadan resim çeker yollarız. Hulkinin gönderdiği saat de mükemmel bir biblo... Ya terziden gelen şu nefîs manto ile şapkaya ne buyuruyorsunuz? Eşarbım bu takıma pek yaraşacak... Son zamanlarda yeşil renge bayılıyorum. Galiba ümit rengi de ondan...

İşte şimdi mühim bir oyuncağı elime aldım. Minimini bir Brovining tabancası.. Sen ne dersen de, Selim ikimizin de ya-

nımıza birer tabanca almamızı istiyor, ne olur ne olmaz, seyahatte insanın kendisini müdafaa edecek vasıtalara malik olması icap ettiğini ileri sürüyor.

— Fakat tabancayı kullanmasını bilmedikten sonra ne işe yarar?

—.Bilmedikten sonra mı? Sen öyle zannet, benim korkak anneciğim, kızın çoktan bunu talim etti. Hem de kimden biliyor musun? Bizzat nişanlımdan... Anlaşılan Selimin niyeti bozuk, beni vahşi hayvanların arasına götürecek.

Fakat ne işitiyorsun? Odamın saati onu çalıyor anne; Selim niçin gelmedi acaba?

— Hâlâ surat etmekte devam ediyor galiba.

— Gülünç bir şey bu... Sebebini mutlaka anlamalıyım.

Kızın asabî adımlarla telefona doğru yürüdüğünü gören Mediha Hanım telâşlandı.

— Rica ederim, bu sabahki gibi sinirlenip münasebetsiz sözler söyleme Nesrin, bir nişanlı ne kadar âşık olursa olsun, izzetinefis sahibi bir adamdır.

— Malûm.. malûm..

— Hiç söz dinlemiyorsun kızım.

— Allo, Selim Aksel Beyin evi mi? Selim Bey orada yok mu? Emin misiniz? Nesrin Hanım konuşuyor. Evet Selim Beyin nerede olduğunu lûtfen hanımefendiden sorunuz, bekliyorum.

Âhizenin ağzını elile kapayarak genç kız annesine hitap etti:

— Onun evde olduğuna eminim. Dadısının sesindeki tereddüt bunu ispata kâfi geldi. Mutlaka Selim tenbih etmiştir. Fakat cevap gecikiyor, telefon salonun yanındaki koridorda olduğu halde beni bekletiyorlar.

— Sinirlenme Nesrin; Selim Bey belki yola çıkmıştır. Halide Hanım da odasına çekilmiştir.

— Bunların hepsi sizin tahminleriniz. Ben kat'î bir haber istiyorum. Asabileşmeğe hakkım var anne, görmüyor musunuz kaç dakikadanberi bekliyorum. Allo! Evet, Selim Beyin eve geldiğini görmemiştiniz öyle mi? Ziyanı yok. Şimdi kendisine telefona gelmesini rica ediniz. Nasıl, misafiri mi var? Rahatsız edemez misiniz? Kendisine Nesrin Hanımın mühim bir şey için kendisile konuşmak istediğini söyleyiniz. Beyefendi meşgul mudur? Anlamıyorum. Çabuk kendisine haber verin, eğer telefona gelmezse hemen bir otomobile atlayıp oraya gideceğim.

— Ne oluyorsun Nesrin? Selim Bey belki de meşguldür, yarın görüşürsünüz.

— Rica ederim anne, bir muamma şekline giren bu meseleyi anlamağa kalkışma! Eğer Selim on dakikaya kadar buraya gelmezse ben ona gideceğim. Artık bu dargınlık sona ermelidir, içim sıkılıyor. Mademki sen beni haksız buluyorsun o halde bu ısrarıma, barışmak istediğime şaşmamalısın.

— Allo, evet benim... Kuzum ne oldu sana Selim? Mektubumu almadın mı? O halde niçin gelmedin? Sesin bir acayip çıkıyor. Dargın mısın? Seni bekliyorum, hemen gel... Hayır mı? O halde ben geleyim. İstemiyor musun? İçimi sıkıyorsun Selim, doğru dürüst konuşsana, muammadan, esrarengiz tavırlardan hoşlanmadığımı bilirsin... Çok şükür karar verebildin. Bekliyorum.

Nesrin, sert bir hareketle telefonu kapadı.

— Müstakbel damadın tahammül edilmez bir insan oldu anne. Düğünden birkaç gün evvel yeni yeni huylarını meydana çıkarıyor. Sesini işitsen şaşardın. Adetâ onu tanıyamadım. O ne soğukluk! Ne lâkaytlık! Mükemmel bir komedi oynuyor.

Bir çeyrek sonra gelecek... On beş dakika bazan ne kadar uzun bir zaman oluyor değil mi anne? Sabırsızlığımı gidermek için ona karşı nasıl bir tavır takınacağımı kararlaştırayım bari. Sen ne dersin? Kavga mı edeyim, yoksa yumuşak bir yüz göstererek onu aramızda hiçbir şey geçmemiş gibi mi karşılıyayım.

Mediha Hanım bir saniye düşündü, gözlerini hafifçe yumarak kızına baktı ve mâna dolu bir sesle cevap verdi:

— Ben senin yerinde olsam ona karşı bilâkis daha samimî davranırdım. Hattâ...

— Anladım anne, nerede ise Selimin boynuna sarıl diyeceksin. Hayır şekerim, bu nasihatini maalesef kabul edemem. Gururumu alçaltmak için bir sebeb görmüyorum. Geçen vaka nedir? Beyefendiye karşı biraz sert sözler söyledim. İşte bu kadar. Bu meseleyi bu kadar dallandırıp budaklandıracak sebep görmüyorum. Selimin yaptığı ukalâlıktan başka bir şey değil.

— Nesrin tahammül edilemiyecek kadar mağrur ve hırçınsın yavrum, nişanlınla her gün bir mesele çıkarıyorsun.

— Olabilir, fakat o bu meseleleri her zaman güler yüzle kabul ediyordu.

— Tahammülünün de bir hududu var.

Mediha Hanım kızının büsbütün sinirlendiğini ve nişanlısile olan dargınlık yüzünden kendine hâkim olamıyacak kadar muhakemesini kaybettiğini anladığından fazla ses çıkarmamağı münasip gördü. Esasen Nesrin de münakaşayı uzatmak istemediğini anlatmak için odasına girmiş, piyanosunun başına

oturmuştu. Evvelâ yavaştan başlıyarak gitgide vahşileşen bir vals havası ortalığı doldurdu. Bu, Şopenin bir valsi idi ve genç kız, nişanlısile aralarından geçen kavganın intikamını almak istiyormuş gibi sert ve sinirli darbelerle piyanoyu titretiyordu.

Mediha Hanım, kızının asabiyetle tezat teşkil eden bir sükûnetle eline örgüsünü alıp masanın başına oturdu. Dudaklarında tatlı bir tebessüm vardı. İki nişanlı arasında geçen bu ufak tefek dargınlıkların onların aralarındaki aşkı söndürmek şöyle dursun, bilâkis körüklediğini biliyordu. Fakat Nesrin'in şımarıklıklarını her zaman hoş gören Selim bu defa niçin ısrar ediyor, evlenmelerine birkaç gün kala neden böyle inatçı ve sinirli bir çehre ile meydana çıkıyordu?

Dakikalar geçtikçe kızının sabırsızlığı Mediha Hanıma da sirayet etmeğe başlamıştı. Artık Selimin gelmesini ve sabahtanberi evin içinde esen bu fırtınanın sona ermesini istiyordu. Delikanlının bu defa her nedense meseleyi lüzumundan fazla bir ciddiyetle kabul ettiğini hissetmişti.

Sokak kapısının kapandığını duyar duymaz alelâcele yerinden fırladı, odasına girdi, iki nişanlının birbirlerini yalnızca görmelerinin münasip olacağını düşünüyordu. Bu gibi vaziyetlerde hariçten gelebilecek iyi veya kötü bir müdahalenin faydadan ziyade zararı dokunacağı şüphesizdi.

Halının üzerinde hafif bir ayak sesi duydu ayni saniyede Şopenin gürültücü valsi kesildi. Mediha Hanım kendi kendine gülümsedi, gözleri şefkatle parladı. Mutlaka iki nişanlı bir musalâha busesinden sonra tatlı tatlı konuşmağa başlamışlar, aralarında geçen mânasız sözleri unutmuşlardı. Mediha Hanım gençlerin saadetini bozmamak için en ufak bir gürültü bile yapmaktan korkarak yatağının ayak ucundaki koltuğa oturdu, elindeki örgüyü işlemeğe koyuldu. Zihni de elleri gibi durmadan çalışıyordu.

Nesrinin odasından gelen sesler evvelâ bir fısıltı kadar hafifken birdenbire bir kahkaha işitildi; fakat bu, neşeli bir gülüşten ziyade keskin, acı bir feryat gibiydi. Her zaman mesut sahnelere şahit olan o odada nasıl bir facia cereyan ediyordu? Birbirlerini bu derece seven iki nişanlı bu defa anlaşamamışlar mıydı? Nesrinin acayip huyuna, binbir kapris ve fantazisine her zaman boyun eğen, hattâ böyle olduğu için onu daha çok seven Selim Bey acaba nişanlısına neler söylüyordu bu akşam? Yoksa, mânasız bir kavga için, bir randevuya gitmediği veya geç gittiği için Nesrine azap mı veriyordu? Hayır, buna imkân tasavvur edilemezdi. Selim gibi nişanlısını iyice tanıyan ve seven bir gençten böyle bir hareket beklenemezdi.

Nesrinin kahkahası kesilmişti. Şimdi Selim'in sesi geliyordu: Fakat bu, her zamanki munis sokulgan ve sıcak sesi değildi. Mediha Hanım kelimeleri anlamadığı halde onun sesinin ahengindeki soğukluğu ve kuruluğu hissetti ve bu ona kızının sinirli kahkahasından daha acı geldi.

Ah şu iki çocuk ne kadar tedbirsizlik ediyorlardı. Saadetlerini kıskanç bir şekilde muhafaza edecek, onun kadir ve kıymetini bilecek yerde bilâkis onu kaybetmek tehlikesine maruz kalmaktan korkmuyorlar, fena ve dikenli bir yolda yürüyorlar! Acaba ne yapmalı? İkisi birden elli sene yaşanamış olan bu iki delinin aralarına girip onlara: "Ne yapıyorsunuz? Allahın size mesut olmak için bahş ettiği bu kıymetli günleri birbirinizi yemekle, birbirinizle kavga etmekle geçirmek ne büyük günah! İnsan felâketin ne zaman kapısını çalacağını bilmediği için mümkün olduğu kadar saadetinden istifade etmesini bilmelidir" demek muvafık olur muydu? Cahil çocuklar, ömür yolunun ne kadar kısa olduğunu takdir etmiyecek kadar muhakemelerini kaybetmiş görünüyorlardı.

İşte şimdi telâşlı sesile Nesrin konuşuyordu. Selimin onun sözünü kesmeden dinlemesi Mediha hanıma rahat nefes aldırdı. Bir iki dakika sonra ortalık süt liman olacak, yakında evlenecek olan iki nişanlı birbirlerinin kollarının arasına atılacaklardı! Anneleri tarafından fevkalâde şımartılan bu iki çocuğu bir an evvel evlendirmek pek akıllıca bir hareket olacak.

İki genein münakaşalarına kulak vermek için örgüsünü dizleri üzerine bırakmış olan Mediha hanım şişlerini gene eline aldı. Nişanlıların artık barışmış olduklarına şüphe yoktu. Sesler mutedilleşmiş, tabiileşmiş gibiydi.

Birkaç dakika kadar evin içinde derin bir sessizlik hüküm sürdü; fakat bu sükûtu Nesrinin çılgın bir kahkahası birdenbire yırttı ve Mediha hanım artık dayanamıyarak salona koştu. Kalbi sıkışmış, âsabı gerilmişti. Şimdi buradan kızının sesini tamamile işitiyor, müthiş sözlerini anlıyordu.

— Düğünü tehir etmek istiyorsun; âlâ. Fakat buna makûl bir sebep göstermelisin. Zevahiri kurtarmak için bulduğun bahaneler bana kâfi gelmiyor. Âlemin ne diyeceği, ne düşüneceği benim umurumda değildir. Ben hakikati öğrenmek istiyorum, zavahirle meşgul olmuyorum.

— Hatâ ediyorsunuz.

— Ben sizin fikrinizi sormuyorum.

— Bense fikrimi açıkça söylemek niyetindeyim.

— O halde izahat veriniz. Ben hakikati öğrenmek istiyo-

rum, bunda ısrar ediyorum. Yoksa söylemeğe cesaret etmiyor musunuz?

— Dikkat ediniz Nesrin, cesaret edebilirim.

— Öyle ise, söyleyiniz bakalım; aksi takdirde sizin bir korkak olduğunuza hükmedeceğim.

— Kâfi Nesrin. Mademki hakikati öğrenmek istiyorsunuz. İşte söylüyorum: Aylardanberi gözümün üstünde bir sargı vardı, körleşmiş, etrafımı görmez olmuştum.

Kulaklarım tıkalı idi; sağırlaşmış işitmek ve anlamak kabiliyetini kaybetmiştim. Şimdi görüyorum, işitiyorum.

— Ne görüyorsunuz? Ne işitiyorsunuz? Ne anlıyorsunuz?

— Bunları izah etmeğe beni mecbur etmenize teessüf ediyorum. Sizi çok iyi tanıyorum, izdivacımızdan evvel aramızda hüküm süren arkadaşlığın aşkıma zararı dokundu. Siz kendinize hâkim olmamakla hatâ ettiniz, ahlâkınızın fena taraflarını, hırçınlığınızı, asabiyetinizi meydana vurdunuz, aşkımla, hissimle çok fazla oynadınız ve ben yoruldum, bıktım. Bu sebebden, henüz daha vakit geçmemişken, düğünümüzü tehir etmenin ikimiz için de hayırlı olacağını düşünüyorum.

— Tehir etmek... Cesaret edip te ayrılmak desenize..

— Nasıl isterseniz...

Nesrinin hıçkırığa çok benziyen gülüşü tekrar duyuldu... Bu tedbirsiz, bu şımarık çocuk, aşkla oynıyan nişanlısını bir oyuncak addeden bu genç kız ne kadar azap çekiyordu.

— Beni dinleyiniz Selim. Bu sözler bize yakışmıyacak kadar gülünç... Bu sabah, sinirli bir saatimde, hiç düşünmeden telefonda söylediğim sözler nazarınızda büyük bir ehemmiyet almış. Bunu ne siz, ne de ben istedik. O zaman ben öfkeli idim, sonradan siz öfkelendiniz ve aramızda lüzumsuz ve şayanı teessüf sözler geçti. Çok söyledik, ikimiz de hakikatte düşünmediğimiz birçok şeyleri söyledik. Halbuki biz birbirimizi seviyoruz, ciddî ve samimî br aşkla seviyoruz. Buna eminim. O kadar ki bana söylediğiniz fena sözleri düşünmek ve hatırlamak bile istemiyorum artık. Ben bu sabah çok ağır sözlerimle sizi gücendirdiğimi biliyorum ve bunun için sizden af diliyorum. Bugüne kadar hiç kimseden af taleb etmediğimi biliyorsunuz. Fakat bugün bunu bilerek ve istiyerek yapıyorum. Sizin izzetinefsinizi rencide edecek sözler söylemiş olduğumu ve buna ciddet müteessir bulunduğumu itiraf etmekle mes'udum. Görüyorsunuz ya sizin karşınızda bir çocuk gibi alçalıyorum; çünkü hiddetinize mağlûp olarak güzel ve müstesna aşkımızı öldürmenizden korkuyorum. Aşkımız mukaddestir Selim, ona dokunmayınız. Şimdiye kadar size karşı lâkayıd göründüğü-

me bakarak bu aşkın yalnız bir taraflı olduğuna hükmediyorsunuz değil mi? Halbuki ben, bütün haricî neş'eme ve gevezeliğime rağmen hakikî hislerimi dışarıya vermiyecek kadar çekingenim. Size karşı bugüne kadar, sizin bana gösterdiğiniz sevgi ve alâkayı göstermediğim için beni lâkayd zannediyorsunuz. Yanılıyorsunuz Selim; sizi beni sevmeğe mecbur eden, bu hususta binbir hileye baş vuran benim, çünkü benim aşkım sizinkinden eskidir. Hayatlarımızı yakında birleştireceğimizi, başbaşa mes'ud bir seyahat yapacağımızı düşünerek ne kadar mes'ud oluyorum bilsen! Bu seyahatin her gününü, her saatini zihnimde süsliyerek hazırlıyorum. Sen benim nişanlımsın, yarın seninle elele verip bütün hayat yolunda beraber yürüyeceğimize yemin edeceğiz. Bu harikülâde saadeti ufukta görürken şimdi onu kaybetmek tehlikesine maruz kalmağa tahammül edemem. Hayır bana sensiz yaşayacağımı söyleme Selim, buna imkân ve ihtimâl yoktur ve şayet herhangi bir sebeb bizi birbirimizden ayıracak olursa uzun zaman bu dünya yüzünde kalmıyacağıma yemin ediyorum. Sensiz olduktan sonra yaşamak neye iyi!

Nesrinin sesi o kadar müşfikti ki Mediha hanımın kalbine sükûnet verdi. Bir gün evvel nişanlısına karşı o kadar muhabbet gösteren Selimın bu ateşli sese, bu derin yalvarışa kayıtsız kalmasına imkân yoktu. Bu emniyetle Mediha hanım tekrar odasına dönmeğe karar verdiği sırada kızının sesini işitti.

— Cevap vermiyorsun Selim, hâlâ kaşların çatık, gözlerin bulutlu... Seni bu derece gücendirmek için ne yaptım? Ne söyledim?

— Bu münakaşaya nihayet verelim Nesrin.

— Pekâlâ, işte sustum. Artık o geçen sözler üzerinde ısrar etmiyorum. Onları unutalım. Gel yanıma otur, sana bugün gelen hediyeleri göstereyim.

— Hayır, ben unutamam. Size söylediğim sözlerin tamamile düşüncelerimi ifade ettiğine emin olmanızı istiyorum.

— O halde?

— O halde, düğünü tehir etmek mecburiyeti aşikârdır.

— Size bir tek sual daha soracağım Selim, son bir sual; fakat cevab vermeden iyice düşününüz; çünkü sözlerinizin tasavvurunuzdan daha büyük bir ehemmiyeti vardır.

— Sizi dinliyorum.

— Düğünün tehiri ayrılığa hazırlanmak için midir? Doğru söyliyeceğinizi, vââdetmiştiniz unutmayın!

Selimin tereddüd ettiği muhakkak... Mediha hanım titri-

yerek bu cevabı bekliyor ve kalbi belki de kızının kalbi kadar heyecanla çarpıyor.

Nesrin ısrar ediyor, acaib ve acı sesi odanın sükûtunu parçalıyor.

— Korkak olmayınız Selim, sözlerinizi tartmadan doğruyu söyleyiniz.

— ....

—Susuyorsunuz. Demek cesaretiniz yok. Öyle ise sualime cevab veriniz: Ayrılmak mı istiyorsunuz?

— Evet.

— Evet. Bu kelimeyi telâffuz edecek cesareti buldunuz. Şimdi çabuk buradan gidiniz, yüzünüzü görmek istemiyorum artık. Maalesef sizden nefret edemiyorum, bunu istediğim halde birdenbire yapamıyorum. Biraz evvel size söylediğim sözleri hatırlayınız. Selim, sizsiz yaşayamam. Beni terketmeden evvel ne yapacağımı gözlerinizle görünüz!

Selimin müthiş, yürek parçalıyan bir feryadı evi dehşetle doldurdu.

— Tetiği çekme Nesrin!

Ayni saniyede kulakları parçalıyan bir taraka duyuldu ve Mediha hanım gözleri korkudan büyümüş bir halde kızının odasına hücum etti.

Divan üzerine iki vücud serilmiş, Nesrinin açık renk esvabı kanla bulanmıştı. Mediha hanımın titrek elleri evvelâ kızının vücudünü yokladı. Onun yüzünü görmek, vücudüne dokunmak, yarayı aramak istiyordu.

— Kızım, yavrum, nereden vuruldun?

Fakat Nesrin annesini şiddetle itti:

— Kendimi öldürmemi istemedi; demek ki beni hâlâ seviyor fakat o yaralandı... Çabuk bir doktor çağır anne... Selim, sevgilim, sesimi iştiyor, beni tanıyorsun değil mi? Gözlerini aç. Allah rızası için bir defa bana bak, bana cevab ver. Anne, o ölmiyecek değil mi? Söyle bana... Bak, o kadar sevdiğim yüzü kanlar içinde kaldı. Hayır, kabil değil, o ölmez.

Mutlaka müthiş bir kâbus geçiriyorum. Şimdi herşey eski halini bulacak, o gözlerini açarak bana tebessüm edecek, her zamanki müşfik sesile "Nesrin!" diyecek. Kuzum anne öyle şaşkın şaşkın yüzüme bakma, bir şey yap imdad iste, bağır, ortalığı telâşa ver. Onu kurtarsınlar. Çabuk bir doktor çağır, çabuk anne... Gözlerini aç Selim, bana bak sevgilim...

Nesrin nişanlısının kanlar içinde kalan başını kollarile sarmış, ağlıyor, çırpınıyor, yalvarıyor. Mediha hanım, ilk dakikanın şaşkınlığından sıyrılarak cesaretini topladı, derhal te-

lefona koşarak eski bir aile dostu olan doktoru çağırdı. Bereket versin ki doktor evinde idi ve fazla izahat istemeden, Selimin başına bir kaza geldiğini anlar anlamaz derhal bir otomobile atlayıp yola çıkacağını söyledi.

Bu ilk tedbiri aldıktan sonra tamamile soğukkanlılığını bulan Mediha hanım tekrar kızının odasına döndü. Burada Nesrin yere diz çökmüş, elini nişanlısının omuzuna koymuş dehşet içinde ona bakıyordu. Genç adamın alnından sızan kan Nesrinin eline akıyor, manzaraya büsbütün korkunç bir hal katıyordu. Eğer yara vücudün başka bir tarafında olsaydı, belki onu sarmağa, kanı biraz olsun durdurmağa imkân olabilirdi fakat saçların arasındaki bir yarayı sarmak pek güçtü..

Mediha hanım divan üzerinde baygın yatan bu kanlar içindeki gence korku ve merhametle baktıktan sonra gözlerini kendi kızına çevirdi ve bir saniye içinde onun vaziyetinin vahametini takdir ederek elini onun başına koydu, belki de ömründe ilk defa olarak âmirane bir sesle ona hitab etti:

— Doktor evinde idi, bir iki dakikaya kadar burada olacak. Fakat biz o gelmeden konuşup bir karar vermeliyiz; çünkü doktor her ne kadar seni elinde büyütmüş eski bir dost, bizim için bir hekimden daha yakın bir kimse ise de ona bile hakikati söylememeliyiz. Selimi istemiyerek ve bir kaza neticesinde ben yaraladım, anladın mı Nesrin? Bunu herkes böyle bilmelidir. Tabanca kullanmasını bilmiyordum, silâhı karıştırdım, kurşun kazaen Selime isabet etti.

Genç kız birdenbire yerinden fırladı:

— Bu yalana sebeb nedir?

— Böyle söylemek lâzımdır. Bu kazanın fena bir neticesi olabilir.

Nesrin ıstırabla başını eğdi, omuzlarını kaldırdı. Bu hareketile: "Artık hiçbir şey beni alâkadar etmez!" demek istiyordu. Mediha hanım ısrar etti:

— Beni yalancı çıkarmıyacaksın, anladın mı Nesrin?

— Ne boş sözler!

İki kadın ıstırapla bakışıyor. O dakikada kapı açıldı, doktor telâşla içeriye girdi, kimsenin yüzüne bakmadan, bir şey sormadan derhal yarayı muayene etti, alelâcele pansıman yaptı. Kat'î ve kısa cümlelerle emirler veriyordu.

— Oksijenli su veriniz. Bir paket pamuk istiyorum. Çabuk bir sargı bulunuz... ilâh.

Ancak yaralının başı iyice sarıldıktan sonra Nesrinin elbisesindeki kan lekelerine baktı, fakat facianın bu kısmı onu alâkadar etmiyormuş gibi gene Selimle meşgul oldu.

— Kurşun içeride kalmış. Bunu hemen çıkarmanın çaresine bakmalı... Hastayı derhal bir hastahaneye nakletmek lâzım. Vakit geçirmeden rodyografi ve kabilse ameliyat. Vaziyet çok naziktir, ihmal etmeğe ve düşünmeğe gelmez. Hemen karar vermeliyiz. Telefon nerede?

— Doktor, onun hayatının tehlikede olmadığına beni temin ediniz.

Hekim Nesrini doğduğu gündenberi tanır ve severdi. Böyle iken gene sert bir sesle ona cevap vermekten kendini alamadı.

— Onu kurtarmak için ne lâzımsa yapılacaktır.. Şimdilik yalnız bunu söyliyebilirim.

Ve bu sözlerden sonra telefonun başına geçerek muhtelif hastahanelerle, doktorlarla konuşmağa başladı. Mediha hanım onu salona kadar takib etmişti ve o numaraları çevirirken izahat vermeğe çalışıyordu.

— Tabancayı seyahatte kullanmak için almışlardı. Nasıl işlediğini öğrenmek istedim. Meğer içeride bir kurşun varmış. Selime isabet etti. Vak'a bir kazadan başka bir şey değildir ve kabahatli benim, yegâne mes'ul benim. Şayet bir rapor yazmak, keyfiyeti resmî makamlara bildirmek mecburiyetinde iseniz böyle yazarsınız olmaz mı doktor?

Hekim telâşla bu sözleri pek dinlememişti. Mediha hanımın maksadını anladığı zaman sadece onun yüzüne baktı ve:

— Zavallı ana!

Demekle iktifa etti. Duracak, kaybedecek vakit yoktu. Esasen hastahanenin otomobili kapıya dayanmış ,iki hasta bakıcı, ellerinde bir sedye ile yukarı çıkmışlardı. Yaralıyı büyük bir itina ile yatırıp aşağıya indirdiler. Bu müddet zarfında doktor da Selimin evine telefon ederek Halide hanımı kazadan haberdar etmiş, ona yaralının nakledilmekte olduğu hastahaneye gelmesini söylemişti.

Nişanlısının gözünü bile açmadan baygın bir halde ve kanlar içinde sedyeye yatırılıp götürülmesi Nesrinin aklını başından aldı. Bir çılgın gibi ağlıyor, yaralı ile birlikte hastaneye gitmek istiyordu.

— Bırakınız, ben de beraber gidip onun yanında olayım, ne kadar ıstırap çektiğimi görmüyor musunuz?

Onun böyle elleri ve elbisesi kan içinde sokağa çıkmak istemesi muhakemesini tamamile kaybettiğine delâlet ediyordu. Bunu herkesten evvel takdir eden doktor, genç kızın saçlarını okşıyarak onu teskine çalıştı.

— Bu halde sokağa çıkamazsın yavrum. Esasen biz şimdi

Selim beye ameliyat yapmak mecburiyetindeyiz. Senin onun yanında bulunmana imkânâ yoktur. Bundan maada, onun annesini de düşünmelisin. Oğlunun ölüm halinde bulunması zavallı kadını birdenbire deli etmiştir. Asabiyetine mağlûp olarak sana fena bir şey söyler, sana hakaret eder.

— Peki doktor, gitmiyeceğim; fakat bana derhal haber vereceğinize söz veriniz.

— Onun yanından bir saniye bile ayrılmıyacağıma ve rontgenin neticesini size hemen bildireceğime söz veriyorum. Bunları söyliyerek doktor hasta bakıcıların arkasından merdivenleri indi. Nesrin trabzana dayanmış, hareketsiz kalmıştı. Sokak kapısı kapanıp otomobiller hareket ettikten sonra Mediha hanım ona yaklaştı:

— Nesrin, haydi yukarı çıkalım yavrum.

— Hayır. Ben burada kalacağım onu bekliyeceğim anne.

— Çocukluk etme kızım, âsabına hâkim ol. O gitti, şimdi gelemez.

Genç kız bu sözlerin mânasını anlamakta güçlük çekiyordu.

Sonra, uykuda iken yürüyen insanlar gibi gözlerini bir noktaya dikerek annesinin arkasından basamakları çıktı ve salonun kapısına gelince, dudakları arasından:

— Selimi götürdüler... dedi.

Ağlıyamıyor, düşünemiyordu. Yaşamak makinesi birdenbire duruvermişti. Yalnız, annesinin biraz evvel içinde o müthiş facianın cereyan ettiği odaya doğru yürüdüğünü gördüğü vakit ellerini başına götürerek bağırdı:

— Oraya gitme anne, o odaya girmek istemem.

— Peki kızım, istersen benim odama gidelim.

— Evet anne, evet senin odana gidelim, orası en rahat ve emin yerdir.

— Peki çocuğum, senin eşyalarını alıp buraya getirtirim. Sen şu divan üzerine uzan ve birkaç saniye gözlerini kapa. Ben şimdi gelir seni soydurur ve minimini bir bebekken yaptığım gibi seni yatırırım. Çok yoruldun, çok sarardın yavrum, biraz dinlenmeğe, unutmağa ihtiyacın var.

Bu sözler müthiş dramı doğrudan doğruya canlandıracak sözlerdi. Genç kız ellerini dehşetle yakalıyarak ona baktı.

— Benden nefret etmiyor musun anne?

— Yavrum, benim zavallı talihsiz yavrum.

— Ölürse onu ben öldürmüş olacağım anne. O kurşunun bana isabet etmesi lâzımdı. Çıldırmıştım. O koştu, elimi tuttu: "Tetiği çekme Nesrin!" diye bağırdı. Ben mukavemet etmek

istiyordum, nasıl oldu da kurşun onun başına girdi. O halde ben bir mücrimim... Düşün bir kere Nesrin Berker mücrim, nişanlısını yaraladığından dolayı mücrim... Bunu ne sen, ne ben, ne de hiç kimse tahmin ve tasavvur edemezdi değil mi?

— Sus, bu sözleri bir daha ağzına alma! Mücrim olan benim, kaza benim elimden çıktı, anladın mı? Sen de herkese böyle söyliyeceksin!

— Böyle gülünç bir yalanı kabul edemem anne.

— Kabul edeceksin!

— Ya o ne diyecek? Selimi de yalan söylemeğe mecbur mu edeceksin?

Şaşkınlıkla bu noktayı düşünememiş olan Mediha hanım verecek cevab bulamadan kızının yüzüne bakakaldı. Evet, Selim konuşmak kuvvetini bulduğu zaman acaba ne söyliyecek?

— Zavallı anneciğim, en mühim noktayı düşünmedin.

— Hakkın var kızım, fakat şimdi ne yapacağız?

Nesrinin gözleri annesinin helecandan ve üzüntüden sararan yüzüne bir iki saniye daldı. Bu gözlerin annesini değil, uzakları çok uzakları görmekte olduğu belli idi.

— Nesrinciğim!

Genç kız doğruldu, kendi kendine söylüyormuş gibi dalgın bir sesle ve her kelimeyi ayrı ayrı düşünerek annesine cevap verdi.

— Görüyorsun ya anne, birkaç saat evvel zamanı durdurmak, vaktin geçmesine mâni olmak istemekte ne kadar haklı imişim! Bir felâketin yaklaştığını hissediyordum. Suçlu benim, felâket benim yüzümden oldu. Fakat onu karşılamağa hazırlanmış değildim, onu cesaretle kabul edemedim. Bir dakikalık bir delilik, ufak bir hareket, ve... bitti. Şimdi ben Selimin yerinde olmalı idim. Kolumu ne büyük bir kuvvetle tuttu! Demek beni hâlâ seviyordu, benim öldüğümü istemiyordu. Tetiği çekeceğimi görünce ne yaptığını bilmedi, üstüme hücum etti, kendi ölümü pahasına beni kurtardı. Evet, beni hâlâ seviyordu demek.

Ah anne, kabahatim çok büyük, çok büyük. Bunun cezasını mutlaka çekmeliyim, anlıyor musun? Bu cürüm cezasız kalmamalıdır.

Bana her zaman "Aşkla oyun olmaz kızım" derdin. Bu sözlerinin mânasını ancak şimdi anlıyorum. Evet, ben şımarık bir çocuk hafifliğile dünyanın en mukaddes hislerile oynadım. Selimin bana olan sevgisini bildiğim halde, bilhassa bilmiyormuş, anlamıyor ve mühimsemiyormuş göründüm. Ona karşı müstebit ve lâkayd tavırlar aldım. Bunlar şımarıklıktan başka

bir şey değildi. Sade onu üzmek, onu kendime esir etmek, onun bütün kaprislerime boyun eğdiğini, bir sözümden dışarı çıkmadığını görmek istiyordum. Bu hallerime uzun zaman tahammül etti amma bir gün gözleri açıldı ve etrafını gördü. İşte o vakit ben onun nazarında taşınması ağır bir yük halini aldım. Meziyetlerimin hiç birisini görmedi, yalnız kusurlarım, korkunç bir dev şeklinde, karşısına dikildi ve istikbalden korktu.

Evet şimdi hakikati görüyorum anne, Selim beni hâlâ seviyor, fakat benimle müşterek bir hayat kurmaktan korkuyordu ve ben, akıllı geçinen ben, bunu anlıyamadım, onun, aşkile oynadım ve nihayet...

Ah anne, onu öldürdüm mü acaba? Kendime kıymak isterken fırlıyan hain kurşun acaba onun güzel gözlerini ebediyen kapadı mı?

— Sinirlerine hâkim ol yavrum. Selim ölmedi ve ölmiyecek. Göreceksin ki ufak bir ameliyattan sonra...

— Ameliyattan sonra... O bu dakikada bir hastane köşesinde kanlar içinde yatarken ben burada neler konuşuyorum. Hastane köşesi, ameliyat salonu. Ne müthiş manzara yarabbi! İşte şimdi görüyorum, onu sedye ile götürüyorlar, geniş bir camlı kapıdan içeri sokuyorlar, burada beş altı kişi var.

Beyazlar giyinmiş; hepsinin yüzünde yalancı bir tebessüm, hepsi biraz sonra yapılacak kasablığa hazırlanmış... Selimi beyaz örtülü masanın üstüne yatırıyorlar. Yüzüne eter maskesini koyuyorlar, cerrah bıçağını eline alıyor...

Hayır, daha fazla tahammül edemiyeceğim anne, mutlaka oraya gitmeliyim şimdi.

— Olmaz kızım, sen bir yere gidemezsin. Bu dakikada onun yanında annesi var. Zavallı kadın!

Nesrin büyük bir yorgunlukla kendisini kanapenin üzerine attı.

— Zavallı kadın! Ya oğlunu öldürmüşsem anne?

Bu sözlerden sonra genç kız gözlerini odanın bir noktasına dikerek öylece kaldı. Bütün hisleri vücudünü terketmiş gibi idi. Mediha hanım büyük bir itina ile onun arkasındaki esvabı çıkardı, ona geniş bir kimono giydirdi. Ellerindeki, yüzündeki kan lekelerini yıkadı. Nesrin artık birşey söylemiyor, hiçbir mukavemet göstermiyor, ıstırapla dolu olan gözlerini odanın kapısından ayırmıyordu, Mediha hanım da bir şey söylemeden bir koltuğa oturdu, gözlerini yarı kapadı, ve ölüm halindeki o zavallı delikanlı ile canlı bir ıstırap heykeline benziyen bu biçare kızı kurtarması için Allaha yalvarmağa başladı.

Ve dakikalar, saatler geçti!

— Kızım şu divan üzerine uzansan biraz; ayakta duracak halin kalmadı, bir yaprak gibi titriyorsun.

Bu sözler Nesrini birdenbire uyandırmıştı. Yerinden fırladı.

— Artık daha fazla duramam. Mademki doktordan bir haber çıkmadı, kendim gidip vaziyeti anlıyacağım.

— Nereye gideceksin?

— Hastaneye.

— Hangi hastaneye?

— Nasıl? Selimi nereye götürdüklerini bilmiyor musun anne?

— Hayır.

— Onu kollarının arasından alıp götürdükleri halde nereye gittiğini sormadın öyle mi? Hayır, mutlaka biliyorsun, biraz düşünürsen hatırına gelecek... O sırada benim aklım başımda değildi, onun yanında idim, onun zavallı yüzünü öpüyor, onu canlandırmağa, ısıtmağa çabalıyordum. Bir an oldu ki onun, yalvarmalarıma merhamet ederek, gözlerini açtığını zannettim. Kirpikleri titredi, beni tanımış gibi bir hareket yaptı, fakat bir saniyeden az bir zaman içinde gene yüzü cansızlığını buldu.

Ben onun yanında, ondan bir bakış, bir kelime dilenirken doktor dışarıda telefon ediyordu ve sen onun yanında idin, onun sözlerini işitiyordun. Onun nereye telefon ettiğini, kiminle konuştuğunu anlıyacak vaziyette idin. Sonra, o gelen adamları, hastabakıcıları da gördün.

— Evet kızım, bunların hepsi doğrudur; fakat o sırada ben yalnız seni, senin ıstırabını görüyor, seni düşünüyordum ve doktor telefon ettiği esnada ona kazaya ait tafsilâtı veriyordum. Bunun için onun kiminle konuştuğunun farkında olamadım.

— Evet şimdi anlıyorum. Ona uydurduğun masalı anlatmakla pek meşguldün... Ne boş şeyler! Pekâlâ biliyorsun ki kendi yerime senin suçlu görünmeni kabul edemem. Ben istemiyerek bir cürüm işledim, bunu cezası ne olursa olsun bizzat ben çekeceğim, bununla meşgul olmuyorum şimdi. Beni düşündüren yarın değil, bugündür. Ben Selimin hayatı hakkında bir haber bekliyorum, bunun için sabırsızlanıyorum.

Halide hanımlara telefon edeceğim, mutlaka onlar yaralının nereye nakledildiğini biliyorlardı.

Kızının mümkün olduğu kadar bu faciadan uzak kalmasını istiyen Mediha hanım buna mâni oldu:

— Doktor Halide hanımla doğrudan doğruya konuştu. Ev-

dekilerin bir şeyden haberleri olacağını zannetmiyorum. Boş yere ihtiyar dadıyı telâşa düşüreceksin.

— Halide hanıma sorarım.

— Istırapla ne söylediğimi bilmiyorum kızım. Halide hanımın oğlunun yanında olduğunu unuttun mu?

— Evet o hastanede, Selimin yanındadır, ben de burada...

— O annesidir.

— Ya ben, ben nişanlısı değil miyim? Birkaç gün sonra karısı olmıyacak mıydım? Bu bana onun yanında bulunmak hakkını vermez mi?

— Verir yavrum; fakat bu dakikada Halide hanımın acısını düşün, ona hürmet et.

— Benim acımı kim düşünüyor? Benim aşkıma kim hürmet ediyor? Hayır anne, bunları düşünecek halde değilim ben. Şimdiye kadar nasihatlerinizi, sözlerinizi dinledim, bol bol dua etmenize tahammül ettim; fakat artık duramam, sizinle bir otomobile atlar, bütün hususî hastaneleri dolaşır ve nihayet onu buluruz.

— Gülünç şeyler söylüyorsun. Gece yarısı kapılarına dayanan kimselere hastaneler cevab mı verir sanırsın? Hem, o müddet zarfında belki doktor gelir. İster misin biz sokaklarda iken o gelsin.

— Doğru. O halde telefon edelim. Birşey yapalım anne; böyle eli kolu bağlı duramam. Doktor kim bilir saat kaçta gelecek.

— Nesrin, unutma ki bu dakikada düşünülecek bir kimse varsa o da sen değilsin. Selimdir ve doktor onunla meşguldür. Kim bilir bir operatör, bir rontgenci bulmak, onları derhal hastaneye getirtmek, yarlıya lâzım gelen müayeneleri yaptırmak için ne kadar zahmet çekmiştir. Gece yarısı böyle bir kaza ile meşgul olmak kolay mıdır sanıyorsun? Eminim ki doktor bizim de merakta olduğumuzu unutmamıştır ve Selimin işini bitirdikten sonra derhal buraya gelecektir.

— Sen doktorun geleceğine emin ol anne; bana gelince, bir dakika fazla duramam. Ne kadar ıstırap çekmekte olduğumu bağırmamak, yerlere yatıp ağlamamak için ne kadar büyük bir kuvvet sarfettiğimi görmüyor musun? Ellerime bak, tırnaklarını etime batırdı, parmaklarım kan içinde kaldı, böyle iken maddî bir acı duyamıyorum. Ağlamak istiyorum, ağlıyamıyorum. Boğazım tıkanıyor, boğulacağım.

Benim ne kadar sinirli olduğumu, vahşi bir huyum olduğunu bilirsin anne; şimdi bir şey kırmak, birisini hırpalamak,

sümle karşılıyan ve kaprislerine göz yuman hanımefendiyi aralarında "Kraliçe" diye anarlardı. Evvelâ bir şaka gibi başlıyan bu isim, yavaş yavaş tabiî bir şekle girmiş, Mediha hanımın adı, Nesrin ve arkadaşları ve hattâ bilâhare Nesrin ve nişanlısı arasında "Kraliçe" olarak kalmıştı.

Nesrinle Selimin birbirlerini bir arkadaştan başka türlü görmeğe başladıklarını herkesten evvel Mediha hanımın hassas ana gözleri farketmişti. Sonradan Meziyetle Sacide ve nihayet Hulki vaziyeti anlamışlar ve bunu aralarında bir gevezelik mevzuu yapmışlardı. Hepsi birbirini fakat gene hepsi ayrı ayrı en çok Nesrini seviyorlardı. Onun saadeti diğerlerini çok alâkadar etti ve iki genç, gene bu arkadaş grupunun bir toplantısı esnasında, merasimsiz, patırtısız bir şekilde nişanlandılar.

Ne temiz, ne güzel bir aşktı bu! Mediha hanım Selimi çok takdir ediyor, kızının hırçınlıklarına, şımarıklıklarına onun daima müsamaha ile mukabele edeceğini umuyordu. Çünkü Nesrinin, bütün hakikî meziyetlerine rağmen haricen çok acaip görünen huyları olduğunu herkesten iyi bilen o idi. Lâkin, maalesef umduğu gibi olmamış, Selim, daha evlenmeden evvel nişanlısının huysuzluklarından yorulmuştu.

Mediha hanım kızının baş ucunda bütün bu geçen günleri kendi kendine tekrar yaşarken salonun kapısı yavaş yavaş açıldı hizmetçi kızın başı görüldü.

— Doktor bey geldi efendim, aşağı odaya aldım. Sizi görmek istiyor.

— Peki kızım, şimdi geliyorum. Sen doktor beye bir çay hazırla.

Bir akşam evvel geçen vak'anın hizmetçilerin ağızlarında bir dedikodu mevzuu olmasına mümkün olduğu kadar mâni olmak istiyen Mediha hanım, telâşsız görünmeğe, tabiî bir tavır takınmağa çalışıyordu. Hâlâ heyecanlı uykusundan uyanamıyan Nesrine son bir defa baktıktan sonra ağır adımlarla dışarıya çıktı. Merdivenleri inerken kalbi helecanla çarpıyordu. Mutlaka üzüntülü bir haber alacağına emindi, fakat ne olursa olsun, ne gibi bir vaziyet karşısında kalırsa kalsın, kızını müdafaa etmeğe hazırdı.

Doktorun bulunduğu odadan içeri girdiği zaman, uykusuz geçen gecenin yüzünde, gözlerinde bıraktığı derin izlere rağmen sakindi. Lâkin senelerdenberi onu yakından tanıyan aile doktoru bu sükûnetin arkasında gizlenen buhranı anlamakta güçlük çekmedi ve yerinden kalkarak onun ellerini tuttu:

— Nasılsınız hanımefendi?

Mediha hanım doktorun bu hareketinde bir felâket kokusu sezmişti. Kısılan sesile sordu:

— Öldü mü?

— Hayır. Müthiş bir ameliyat geçirdi. Kafa tasını açtılar kurşunu çıkardılar. Vaziyeti çok tehlikelidir. Bir kaç gün beklemek lâzım. Kurtulursa da fena bir sürprizle karşılaşmıyacağımıza pek emin değilim.

— Kurtulacağından ümidiniz var mı?

— Var. Baştaki yaralar doktorlara daima ümid kapısını açık bırakır...

— Çok ıstırap çekiyor mu?

— Hayır.

—Konuşuyor mu?

— Can verecekmiş gibi bitkin bir halde bir kaç saat kaldıktan sonra şimdi sayıklamağa başladı.

— Annesi ne yapıyor?

— Ne yapsın? Oğlunun baş uçunda bekliyor.

— Zavallı kadın bu ıstıraba nasıl tahammül etti?

— Maddî bakımdan fevkalâde büyük bir metanet ve kuvvetle, fakat maneviyat bakımından pek iyi değil.

— Hakkı yar! Ne işkenceli saatler geçireceğiz! Nesrini biliyor mu? Onu hastahaneye götürebilir miyim?

— Hayır.

— Bu müthiş ayrılığa Nesrin razı olmıyacak.

— Halide hanım onun hastayı ziyaret etmesine katiyen izin vermiyor.

— Kaza hakkında ne biliyor? Ona faciayı nasıl anlattınız?

— Sizin bana anlattığınız gibi.

— Teşekkür ederim doktor.

— Bana teşekkür etmeyiniz hanımefendi çünkü Selim bey sayıklaması esnasında bütün sahneyi bize öğretti. Durmadan: "Tetiği çekme!" deyip duruyor.

— Bir hastanın sözlerinin kıymeti olamaz. Ölüm halinde ve sayıklama esnasında söylenen kelimelere ehemmiyet verilemez.

— Halide hanım sizin gibi düşünmüyor.

Mediha hanım korku ve telâşla doktora baktı:

— O halde... Ne zannediyor? Ne düşünüyor?

— Oğlunun nişanlısından ayrılmağa karar verdiğini biliyormuş. Bana fazla izahat vermeden Selim Beye izdivacının bir müddet tehirini tavsiye etmiş olduğunu söyledi... Nişanlısile aralarında geçen bir muhavere esnasında, her zaman hiddetine mağlûp olan ve harekâtını kontrol etmiyen Nesrinin

öfke ile tabancasına sarılıp Selimin üzerine ateş etmiş olduğuna hükmediyor.

— Yalan, alçakça uydurulmuş bir yalan! Müthiş bir iftira!

— Ben de bunun böyle olduğuna eminim hanımefendi; fakat bu iftiranın yalan olduğunu isbat etmek lâzım. Tabanca patladığı zaman siz nişanlıların yanında mı idiniz?

— Fakat doktor, size kazayı benim yaptığımı söylemiştim. İki gün evvel alınan tabancayı muayene etmek istedim, kurşun fırladı.

— Müsaade ederseniz hanımefendi, bu tabancanın iki gün evvel alınmış olduğunu kimseye söylememenizi tavsiye edeceğim.

— Niçin? Hakikat budur.

— Benden başka birisi bundan bir suikasd kokusu alır, vak'anın evvelceden tasarlanmış olduğu şüphesine düşer.

Bu cevap Mediha hanımı fevkalâde telâşa düşürdü:

— Ne demek istediğinizi anlamıyorum. Ben bu cins tabancayı yeni görmüştüm nasıl işlediğine bakmak istedim, zannediyordum ki...

— Biliyorum hanımefendi, bu hikâyeyi bana evvelce nakletmiştiniz.

— Buna inanmıyor musunuz?

— Hayır efendim.

— Demek ki siz de kızımın bir mücrim olduğunu zannediyorsunuz.

— Ben henüz hiç bir şey bilmiyor ve hakikati sizin bana söyleyeceğinizi ümit ederek sabırla bekliyorum. Yanımızda bu dakikada bir doktor değil, bir dost vardır hanımefendi, merhum zevcinizin en yakın arkadaşı ve gerek size, gerekse Nesrine en candan gelen bir samimiyetle bağlanmış olan bir dost.. Anlıyor musunuz?

Akşamdanberi sinirleri bir yay gibi gerilmiş olan Mediha hanım, doktorun bu sözlerile sarsıldı, gözleri doldu. Bir dakikalık bir zâfiyet geçirdi. Bu bir itiraftı. Fakat dişlerini sıkarak göz yaşlarını dağıttı ve büyük bir metanetle doktorun yüzüne baktı:

— Hakkınız var doktor, sizin samimiyetinizin ne kadar büyük olduğunu unutarak sizi aldatmağa kalkışmak büyük bir kabahat, affedilmez bir kabahat; fakat dostluğunuza güvenerek beni mazur görmenizi rica edeceğim. İşte vakayı size olduğu gibi anlatıyorum, beni dinledikten sonra ne suretle hareket etmekliğim lâzım geldiğini söyler, bana bir yol gösterirsiniz. Bu müthiş dakikalarda pek yalnız olduğumu görüyorsunuz.

Dün sabah iki nişanlının arasında bir münakaşa oldu, biraz kavgalaştılar, birbirlerine darıldılar. Dün gece Selim nişanı bozmak için geldi ve bu kararını çok sert bir lisanla ve birdenbire Nesrine bildirdi. Onun nişanlısını ne kadar sevdiğini bilemezsiniz. Haricen kimseye hislerini belli etmemeğe dikkat ettiği halde ben bunu çok iyi anlıyordum. Selimin hiç beklemediği bir sırada ve düğüne birkaç gün kala, gelip bu kararını bildirmesi yavrucuğumu birdenbire pek şaşırttı, müvazenesini kaybetti, ümitsizliğe kapıldı ve kendini öldürmek istedi. Onun tabancayı alıp göğsüne dayadığını gören Selim bir çılgın gibi atılarak kolunu yakaladı, amma maalesef kurşun kendisine isabet etti. O sırada ben salonda bulunuyordum. Aradaki kapı açık olduğundan her şeyi işittim, ama Nesrinin tabancayı aldığını görmediğim için müdahale edemedim. Esasen bütün bu son sahne bir saniyelik bir zaman zarfında geçti.

— Demek kazaya Nesrinin bir çılgınlık buhranı sebebiyet vermiş. Böyle bir şeyin olduğunu aşağı yukarı tahmin etmiştim. Felâkete bakın ki Halide Hanım buna hiç bir zaman inanmıyacak.

— Fakat doktor, Halide Hanımın Nesrinin nişanlısını öldürmek istediğini tasavvur etmesine imkân var mıdır? Onu ne kadar sevdiğini pekâlâ biliyordu.

— Buna rağmen böyle düşünüyor, hanımefendi ve bu fikrinden bir an için ayrılmıyor.

Mediha Hanımın titriyen elleri doktora doğru uzandı:

— İntikam almak istiyor. Onun bir ana olduğunu nazarı dikkate almak lâzım. Muhakeme etmek kudretini kaybetti, sade intikam arzusu kalbinde yaşıyor.

— O halde?

— O halde Nesrini itham ediyor, işin zabıtaya tevdiini, bu hususta tetkikler yapılmasını, bir rapor hazırlanmasını talep ediyor. Yapacağı şikâyet meçhul bir kimse aleyhine değildir. Yani oğlunun kimin tarafından yaralanmış olduğunu tesbit ettirmek istemiyor, doğrudan doğruya Nesrini itham ediyor, onun Selimi öldürmeğe teşebbüs ettiğini ileri sürüyor. Maalesef zavallı yaralı Selim de annesinin bu ithamını tasdik edecektir.

Mediha hanım korku ile yerinden fırladı.

— Buna imkân yoktur doktor. Bir kadın hakikati bilmeden, vak'ayı gözile görmeden böyle bir iddiada bulunamaz. Biz bu ithamı reddederiz, Nesrinin tamamile masum olduğunu, böyle bir cürmü işlemediğini isbat ederiz.

— Elinizde böyle bir delil mevcut değildir.

— Ben yandaki odada idim, her şeyi işittim...

— Bu bir şey isbat etmez. Bundan maada siz Nesrinin annesisiniz, sözlerinize kimse itimat etmez, sizin şefkat saikasile söylediğinize hükmederler. Siz tehlikeyi sezdiğiniz için evvelceden bir yalan uydurmuş, bu yalanla kızınızı kurtarmak hevesine düşmüş olabilirsiniz.

— Öyle ise kızım, zavallı günahsız yavrum o kadın tarafından lekelenecek öyle mi? Halbuki o hiç bir şey bilmiyor, hiç bir şey görmedi. Böyle bir iftiraya nasıl cüret edebilir? Ah alçak kadın!

— Hanımefendi, unutmayınız ki o da bir anadır ve belki de bu kaza yüzünden oğlunu kaybetmek felâketine uğrıyacak bir ana... Selimin vaziyeti pek tehlikelidir.

— Doktor ne söylediğimi bilmiyorum. O zavallı anaya acımıyorum zannetmeyin; bilâkis bu dakikalarda bütün kalbimle onunla beraberim, onun ıstırabı benim ıstırabımdır, onun kederini çok iyi anlıyorum ve Selimi kurtarması için Allaha dua ediyorum. Yalnız anlamadığım nokta, Halide Hanımın acısı esnasında merhametsiz olması ve masum bir kızı itham edecek kadar haksız düşüncelere kapılmasıdır.

— İtham edilen kimse sizin kızınız olduğu için bunu anlamıyorsunuz. Onun yerinde siz olsa idiniz, belki siz de böyle yapardınız.

— Asla!

— Halide hanımı tayip etmeyiniz hanımefendi, o zavallı kadın pek acınacak bir haldedir. Düşününüz bir kerre, birkaç saat evvel evinden sapasağlam çıkan biricik oğlunun kanlar içinde yattığını haber almak ve onun ölmek üzere olduğunu görmek ne müthiş bir faciadır.

— Ona acıyorum, bütün kalbimle acıyorum. Fakat onun kızımı itham etmeğe katiyen hakkı yoktur. Neye istinat ediyor? Ateşler içinde yanan ve sayıklayan bir yaralının sözlerine mi? Kimse böyle bir iddiayı kabul edemez. Velevki zabıtaya, mahkemeye müracaat etse de böyle bir şikâyeti kimse nazarı itibara almaz .Masum bir kızı kurtaracak olan kanunlar var. Onu mahkûm edemezler. Hayır, onu mahkûm edemezler.

— Belki... Fakat herhalde bu hususta bir anket yaparlar.

— Yani kızınızı sorguya çekerler.

— Anketten kasdınız nedir?

— Hayır bunu istemem. Nesrin gibi sinirli bir kız, böyle müthiş bir anda, mutlaka kendisini suçlu gösterecek sözler söyler, nişanlısını görmekten menedilmesinin getireceği azapla bir çılgınlık yapar, kendisini kabahatli gösterir. Siz onun ne

derece asabî olduğunu, kendisinin sebebiyet verdiği bir kazadan dolayı ne müthiş vicdan azabı içinde çırpındığını bilmezsiniz.

Hayır doktor, böyle bir şeyi kabul edemem.

— Zavallı ana, buna mâni olmak için elinizde ne gibi bir kuvvet var?

— Doktor, aklımı başımdan alıyorsunuz; artık ne söylediğimi bilmiyorum. Durunuz, vaziyeti muhakeme edelim. Halide Hanım sizinle konuştu mu?

— Evet.

— Size ne söyledi?..

— Onun sözlerini tekrarlamağa lüzum yok; boş yere sizi üzmüş olurum. Oğlunun ölmek üzere olduğunu, hayatla çırpınırken çektiği ıstırabı gözleriyle gören bir ana ne söylediğini bilmez. Ben size onun ne yapmak istediğini hulâsaten söyledim. Onun Nesrin hakkında sarfettiği kin ve intikam sözlerini size tekrarlamağa beni mecbur etmeyiniz. Netice bugün ortada bir vak'a vardır: Selim çok tehlikeli bir yara almıştır; hastahanede ölümle kucak kucağa pençeleşiyor. Bu kazaya, bittabi istemiyerek, Nesrin sebep olmuştur.

Bu vaziyet karşısında Halide Hanımın ondan nefret etmesini ve ondan intikam arzusuna kapılmasını mazur görmek lâzımdır.

— Bunu havsalam almıyor. Halbuki o Nesrini pek severdi. Selimin onunla evlenmesinden pek memnundu, hattâ Nesrin gibi bir gelin alacağından dolayı iftihar ediyordu. İkimize karşı da çok muhabbet ve samimiyet gösterirdi. Daha birkaç gün evvel bana kızımdan bahsederken şu sözleri söylemişti: "Nesrin çok şımarık ve hırçın bir kız amma, ben de oğlum gibi onu çok seviyorum ve onun bütün hareketlerini hoş görüyorum. Bu tavırları başkası yapsa mutlaka fena bir tesir bırakır amma Nesrine yakışıyor, ona her şey yakışıyor ve onun her yaptığı hoşa gidiyor...

Müstakbel kayınvaldesinin Nesrin hakkındaki bu müsamahakâr ve müşfik sözlerine ben itiraz etmiş: "Aman hanımefendi, siz de onu şımartmayın rica ederim, çünkü ben ona karşı çok zayıf davrandım" demiştim. Bunun üzerine Halide Hanım bana şu cevabı verdi: "Nesrinin şımarıklığı gençliğindendir. Bir kaç sene sonra bütün bu halleri geçecek, o da sizin benim gibi durgunlaşacak; çünkü hakikatte çok meziyet sahibi bir kızdır. Bunu bildiğim halde onun bugünkü taşkınlıklarını hoş görmemek, kendimi ondan uzaklaştırmak demek olur. Halbuki ben onun beni sevmesini istiyorum.

Şimdi bütün bunları unutarak Halide Hanım Nesrini böyle müthiş bir cürümle itham etmeğe kalkışıyor ve elinde bir delil olmadığı halde masum bir kızı mahvetmek istiyor. Hayır, buna imkân olamaz, bunda tashihi icap eden müthiş bir yanlışlık var. Siz gidin, ona hakikati olduğu gibi anlatın. Ne kadar ıstırap içinde olursa olsun, Nesrinin ümitsizliğe mağlûp olarak kendisini öldürmeğe teşebbüs ettiğini ve kurşunun kazaen Selime isabet ettiğini anlıyacaktır. Esasen o konuşacak bir hale geldiği zaman vakayı olduğu gibi annesine anlatacaktır. Belki de birkaç saat sonra onun gözleri açılacak, yarası iyiliğe yüz tutacak ve çocuklar gene mesut olabilecekler.

Yalvarırım size doktor, ben kendim gitmeğe cesaret edemiyorum, siz benim tarafımdan Halide Hanıma gidin, onun üzüntüsünü ne kadar yakından anladığımı söyleyin, ona zavallı kızımın ıstırabını anlatın ve Nesrinin kendi kendisini öldürmek istediğine onun inandırın. Halide hanım bizim ailemizin şeref ve namusunu düşünerek vakayı resmî makamlara bildirmesin, beklesin. Selim biraz iyileşir iyileşmez hakikati kendisine söyliyecektir. O zamana kadar bir şey yapmasın ve Nesrinin ne kadar zavallı olduğunu takdir etsin, onun hislerine hürmet ederek nişanlısını görmekten onu menetmesin.

Size tekrar ediyorum doktor, Nesrin nişanlısını bizim anladığımızdan çok seviyor ve ondan ayrı kalmağa tahammül edemiyor. Bu müthiş facianın biricik sebebi budur.

— Hanımefendi, bütün bu sözlerinizi kendisine tekrarlamak ve kazanın nasıl vukua geldiğini bildirmek üzere şimdi Halide Hanımın yanına gideceğim. Belki de vereceğim tafsilât onu ikna edebilir de Selim konuşacak vaziyete gelinciye kadar bekler. Fakat bütün ümidimizin hilâfına olarak o derhal resmî makamlara müracaat ederek tetkikler yapılmasını isterse, o zaman size karşı olan bütün hürmetime rağmen hakikati olduğu gibi söylemeğe mecbur kalacağım. Yani, zavallıyı ilk gören doktor ben olduğum cihetle onu nasıl ve nerede bulduğumu raporuma yazdıktan sonra Selim Beyin bizzat attığı bir kurşunla değil başka birisi tarafından atılan kurşunla yaralanmış olduğunu kaydedeceğim.

Zaten ameliyatı yapan doktor dahi bu mealde bir rapor verecektir. Bundan maada, şayet Nesrin sorguya çekilirse bizzat onun da böyle bir itirafta bulunacağına eminim.

— Hattâ o daha fazla bile söyliyecektir. Onun kendisini cezaya çarpmak istediğini, kendi kendisinden intikam almak arzusunda olduğunu anlamıyor musunuz? Daha bir kaç saat ev-

vel bana: "Mücrim benim, cezamı çekeceğim!" dedi. Ben kızımı iyi tanıdığım için onun sorguya çekilmesini istemiyorum.

— Hanımefendi, bu vaziyet karşısında ne sizin, ne benim, ne de Nesrinin sözlerinin bir ehemmiyeti olur. İş Halide Hanımın elindedir. Aramızda geçen sözleri naklettiğim zaman onun biraz yumuşayacağını, vakayı anlamağa çalışacağını ve kızınızı affedeceğini ümit ederim.

— Allah yardımcınız olsun doktor, haydi hemen gidin ve bizi kurtarın.

— Hakkınız var hanımefendi, vakit geçirmeğe gelmez, hemen gitmeliyim.

— Beni habersiz bırakmamanızı çok rica ederim doktor.

— Halide Hanımın vereceği kararı öğrenir öğrenmez hemen size bildireceğim efendim.

— Teşekkür ederim doktor, bu iyiliğinizi ömrümün sonuna kadar unutmıyacağım.

Yalnız kalınca Mediha Hanım yorgunluktan ağırlaşan başını koltuğun arkasına dayıyarak gözlerini kapadı.

Bir kaç dakika dinlenmek, geçen müthiş dramı, kızının başının üstünde dolaşan ve her saniye geçtikçe yakınlaşan tehlikeyi, tehditleri, her şeyi unutmak ve düşüncelerini buralardan uzaklaştırmak!

Heyhat, bu kabil mi? Zavallı kadın, zihnen hekimi takip ediyor, onun hastahaneye gittiğini, orada bir başka anneye mülâki olduğunu görüyor, O biçare anne, bir yatağın başucunda oturmuş, doğduğu gündenberi şefkat ve muhabbetle doladığı ve yetiştirdiği bir tane oğlunun ölümle göğüs göğüse çarpıştığını, çaresizlik içinde seyrediyordu.

Eğer Selim ölürse, bu ana merhametsiz olacak, bu muhakkak. Kendi çocuğu öldüğü için o da başkasının çocuğuna merhametsizce çarpmaktan çekinmiyecek... Fakat sevmekten başka bir günahı olmıyan bir genç kızı mahkemelere sürüklemek, onu maddî ve manevî işkenceler içinde yıpratmak da bir cürüm değil midir? Hayır, Halide Hanımın böyle müthiş bir şey yapmasına imkân olamazdı. Doktorla konuştuğu zaman o mutlaka muhakemesini kaybetmiş, düşünecek kudreti bulamadan ağzına geleni söylemişti. Yoksa Nesrini böyle gaddarcasına itham etmesi kabil değildi.

Nesrin, zavallı tecrübesiz ve şımarık kız! Tedbirsizce bir hareketin cezasını neler pahasına ödüyordu.

Mediha Hanım gözlerini açarak etrafına baktı, dışarıda hizmetçiler yavaş yavaş dolaşıyorlar, günün fevkalâdeliğiyle mütenasip bir sesle fısıldaşıyorlardı.

Nesrin henüz uyanmamıştı, yukarı kattan henüz ayak sesi gelmemişti. Fakat biraz sonra uyanacak, gene bir akşam evvelki gibi Selimi görmek istiyecekti. Onu ne yapıp yapıp sokağa çıkmaktan menetmek lâzımdı. Fakat nişanlısını görmekten menedildiğini Nesrine anlatmak ne kadar güç olacaktı. Kimbilir yavrucak ne kadar ağlıyacak, çırpınacaktı.

Mediha Hanım ağır ağır yerinden kalktı. Bir gece içinde ihtiyarlamış, çökmüştü. Müteredditadımlarla ve nefesi kesilerek merdivenleri çıktı. Sahanlıkta hizmetçi onu bekliyordu. Onun da çekingen ve korkak bir tavrı vardı, konuşmağa cesaret edemiyor, gibiydi. Nihayet karar vererek hanımına yaklaştı.

— Hanımefendi, Nesrin Hanımın çalışma odasına girebilir miyim? Orasını her sabahki gibi temizleyip toplıyayım mı?

— Tabiî...

— Şey... Ahçıbaşı dedi ki, o odada her şey yerli yerinde kalacakmış. Bir masa, bir sandalye yerinden oynarsa cezasını ben çekermişim. Çünkü oraya adamlar gelip bakacaklarmış.

Mediha Hanım kaşlarını çattı ve sert bir sesle:

— Aşçının saçmalarını dinleme haydi git işini gör, dedi.

Hizmetçi kız hanımının ilk defa böyle aksilendiğini görmüştü. Önüne baktı.

— Peki hanımefendi. Ben işimi yapmam demedim. Aşçıbaşı öyle demişti.

— Aşçıbaşıya söyle, bir daha senin işine karışmasın.

— Peki efendim...

Odasına girdiği zaman Mediha Hanımın telâş ve heyecanı büsbütün artmıştı. Evindeki hizmetçiler bile bir akşam evvelki vak'anın zabıtaya aksedeceğini düşünüyorlarsa, demek bu işte bir suikast görüyorlardı. Bu takdirde, başkalarının da böyle düşünmemeleri için sebep yoktu.

Saatlerdenberi hâdiseye metanetle göğüs geren Mediha Hanım, bu basit vaka karşısında âsabının bozulduğunu hissetti ve cesaretini kaybederek ağlamağa başladı. Ümitsizlik yavaş yavaş kalbini istilâ ediyordu.

Dışarıdan kırık, meyus bir ses geldi:

— Anne!..

Mediha Hanım gözlerini açtı, uyumuş muydu? Hayır; sadece unutmak, düşünmemek, hatırlamamak için, cansız bir ceset gibi kendini divan üzerine bırakmış, gözlerini kapamıştı. Senelerdenberi Nesrin her "anne" deyişinde onu yanında müşfik ve mütebessim yüziyle görmeğe alıştığı halde bu defa cevap alamayınca daha titiz bir sesle:

— Anne! dedi.

Mediha Hanım onu işitmişti; fakat cesaret ve metanetini toplamağa çalışıyordu. Birdenbire büyük bir azimle yerinden sıçradı. Şimdi tekrar mücadeleye, kızını bir kaplan gibi müdafaaya hazırdı.

Kuvvetli adımlarla salona doğru yürüdü, kapısını açtı ve müşfik yüzünün bütün sevgisiyle kızının yattığı divana yaklaştı:

— Bir haber var mı?

Bu kupkuru, kısık sesi işitmeğe Mediha Hanım hazırlanmıştı. Kabil olduğu kadar sükûnetle cevap verdi:

— Evet kızım. Çok müşkül bir ameliyatla kurşunu çıkarmağa muvaffak olmuşlar. Selimin şimdi ateşi varmış, sayıklıyormuş; fakat doktor ümitli.

Nesrin doğruldu, divan üzerine diz çöktü. Saçları karma karışık, göğsü helecanlı, sesi ateşli idi:

— Tafsilât, tafsilât verin.. Sana kim telefon etti?

— Telefon etmediler.

— Ya?..

— Doktor geldi.

— Niçin beni uyandırmadın? Müthiş kâbuslar içinde idim. Doktor ne dedi? Hepsini, hepsini anlat anne.

— Uzun uzun konuşamadık. Yalnız doktor ameliyatın derhal yapıldığını, kurşunun çıkarıldığını söyledi. Hastayı yatağına yatırmışlar amma henüz aklı başına gelmemiş, sayıklıyormuş... Doktor tekrar hastahaneye döndü.

— Beni niçin beklemedi?

— Halide Hanım onun alelâcele avdet etmesini rica etmiş. Doktorun bir dakika bile yanından ayrıldığını istemiyormuş. Zavallı kadın çılgın gibi imiş...

— Biçare ana.. Beni hiç bir vakit affetmiyecek. Onun yerinde olsam ben de öyle yapar, herkese karşı merhametsiz olurdum. Şaka şey mi bu?

Bu sözler Mediha Hanımı korkutmuştu.

— Sus Nesrin, sakın böyle şeyler söyleme! Senin istemiyerek sebep olduğun bir kazadan dolayı ceza görmen adalete mugayirdir.

— Bazan insan istemiyerek de katil oluyor.

— Bunu vicdan takdir eder.

— Anne sen sadece bir ana gibi muhakeme ediyorsun. Eğer Selim beni yaralamış olsa böyle mi düşünürdün?

— Eğer onun istemiyerek böyle bir kaza işlediğine eminsem onu derhal affederdim; çünkü onun da muztarip olduğunu düşünürdüm.

— Sen müstesna bir kadınsın anne. herkes senin gibi olamaz. Ne ise şimdi bu sözleri bırakalım. Ben hemen giyinip hastahaneye gitmek istiyorum. Acaba Selimin yanında kalıp onu bakmama Halide Hanım izin verir mi dersin?

— Zannetmem...

— Neden?..

— Çünkü o da senin gibi düşünüyor, ve seni mazur görmüyor.

— Hakkı var. O halde uzun zaman orada kalmam. Yalnız Selimi görür, dışarı çıkarım. Onu mutlak görmeliyim.

Mediha Hanım cevap vermeden divan üzerine oturdu, kızına baktı. Gözlerinde öyle büyük bir acı okunuyordu ki Nesrin birdenbire korktu, onun ellerine sarıldı.

— Anne, korkuyorum. Bana doğrusunu söylemedin, benden bir şey saklıyorsun. Selim ölmedi değil mi? Yemin et anne, ölmedi değil mi?

— Selim sağdır kızım; yemin ediyorum.

— Öyleyse bana söylemeğe cesaret edemediğin şey nedir? Biliyorsun ya ben çok cesurum, sözlerini metanetle dinliyebilirim.

— Yavrucuğum, küçük kızım benim.

— Söyle anne, çabuk söyle.

— Halide Hanım senin Selimi görmene müsaade etmiyor yavrum.

Nesrin öfke ile yerinden fırladı:

— Onun müsaadesini istemiyorum ben. Selim benim nişanlımdır. Onun yanına gitmekten beni kimse menedemez. Ne yapıp yapıp onu göreceğim.

— Makul düşün kızım. Selim artık senin nişanlın değildir. Dün senden ayrılmak için buraya gelmişti. Annesi bunu biliyor.

— Birbirini seven iki insan arasında böyle kavgalar olabilir.

— Halide Hanım seninle ayni fikirde değil. O, Selimin senden ayrıldığını ve senin de, intikam almak için onu yaraladığını zannediyor.

— Ziyanı yok; ona hakikati anlatır, Selimin beni hâlâ sevmekte olduğunu söyleriz. Onun "tetiği çekme Nesrin!" diye yalvaran ve titriyen sesini hâlâ duyuyorum. Bu feryat onun âşkının ölmediğini isbata kâfidir. Onun benim nişanlım olmadığını tekrarlama anne bu yalandır, biz hâlâ birbirimize nişanlıyız.

— Yavrum ben sana Halide Hanımın fikrini söyledim. Ço-

cuğunun yaşaması için çırpınan bir ana ile fazla münakaşa edilemez. Bir gün, birkaç saat daha bekle, Selim biraz kendini toplayınca, sayıklaması durunca kazayı bizzat annesine anlatacak ve bunda senin kabahatin olmadığını söyliyecektir.

— Bekle, bekle! Hayır, artık sabrım kalmadı. Selim orada ateşler içinde yanarken ben burada elim kolum bağlı, gözlerim telefona dikilmiş, kulaklarım kapıdan gelen gürültülere takılmış oturamam. Hem telefondan bir haber alsak da buna inanır mıyım? Kiminle konuşacağım? Hastahane nöbetçisi veyahut hastabakıciyle... Ne cevap alacağım? Baştan savma veyahut avutucu bir kaç kelime... Ne Halide Hanım, ne de doktor hastayı bırakıp benimle konuşmağa gelir. Hayır anne, benden kuvvetimin üstünde bir şey istiyorsun. Hemen giyinip hastahaneye gideceğim. Orada bir çaresini bulur, Selimi görürüm.

— Nereye gideceksin? Onun hangi hastahanede olduğunu biliyor musun?

— Sen biliyorsun ya!

— Hayır, bilmiyorum; fakat bilsem de sana söylemem.

Annesinin sesindeki bu kat'î ve kırıcı âhenk genç kızı titretti. Onun ağzından bir kelime çıkmıyacağını anlamıştı. Bu sebepten münakaşayı uzatmağa lüzum görmedi ve o da azimkâr bir sesle şu cevabı verdi:

— Pekâlâ, benden gizlemek istenilen şeyi ben kendim bulurum. Dün gece elimi ayağımı kıpırdatamıyacak kadar hasta ve bitkindim, yarı baygın bir halde şu divanın üzerine yığıldım kaldım; fakat şimdi muhakemem ve müvazenem avdet etti. Bizim doktorumuzun hastaları her zaman hangi hastahaneye götürdüklerini hatırlıyorum. Mutlaka Selimi de oraya götürmüş olacak. Gider sorarım.

Nesrin odasına doğru yürüyordu, annesi kolundan yakaladı:

— Gitmiyeceksin.

Genç kız öfke ile başını çevirdi.

— Niçin?... Beni kim menedebilir?

— Ben!

— Benim artık vasiye ihtiyacım olmıyacak kadar büyük olduğumu unutuyor musun anne?

— Hayır unutmuyorum.. Amma bu yaşta iken de benim sözümü dinliyeceğini ümit ediyorum kızım. Bu dakikada bütün saadetin, bütün istikbalin tehlikede bulunuyor. Ufak bir düşüncesizlik seni ilelebet bedbaht edebilir. Henüz her şeyin tamiri kabil iken tedbirsizlik edip saadetinle oynamak çok fe-

na bir netice verir. Sen şimdi gidip Halide Hanımla yüzyüze gelirsen ikiniz de kendinize hâkim olamadan müthiş bir felâkete sebebiyet verebilirsiniz. Dinle beni Nesrin, bir kaç saat daha sabret, Selimin aklının başına gelmesini bekle, Halide Hanımla aranıza ebediyen unutulamıyacak kadar fena ve acı hâtıralar sokma, onun bu ümitsiz anlarında kendini ona göstererek ıstırabını ve kinini körükleme. Yalvarırım sana Nesrin, annenin sözünü dinle.

Telefonun zili genç kızı cevap vermekten menetti. Hemen makineye koştu ve âhizeyi kulağına koyar koymaz bağırdı:

— Ah siz misiniz doktor? Selim nasıl? Evet anlıyorum, ameliyatın ertesi günü çok ağır olur. Hakkınız var, ümit kesilmez sükûnetle beklemek lâzım. Elimden geldiği kadar sakin olmağa çalışacağımı vaadediyorum. Annem mi? Yanımdadır. Telefonu ona veriyorum. Teşekkür ederim doktor, Allah sizden razı olsun.

Mediha Hanımın doktora verdiği cevaplar daha kesik ve kısa oldu:

— Evet, pek iyi, anlıyorum, evet, teşekkür ederim.

Muhavere bitince Mediha Hanım doğruldu ve çok azimkâr bir tavırla kızına hitap etti:

— Senin Selimi hiç olmazsa bir kaç dakika görmene müsaade etmesini Halide hanımdan rica etmesi için doktora yalvarmıştım. Kabul etmiyormuş. Bu kadında merhamet denilen şeyden eser yok. Binaenaleyh senin için sabredip beklemekten başka çare kalmadı kızım. Öğleden sonra ben hastahaneye gideceğim. Beni dinledikten sonra vaziyeti daha iyi anlıyarak sana karşı bu derece kin beslemiyeceğini ümit ediyorum.

Nesrin dikkatle annesine baktı. Doktorun telefonda ona çok mühim şeyler söylediği ve Mediha hanımın pek heyecan içinde olduğu belli idi.

— Beklemek.. dün akşamdanberi bana hep ayni kelimeyi tekrarlıyorsun. Neyi bekliyeyim? Halide hanımın merhametini mi? Ben o hale mi geldim? Hayatım ve mukadderatım benden nefret eden o kadının elinde mi?

— Evet maalesef öyle... Selim senin çılgınca bir hareketine kurban gitti, bunu unutuyor musun yavrum?

— O kurtulacaktır anne, onun beni sevdiğine ne kadar eminsem kurtulacağına da o derecede eminim. Bu dakikada o ateşler içinde sayıklıyor, yanındaki annesi, doktorlar ve hastabakıcılar belki de onun yaşamasından ümidi kesmişlerdir artık; belki de birkaç dakika evvel doktor size Selimin yaşıyacağını zannetmediğini söylemiştir. Fakat herkes ne derse desin,

ben onun iyileşeceğine eminim anne. Kalkim ve nisterim beni aldatamaz. Ben onun ölmeyeceğine inanıyorum. Göreceksiniz nasıl kurtulacak.

— İnşallah kızım. Allah büyüktür, ondan hiç bir vakit ümid kesilmez.

. . . . . .

Öğleden sonra saat ikide Mediha hanım hastahaneye gitmek için hazırlanmıştı. O vakte kadar iki kadın hiç bir şeyle meşgul olmadan, hiç konuşmadan karşı karşıya oturmuşlar, hizmetçilerin nazarı dikkatini celbetmemek için tabiî hayatlarını yaşıyorlarmış gibi bir tavır takınmışlardı.

Mediha hanım sokağa çıkmak için hazır olduğu zaman kızına:

— Allahaısmarladık Nesrin, inşallah iyi bir haberle dönerim, dedi.

Annesinin bu sözleri onu uykuya benzeyen durgunluktan biraz ayırdı.

— İyi ve mufassal haberler getir anneciğim. Selimin hararet derecesini, nabzını, vesair tafsilâtı sor. Kabilse yarasını da gör. Alnından yaralanmıştı amma ne taraftan olduğunu göremedim, bütün başı kanlar içinde idi ve o sırada ben benliğimden çıkmış, başka bir insan olmuştum. Mümkün olursa hastabakıcıyı yalnız görmeğe çalış. Selimin hakikî vaziyetini ondan öğren. Bundan başka lûtfen Halide Hanıma de ki, ben kabahatli olduğumu itiraf ediyorum ve cezamı çekmeğe hazırım, binaenaleyh bana karşı reva göreceği işkencelerle belki cürmümün bir kısmını ödeyebilirim.

Haydi git anneciğim; git ve çabuk dön; yerimden kıpırdamadan senin avdetini bekliyeceğim.

Bu sözlerden sonra ana kız göz göze geldiler. Birinin bakışlarında derin bir acı, ötekinde sonsuz bir şefkat vardı. İkisi de o dakikada birbirinin kolları arasına atılıp doya doya ağlamak ihtiyacile yanıyorlardı amma gene ikisi de büyük bir azimle göz yaşlarını yuttular ve başka bir kelime söylemeden ayrıldılar.

Otomobile bindiği zaman Mediha Hanım gözlerini kapadı. O kadar yorgundu ki etrafına bakmak bile onu sersemletiyordu. Beyoğlu caddesinin kalabalığına alışkın olduğu halde tarnvayların, arabaların ve yürüyen insanların gürültüsü bugün beyninin içinde uğulduyordu.

Şimdi Halide Hanımın nasıl yol takib edeceğini biliyordu artık. Doktor telefonda ona, Selimin annesinin:

— Nesrin sözde istemiyerek sebep olduğu kazanın hesabını mahkemeye verecektir.

Dediğini tekrarlamıştı.

Evet, bu mithiş sözleri o telefondan ve kızı yanında iken işitmişti. Halide Hanım oğlunun yaralanmasına sebep olan ve belki onu öldürecek olan Nesrine karşı insafsızca ve merhametsizce bir karar ittihaz etmişti, hiç bir kuvvetin onu bu kararından vazgeçiremiyeceği meydanda idi.

Kalabalık yollardan geçtikten sonra otomobil hususî bir hastanenin kapısında durdu. Mediha Hanım, kapıcıya bir şey söylemeden merdivenleri süratle çıktı ve önüne çıkan hastabakıcıya sordu:

— Bu gece ameliyat olan Selim Bey üçüncü katta mıdır?

— Hayır efendim, ikinci kat, 21 numara.

Helecandan nefesi tutularak merdivenleri tırmandı, loş ve ecza kokan koridorlardan geçtikten sonra karşısında 21 numaralı odayı buldu.

Şimdi ne yapacaktı? Birdenbire içeriye giremezdi. Kapıda durup beklese, herkesin nazarı dikkatini celbedecek ve sorulacak suallere cevap vermek mecburiyetinde kalacaktı. Esasen Halide Hanımın dışarıya çıkması ihtimali de pek yoktu.

Bir hastabakıcı geçti. Mediha Hanım hemen bunu fırsat bilerek genç kıza yaklaştı:

— Affedersiniz yavrum, bana Selim Beyin nasıl olduğunu söyliyebilir misiniz?

— Selim Bey mi?

— Evet, dün gece ameliyat olan hasta, 21 numarada.

— O odaya ben bakmıyorum hanımefendi, başka bir hemşire bakıyor. Fakat hastanın hep ayni halde olduğunu öğrendim.

— Annesini görmek istiyorum. Nasıl yapsam bilmem ki... Ben yakın akrabalarındanım.

— 22 numaralı odaya giriniz hanımefendi. İki odaya birbirinden geçilir ve ikisi de ayni hasta için tutulmuştur. Yaralının annesi ile akrabalarından bir başka hanım arada bir oraya gidip istirahat ediyorlar. Şimdi, sizi görünce birisi gelir.

— Teşekkür ederim yavrum; fakat yaralının vaziyetinin daha fazla ağırlaşmamış olduğuna emin misin?

Hastabakıcı, çalınan bir zile cevap vermek için koşarken tekrarladı.

— Evet eminim. Biraz evvel hemşire söylüyordu.

Mediha Hanım korkak adımlarla 22 numaraya yaklaştı, ka-

pının önünde tereddütle durdu. Acaba vurup girsem mi? Hayır, yavaşça kapıyı aralıyarak içeriye girdi. Kimse yoktu. Yatağın üzerinde bir şapka, bir manto ve küçük bir valiz duruyordu. Karyolanın sol tarafında bir kapı...

Mediha Hanım heyecandan tıkanmış gibi nefes alamıyarak olduğu yerde durdu. Bir adım atamıyordu. İçerideki odada çıt yoktu. Bir iki saniye ellerile göğsünü basıp çarpıntısını durdurmağa çalıştıktan sonra kulakları gürültü duymağa başladı, aralık kapıdan hafif bir inilti geliyordu. Bu, ıstırap çeken bir çocuğun sesi kadar ince ve hafifti. Sessizlik içinde işitilen bu mustarip ses Mediha Hanıma bütün şeylerden çok tesir etti. Gürültü etmemek için azamî dikkat göstererek bir iki adım attı. İçerideki odada cereyan etmekte olan faciayı görmek istemiyordu. Dün akşamdanberi boğuk boğuk çarpan kalbi acaba bu yeni heyecana tahammül edebilecek miydi? Bir adım, bir adım daha, attı. Şimdi beyazlar giyinmiş bir hastabakıcı ile yatağı görebiliyordu. Yastık üzerinde sargılar içinde bir baş yatıyordu. Bu beyaz sargılar arasında Selimin yüzü korkunç denecek kadar sarı görünüyordu. Yanakları çukurlaşmış, burnu incelmiş, göz kapakları şeffaflanmıştı.

Bir gün evvel gençliğinin bütün kuvvet ve neş'esile yaşıyan bu zavallı şeyin Selim olmasına imkân var mıydı? Nerede o sporcu beden, nerede o geniş omuzlar, o zarif vücut, o mağrur gözler? Bir öfke krizi, şımarık ve sinirli bir kadının ne yaptığını bilmiyen ânî bir hareketi yüzünden zavallı genç şimdi bu yatakta ölüm halinde yatıyordu ve bu ölüme sebep olan da Nesrindi.

Doktorun hakkı vardı. Bir ana bunu affetmezdi. Mediha Hanım buraya gelmekle büyük bir hata etmişti. Çocuğunun yatağı yanında hareketsiz duran bu kadına ne söyliyebilirdi? O kadın acaba oğlunun yaşıyacağından ümitvar mıydı, yoksa onun son nefesini vermesini mi bekliyordu?

Ölümün bu kadar yakın olduğu bir yerde Mediha Hanımın kendi kızının ıstıraplarından bahsetmesi kabil değildi. Gitmek münasip olacaktı. Azaplar içinde çırpınan bir anayı daha fazla üzmek vicdansızlık olurdu. Belki de bilâhare, evet bilâhere onu görebilir, ona Nesrinden bahsedebilir, ona karşı merhamet göstermesini istiyebilirdi.

Mediha Hanım gerisin geriye bir adım attı. Yavaş yavaş odadan çıkmak istiyordu. Fakat tam o dakikada belki de yaptığı bir hareketten, döşemenin tahtası gıcırdadı ve kapının aralığından arkası görülen Halide Hanım hemen yerinden kalktı, Mediha Hanım bulunduğu odaya girip kapısını itti ve sert bir

tavırla ona yaklaştı. Bu iki kadın, bir gün evvel birbirlerine büyük bir hürmet ve dostluk gösteren, çocuklarının saadetine bakarak mesut olan iki ana idi.

Halide Hanım, kısık, boğuk ve öfke ile dolu bir sesle karşısındakine hitab etti:

— Burada ne arıyorsunuz? Kızınızın yaptığı marifeti yakından görmeğe mi geldiniz? Meraktan kurtulun, oğlum ölecektir. Doktorlar henüz bütün ümitlerin mahvolmadığını, onun kurtulmasına imkân olduğunu söylüyorlarsa da ben inanmıyorum. Biliyorum ki Selim son saatlerini yaşıyor, onun artık ayakta dolaştığını, herkes gibi yaşadığını görmiyeceğim. Bir tanecik oğlum bir kuş gibi ellerim arasından uçup gidecek.

— Selimden haber almak için... Uzakta kalmak, hiç bir şey bilmemek çok mü'hiş. Nesrin...

— Susunuz, bir daha benim yanımda bu ismi ağzınıza almayınız. Sizi buraya kadar getiren sebebi anlıyorum. Kızınız için, yalnız onun için merak ediyorsunuz ve onun hakkında ne düşündüğümü öğrenmek istiyorsunuz değil mi? Pekâlâ, işte söylüyorum: Ondan nefret ediyorum, onu hiç bir vakit affetmiyeceğim, ondan intikam alacağım. Oğluma mukabil kızınız... Doktor bu sabah geldi, bana faciayı bir başka türlü anlattı. Dün geceki hikâye doğru değilmiş; bu sabahki de bir uydurma masal olamaz mı? Beni aldatmak istiyorsunuz amma sözlerinize kanmıyacağım.

Hem, kazanın nasıl vukua geldiği meselesi ehemmiyetli değildir. Ben oğlumun kızınız tarafından tahkir edildiğini ve onun size nişanlısından ayrılmak kararile gittiğini biliyorum. Giderken sihhatli, sağlam bir adamdı, bir saat sonra evinizden sedye ile çıkardılar. Ölüm halinde idi.

Ben oğlumu size sağlam olarak yollamıştım, siz onu bana kanlar içinde iade ettiniz ve şimdi affetmemi, o deli kıza kollarımı açmamı istiyorsunuz öyle mi? Onun oğlumun son nefesinde yanında bulunmasına müsaade edeceğim, ölümün bir kaza yüzünden vukua geldiğini kabul ederek kazaya rıza göstereceğim ha!

Hayır efendim hayır, siz şaşırmışsınız; buradaki vücudünüzün bile bana karşı bir meydan okumak olduğunu anlamıyacak kadar muhakemenizi kaybetmişsiniz. Anallık endişe ve üzüntüsü sizde diğer hisleri öldürmüş...

Oğlum öldükten sonra kızınız mahkemede müttehim sandalyesine oturacaktır ve benim ithamlarım onu mahkûm edecektir. Benim merhamet ederek yumuşayacağımı, kızınız aleyhine dava açmaktan vaz geçeceğimi ümit etmeyin. Vazgeçmek

şöyle dursun, onun beraet etmesine meydan vermemek için bütün kuvvetimle çalışacağım.

O vakte kadar hiç ses çıkarmadan, ıstırapla zalimleşen bu kadını büyük bir heyecan ve korku ile dinlemiş olan Mediha Hanım, bu son sözler üzerine başını kaldırdı ve acıdan titriyen sesile sordu:

— Eğer Allah size Selimi bağışlarsa o zaman da gene bu derece merhametsiz mi olacaksınız?

— Hiç ümidim yok.

— Rica ederim hanımefendi, bir dakika beni dinleyiniz Evet hakkınız var, kızım hareketinin cezasını bulmalıdır; fakat size mukaddesatım namına yemin ediyorum ki Nesrin nişanlısının sözlerinden müteessir olarak kendini öldürmek istemişti. Selim de onu bundan menedeyim derken yaralandı. Kızımı siz de benim kadar tanırsınız, onun zabıta romanlarındaki sevgilisine tabanca çekecek yaradılışta olmadığını biliyorsunuz. Bu facia bir kazadan başka bir şey değildir.

Bu sözlerime inanmadığınızı gözlerinizden anlıyorum. Hanımefendi; fakat benim böyle nazik bir anda yalan söyliyeceğimi nasıl tahmin ediyorsunuz. Yüzüme bakınız, bende sizi aldatmağa çalışan bir hal görüyor musunuz?

— Size söyledim, gene tekrar ediyorum. Kazanın nasıl olduğu bence şayanı ehemmiyet değildir. Oğlum sizin kızınız yüzünden can veriyor, işte ben yalnız bunu biliyor, bunu anlıyorum. Oğlum ölüyor. Bu iki kelimenin ifade ettiği dehşeti tasavvur ediyor musunuz? Galiba şimdi de siz benim sözlerimin mânasını anlıyamıyorsunuz.

Mediha Hanım önüne bakıp cevap vermedi. Yalvaracak kuvveti kalmamıştı. Diğer taraftan, Halide Hanımın bağırmak, itham etmek, içinin ateşini dökmek ihtiyacını hissettiği meydanda idi. Vak'ayı haber aldığı dakikadanberi zavallı ana bir asker metanetile bütün vaziyete hâkim olmuş, soğukkanlılığını ve cesaretini kaybetmemişti. Oğlunu yaralıyan kızın annesinin karşısında birdenbire coşup taşacağı tabiî değil miydi?

Mediha Hanım cevap vermemişti, fakat acısını dökmeğe başlıyan Halide Hanım susmak istemiyordu. Aralık kapıdan hastabakıcının sözlerini işitmekte olduğunu unutarak sert ve haşin bir sesle devam etti:

— Susuyorsunuz öyle mi? Kızınızın sebep olduğu facianın dehşetini anlamağa başladınız sanırım. Artık, Nesrin Hanımın, oğlumun hayatını söndürdükten sonra elini kolunu sallıyarak serbestçe ortalıkta dolaşacağını, annesinin yanında mesut bir ömür sürmeğe devam edeceğini ümit edemezsiniz. O, şimdiye

kadar olduğu gibi, gülüp eğlenecek, gezip tozacak, bütün arzularını yerine getirecek, mesut kahkahalariyle evi dolduracak ve bu tarafta ben, artık ebediyen oğlumun güldüğünü işitmiyeceğim. Onun kalbime ferah veren neşeli kahkahası sönecek, o bir avuç toprak olacak, güzel yüzü ebediyen solacak...

Hayır efendim hayır, buna imkân yok. Siz Selimin benim için ne olduğunu, bütün ömrümü nasıl ona vakfettiğimi bilmiyorsunuz. Evlendiğimin ilk senesinden itibaren bedbaht günler yaşamıştım; fakat o cehennem hayatımda, sırf oğlumdan ayrılmamak için tahammül ettim, onu üvey ana eline bırakmamak için babasının bütün işkencelerine katlandım. Hayatımda bir gün gülmedim, bir gün mesut olmadım. Bütün ümidim Selimde idi. Herkes benim bu azaba kocamın parası için katlandığımı zannediyordu; fakat ben oğlumu göğsümün üzerinden ayırmamak için bütün dedikodulara kulaklarımı tıkadım ve babasının ölümünden sonra da Selime onu hürmetle yâdetmeği öğrettim. Hiç kimse, hattâ oğlum bile benim bedbahtlığımın derecesini bilmedi, fedakârlığımı ölçmedi. Ben bunları seve seve yapmıştım. Mesut bir zevce değildim amma mesut bir ana idim. Bu bana yetişiyordu.

Şimdi her şey bitti, o alçak kız oğlumu öldürdü.

Halide Hanım kendinden geçmiş bir halde idi. Gözlerinden yaşlar akıyor, dudakları titriyordu. Son sözleri bir feryat gibi yürekler parçalayıcı oldu.

— Benim fikrimi öğrenmek istiyorsunuz, buraya bunun için geldinizdi değil mi? İşte fikrim şudur: Oğluma mukabil kızınız... Şimdi gidiniz, karşımdan çekiliniz, artık sizi görmek istemiyorum, çabuk bu odadan çıkınız.

Öfke ile kapıyı açmıştı; Mediha Hanım bir tek kelime söylemeden dışarı çıktı. Hiç bir sözün bu biçare anayı teskin edemiyeceğini anlamıştı. Her türlü ısrar beyhude idi. Düşmemek için trabzana dayanarak merdivenleri ağır ağır indi, etrafına bakmadan hastahaneden çıktı.

Gördüğü manzara, işittiği sözler müthişti. Bir insan bu kadar ıstırap çekebilir miydi? Şimdi eve dönerek, Nesrinle yüz yüze gelmek, Halide Hanımın sözlerini ona tekrar etmek lâzımdı. Gitmeden evvel kızına bütün hakikati söyliyeceğine dair yemin etmişti. Genç kızın her şeyi bilmesi münasip olacaktı. Vaziyeti olduğu gibi takdir edince daha cesur ve daha sâkin olacağı şüphesizdi. Hayatı ve şerefi tehlikede bulunuyordu. Nesrin bunları müdafaaya mecburdu.

Kapı kapandıktan sonra Halide Hanım odanın ortasında hareketsiz kaldı; uzaklaşan ayak seslerini dinliyor gibiydi. Nes-

rinin annesine karşı kalbinde hiç bir merhamet hissetmiyordu, artık hiç kimseye ve hiç bir şeye acıyacak kuvveti kalmamıştı; fakat Medîha Hanım odadan çıkarken o kadar soluk ve mecalsizdi ki onun hemen oraya düşeceğini zannetmişti. Onun ayak seslerinin ağır ağır merdivende uzaklaştığını duyunca rahat bir nefes aldı ve yandaki odaya doğru ilerledi. Gene oğlunun başucundaki sandalyeye oturacak, onun inîltisini dinliyecekti. Yavaş yavaş yaklaştı. Hastabakıcı karyolanın yanında oturmuş, yaralının elini eline almış, nabzını sayıyordu. Halide Hanımın yaklaştığını görünce yerinden kalktı, kulağına yavaşça fısıldadı:

— Yandaki odada misafir kabul etmemelisiniz hanımefendi. Çok yüksek sesle konuştunuz, hastanın huysuzlandığını, heyecanlandığını gördüm.

— Münasebetsiz bir hanım içeriye kadar girmiş. Bir daha böyle şeylere meydan vermiyeceğim kızım.

Bu sözlerden sonra Halide Hanım her iki dakikada bir sorduğu suali tekrar etti:

— Hastayı nasıl buluyorsunuz?

— Hep ayni haldedir efendim. Siz burada kalacaksınız, ben biraz dışarıya çıkacağım.

— Çok geç kalmayınız yavrum. Yalnız olduğum zaman büsbütün şaşırıyorum.

— Hemen gelirim efendim. Şimdiki halde hastanın bir şeye ihtiyacı yoktur.

Hastabakıcı dışarıya çıktı. Halide Hanım yarasıyla yalnız kalmıştı. Gözlerini oğluna dikti. Esasen bir gece evvel ameliyattan sonra onu buraya yatırdıkları zamandanberi gözlerini ondan ayırmamıştı. İlk saatlerde delikanlının yüzü biraz daha canlı iken gitgide sararmış, burnunun iki tarafı - parmaklar arasında sıkışmış gibi - batmış, göz kapakları büsbütün kapanmıştı. Bir gece evvel, asabî ihtilâçlarla kıpırdıyan elleri, birkaç saattenberi durmuş, cansız iki şey gibi örtüler üzerine bırakılmıştı. Oldukça muntazam bir şekilde nefes almasa, yaralının öldüğüne hükmedilecek...

Acaba annesi onun neşeli sesini bir daha işitmiyecek mi? Her zaman gülüyormuş gibi parlıyan mavi göz bebeklerini görerek mesut olmıyacak mı? Artık bitti mi? Selim annesine bir tek kelime söylemeden ebediyen uyuyacak mı? Ameliyattan sonra bir düziye çırpınmış annesine hakikati öğreten ve nişanlısını itham eden şu üç kelimeyi tekrar etmişti: "Nesrin tetiği çekme!" acaba son sözleri bunlar mıydı?

Ve bütün bunlardan sonra o kadın gelip yalvarmak cesa-

retini kendinde buldu, kızının hayat ve saadetini dilenmek istedi. Ne küstahlık Yarabbi! Dağlar gibi delikanlıyı bir kurşunla yere devirdikten sonra kendini kurtarmağa çalışmak, kendi rahat ve saadetini dilenmek için tâ hastanelere kadar gelmek!

Üstelik bir de yalan söylüyorlardı. Faciaya bir kaza sebeb olmuş imiş! Bunu ancak sorgu hâkimi takdir edecek. O alçak kız cezasını bulacak, bundan sonraki günleri işkenceler, azaplar içinde geçecek.

— Anne!

Bir daha hiç açılmıyacağını zannettiği gözler Halide Hanımın yüzüne dikilmişti. Hayır, aldanmıyordu. Bir nefes kadar hafif olan bu ses onu çağırıyordu.

— Yavrum!

Bir dakika evvel kinden bir insan olan bu kadın, ne büyük bir şefkatla yatağa doğru eğiliyor, hastanın hafifçe uzanan elini ne büyük saygile tutuyor!

— Çok şükür, daha iyicesin oğlum. Merak etme, birkaç gün sonra, tamamile iyileşeceksin.

Hastanın mavi gözleri bulutlanmış, etrafında birisini arıyor gibiydi.

— Ne istiyorsun oğlum, hasta bakıcıyı mı?

— Anne, Hulki gelsin.. Nesrin.

Bu son ismi işitince Halide Hanımın vücudünden bir elektrik cereyanı geçti; fakat ölüm halinde olan bir hastanın son arzusunu yerine getirmemek kabil mi? Kendi şahsî kini ne olursa olsun Selimin isteği yerini bulmalı, icab ederse Nesrin gelmeliydi.

Zile basarak hastabakıcıyı çağırdı, Hulkinin telefon numarasını verdi.

— Kızım, bu numaraya hemen telefon et. Hulki Beyi iste ve kazayı anlattıktan sonra buraya gelmesini rica et.

Bir iki dakika sonra genç kız avdet etti.

— Hulki Bey şimdi gelecek efendim.

— Başka bir şey söyledi mi?

— Hayır, pek şaşırdı, müteessir oldu, hemen bir otomobile atlayıp geleceğini söyledi.

— Teşekkür ederim kızım.

Yaşlı hanımefendinin pek heyecanlı olduğunu gören hastabakıcı hem onu, hem de yaralıyı teskin etmek arzusunu duydu.

— Maşallah hastamız pek iyi; bakın arkadaşlarını hatırlıyor, onları istiyor, göreceksiniz bir iki gün içinde tamamile kendini toplıyacak.

Halide Hanım oğluna baktı. İki kelime telâffuz etmek için sarfettiği kuvvet onu yormuş, alnında ter taneleri peyda olmuştu. Zavallı ana bu teri ince bir tülbentle kuruladı. Onun düşünebilecek kudreti bulduğunu anladığı andanberi heyecanı büsbütün artmıştı.

Hasta tekrar gözlerini kapadı ve dakikalar arka arkaya geçti.

Selimin biraz evvelki heyecanlı nefesleri yavaş yavaş sakinleşmişse de sık sık gözlerini açıp kapıya bakmasından, onun arkadaşını sabırsızlıkla beklediği belli oluyordu. Nihayet koridorda hafif bir gürültü oldu, hastabakıcı, Hulkinin geldiğini bildirdi. İçeride birkaç kişinin bulunmasına doktor müsaade etmediği için Halide Hanım hemşireye:

— Siz dışarıda durunuz, Hulki Bey gelsin, bir şey istersek çağırırız, dedi.

Fakat hastanın arzusu böyle değildi. Arkadaşının yaklaştığını görünce annesine elile kapıyı işaret etti ve yalnız kalmak istediğini anlattı.

— Bir şeye ihtiyacın olursa ne yaparsın çocuğum; ben şurada size arkamı döner otururum, sizi rahatsız etmem.

Hulki, arkadaşının kendisine gizli bir şey söylemek istediğini anlamıştı, israr etti.

— Hanımefendi, ben yanında olduktan sonra Selim yalnız sayılmaz. Bir şey isterse derhal size haber vereceğime emin olunuz. Müsaade ederseniz onunla bir iki dakika yalnız kalalım.

— Peki oğlum, madem ki istiyorsunuz öyle olsun, amma sakın onu fazla konuşturup yormayın, doktorun buna müsaadesi yoktur.

— Merak etmeyiniz efendim.

Halide Hanımın odadan çıkmağa pek gönlü olmadığı her halinden belli oluyordu. Hulkiyi bir işaretle yanına çağırdı.

— Oğlum, Selimin hali pek fena. Dikkat ediniz, en ufak bir heyecan onu öldürebilir. Ona söyliyeceğiniz sözü tartarak söyleyin..

— Peki efendim.

— Bir türlü dışarıya çıkamıyorum. Sanıyorum ki ben uzaklaştığım dakika o can verecektir. Bu sebepten bir saniye bile yanından ayrılmak istemiyorum.

— Aman hanımefendi, o nasıl söz? Ümidinizi kaybetmeyin, vaziyet sizin tasavvur ettiğiniz kadar korkunç değildir. Biraz evvel yukarı çıkarken doktora rasladım, hastanın ümitsiz olmadığını bana tekrar etti.

— İnşallah...

Ümidetmek... Bu söz Halide Hanımı çileden çıkarıyordu. Niçin bütün doktorlar, hastabakıcılar yalan söylemekte birbirlerile sözleşmişlerdi? Dünden beri müthiş hakikati ondan gizlemekte niçin israr ediyorlardı? Oğlunun öleceğini biliyordu. Hiç bir şey ifade etmiyen bu mânâsız sözlere ne lüzum vardı?

Biraz evvel bu odada, ıstırap çeken ve ondan merhamet dileyen diğer bir anaya karşı o kadar zalim olan Halide Hanım şimdi kapıya dayanmış oğlunun odasından gelecek en küçük bir gürültüyü işitmek için bütün varlığını kulaklarına toplamıştı. Maddî yorgunluğunu hissedemiyor, oturmak ihtiyacını duymuyor ve onu çağıracakları anı tekrar oğlunun başucundaki iskemleye oturacağı dakikayı sabırsızlıkla bekliyordu. Sessizlik onu korkutuyor, bunda bir felâket kokusu hissediyordu.

Acaba Selim arkadaşına ne söylüyordu? Bu sözlerin pek uzun olması ihtimali yoktu; çünkü onun hayatını en küçük teferruatına kadar annesi biliyordu ve onun son nefesinde bir dostuna tevdi edeceği müthiş bir sırrı olmadığına emindi; hattâ Nesrinle başlıyan arkadaşlığının mahiyetini bile Selimden evvel Halide Hanım keşfetmiş ve bunun Meziyet ve Sacideye karşı duyduğu samimiyetten başka türlü olduğunu, nihayet bir izdivaçla neticeleneceğini anlamıştı.

Nesrin... Biraz evvel Selim, bir nefes kadar hafif ve bitkin bir sesle onu çağırmıştı.

— Anne, Hulki gelsin... Nesrin.

Hulki geldi. Acaba Nesrini de mi görmek istiyordu? Böyle olsa söylemez miydi? Ne olursa olsun, onun hâlâ kendisini yaralıyan ve hastanelere sürükliyen o kızı hatırladığı ve düşündüğü aşikârdı. Halbuki daha yirmi dört saat evvel onu artık sevmediğini, onun şımarıklıklarına, acayipliklerine tahammül edemiyeceğini tekrarlıyan o değil miydi? Hattâ, düğünü tehir etmeğe karar verdiğini de söylememiş miydi? Bu kararı ilk haber aldığı gün Halide Hanım itiraz etmiş, oğlunu bu fikrinden çevirmek için çok çalışmış, onun biraz hüsnüniyet göstermekle Nesrinin huylarını değiştirmeğe muvaffak olacağını söylemiş, birbirlerini seven iki genç için bu gibi basit anlaşmamazlıkların ehemmiyeti olmadığını ve bunların aile saadetini yıkacak kadar mühim kusurlar addedilemiyeceğini söylemişti.

Ancak, Nesrinin hareketleri yüzünden üzüldüğünü ilk söylediği günden sonra Selim çok mağmum ve meyus bir tavır aldığı için oğlunun mustarip olmasına tahammül edemediğinden yavaş yavaş bu şımarık kıza düşman olmağa başlamıştı.

Selimin kat'î surette nişanlısından ayrılmağa karar verdiğini söylediği gün, artık itiraz etmemiş, hattâ bunda istical göstermesini bile tavsiye etmişti. Dün akşam ona şöyle demişti:

— Madem ki Nesrin israr ediyor, mutlaka senden izahat istiyor, o halde bilâ tereddüt kendisine düğününüzü tehir etmek arzusunda olduğunu söyliyebilirsin. Bu sözler onu kat'î ayrılığa hazırlamış olur. Artık yetişir, senin bu yüzden azap çekmeni istemiyorum. Madem ki onunla mesut olamıyacağını zannediyorsun - ki ben buna eminim; o kız seni bahtiyar edemez - o halde lüzumsuz üzüntüiere ne lüzum var.

Nişanı bozar, serbest olur, saadetini başka bir kızda ararsın. Sana karı mı bulunmaz?

Selim son tereddütlerini ortadan kaldıran bu sözlerin tesiri altında evden ayrılmış, dün gece Nesrine gitmişti.

Orada ne olmuştu? Nişanı bozayım derken ölüm onu pençeleri arasına almıştı. Bu faciada Halide Hanımın hiç bir mesuliyeti yok muydu? Madem ki oğlunun üzüldüğünü görüyordu, gidip bizzat Mediha Hanımla konuşamaz mıydı? Annesi mutlak Nesrini yola getirmenin çaresini bulurdu. Esasen ortada belli başlı bir mesele yoktu; sadece Nesrinin müstebit tavırları, mütehakkim sözleri Selimin erkeklik şeref ve haysiyetine dokunuyordu; işte bu kadar. Maamafih, velevki netice gene bir ayrılık olsun, bunu doğrudan doğruya Selimin ağzından Nesrine işittirecek yerde kendisi Mediha Hanıma meseleyi anlatır, iki gencin saadetlerini başka taraflarda aramalarının münasip olacağını ona ihsas edebilirdi. Böyle yapmış olsaydı bir gece evvelki facia olmazdı.

Fakat asrî çocuklar söz dinlerler mi? Nişanlanmayı aralarında tasarladıkları gibi ayrılığı da gene beraber kararlaştırmak istiyorlar. Onlar için en ağır şey, kendi işlerine büyükleri karıştırmak, onun nüfuzu altında hareket etmek. Onların fikrince, yeni zaman çocukları hissen eskilerden büsbütün başkadır: Aynı şeyden müteessir veya memnun olmazlar. Onların hayatı telâkki ve görüşleri tamamen büyüklerinkinden ayrıdır.

İşte bunu Nesrin ispat etti: Eski zamanda bir erkek nişanlısına ondan ayrılmak istediğini söylese, genç kız, acı ve kederle ölse bile ağzını açıp bir şey söylemez. İzzeti nefsini ayaklar altına almazdı. Halbuki o, intikam almak arzusuna kapıldı ve tabancayı çektiği gibi dağlar kadar delikanlıyı yere serdi.

Facianın bütün sırrı işte burda.

Nesrin... Bu kelimeyi telâffuz ederken Selimin muhakemesine hâkim olduğu muhakkaktı. Gözleri, zavallı cansız gözleri

odada birisini arıyor gibiydi. Acaba Nesrini mi arıyordu? Hayır, buna imkân olamazdı, Selimin kimin kurşunile yaralanmış olduğunu unutması kabil değildi. Madem ki onu hatırlamıştı, o halde çektiği ıstıraplara kimin sebep olduğunu da biliyordu.

— Nesrin tetiği çekme!

Bir gece evvel, kaç defa bu cümleyi tekrar etmiş, genç kızı itham eden bu kelimeleri söylemişti. Hulki de ne kadar çok oturuyordu. Geçen her saniye Halide Hanıma bir saat kadar uzun geliyordu. Halbuki oğlunun son dakikaları yalnız anasına aitti, o dakikaları çalmağa kimsenin hakkı yoktu, kimsenin.

Acaba Selim arkadaşına neler söylüyordu? Yarabbi, oğlunun son arzularını dinliyebilse, onun kesik sesinin söylediği kelimeleri işitse ne kadar rahat bir nefes alacaktı! Ona öyle geliyordu ki, içeride yeniden müthiş bir facia cereyan ediyordu ve bu facia ile alâkadar olması lâzımgelen kendisi de, kapalı kapının arkasında bırakılmıştı.

İçeride hafif bir ayak gıcırtısı oldu Halide Hanım derhal oğlunun odasına doğru yürüdü, fakat Hulkinin sesi onu olduğu yerde mıhladı.

— Hanımefendi, bir dakika sizinle görüşmek istiyorum. Hastabakıcı Selimin yanındadır, merak etmeyin.

Halecanı büsbütün artan Halide Hanım 22 numaralı odaya girdi, Hulki de onu takip etti, karşı karşıya oturdular.

— Bana ne söyliyeceksin oğlum? Ben hemen Selimin yanına dönmek istiyorum, onun daha uzun zaman yaşayamıyacağını bildiğim için yavrumu gözümün karşısından ayıramam.

— Niçin bu derece ümitsizsiniz hanımefendi? Haddim olmıyarak biraz evvel de size söylemiştim, doktorlar Selimin halini büsbütün ümitsiz bulmuyorlar, bu vâhim anların geçebileceğini, onun kurtulabileceğini söylüyorlar.

Bu sözlerin Halide hanımı sinirlendirdiğini görünce genç adam lâfı değiştirdi:

— Oğlunuzun beni niçin çağırdığını ve benden ne istediğini size söyliyeceğim. Selim bana dün geceki kazayı anlattı, bana nişanlısından bahsetti ve şayet ölürse onun vaziyetinin müşkülleşmesinden korktuğunu itiraf etti.

Halide hanımın yüzü sapsarı oldu, dudakları titredi, burun delikleri öfke ile açılıp kapanmağa başladı ve ağzından şu kelimeler döküldü:

— Bu gayet tabiî değilmidir? Cürüm olan yerde daima suçlu aranır ve cezalandırılır.

— Oğlunuz ortada bir cürüm olmadığını söylüyor ve başkalarının da buna emin olmaları için, Nesrin hanımın haksız yere

ağır bir mesuliyet altında bırakılarak hakkında dedikodular yapılmasına mâni olmak için...

Halide hanım hiddetle Hulkinin sözünü kesti:

— Çabuk söyle çocuğum, uzun lâfa ne hacet! Selim ne istiyor?

— Hemen nişanlısile nikâhlanmak istiyor efendim.

— Asla!

Bu kelime bir feryat, bir isyan feryadı idi. Hulki bu zavallı ananın kinle sertleşen kalbinden geçen hisleri anlıyor, bir bakıma ona hak veriyor, fakat Selimin, belki de son olan bu arzusunu yerine getirmek için mücadele etmeğe, bütün mâniaları yıkmağa mecburdu.

Bir iki saniye durduktan sonra tekrar söze başladı:

— Çektiğiniz ıstırabı anlıyor ve size hak veriyorum hanımefendi, fakat müsaadenizle benim de Selimle aynı fikirde olduğumu tekrarlıyacağım. Evet maalesef dün akşam çok feci bir kaza oldu amma bu nihayet bir kazadır; bir suikast değil, Selim bana nişanlısile aralarında geçen mükâlemeyi anlattı ve Nesrin hanımın kendisini öldürmek istediğini söyledi. O, genç kızın üzerine atılmış ve: "Tetiği çekme!" diye bağırarak onun bileğini tutmuş ve işte o zaman kurşun fırlamış.

Vaka bu suretle tesbit edildikten sonra artık Selimin arzusunu yerine getirmemek için bir sebep yok. Ona söz verdim derhal lâzım gelen teşebbüslerde bulunup nikâhın bugün kıyılması için müsaade alacağım.

— Bugün *mü? Buna kat'iyen razı* değilim ve sizi oğlumla aramıza girmekten menederim.

— Affedersiniz hanımefendi amma ben arkadaşımın sözünü yerine getirmeğe mecbudum; vicdanım bana bunu emrediyor. Esasen Selim otuzuna yaklaşmış bir genç olduğundan sizin müsaadenizi istihsal etmeden de istediği kızla evlenebilir.

— Ölüm halinde bir insan, ne istediğini bilmez Selim ateşler içinde sayıklıyor.

— Hayır efendim, onun aklı başındadır, sayıklamıyor.

— Birkaç saat evvel doktorlar böyle demişlerdi.

— Yanılıyorsunuz efendim. Siz odadan çıktıktan sonra ben bir hastabakıcı yolladım, doktoru çağırttım, hastanın birkaç kelime söylemesinin ma'hzurlu olup olmadığını sordum. Fazla konuşturmamak şartile buna müsaade etti.

— Demek benden izinsiz plânlar kurmuşsunuz siz! Ne yapıp yapıp Nesrin hanımefendiyi kurtarmak istiyorsunuz ve bunun için de ölüm halinde bir insanın zâfından istifade ettiniz. Hayır, o kız buraya gelmiyecektir.

— Hanımefendi, ümit ederim ki, o ölüm halindeki insanın arzularına hürmet ederek ölümün kanat gerdiği bir yatağın etrafında bir rezalet çıkarmıyacaksınız. Oğlunuz, nişanlısının istikbalini, şeref ve haysiyetini müdafaa etmek istemekte haklıdır. Onun dün akşamki hareketini başka türlü tefsir edebilirler. Selimi öldürmeğe tesaddi ettiğini ileri sürerek onu mahkeme kapılarına kadar sürükliyebilirler, hattâ, kim bilir, zavallı kız, adlî bir hataya kurban olarak hapislere düşer.

İşte, çektiği ıstıraplara rağmen oğlunuz bunu düşündü ve yüksek vicdanı böyle bir haksızlığın yapılmasına mâni olmak istedi.

Oğlunuz çok yüksek kalbli bir insandır hanımefendi.

— Susunuz, onu methetmenin sırası değil. Ben oğlumun ne yüksek bir erkek olduğunu herkesten iyi bildiğim için bu kadar azap çekiyorum. Size tekrar ediyorum ki oğlumu yaralıyan ve ölüm döşeklerine düşüren o kız buraya ayak basmıyacaktır. Çocuğum benimdir, yalnız benim ve ben onu hem kendisine hem de o kıza karşı müdafaa edeceğim. Gidiniz, sizi ricacı olarak buraya gönderen o kadınlara bu tavassutunuzun fayda etmediğini ve bu komedinin oynanmasına müsaade etmiyeceğimi söyleyiniz.

Hulki yerinden kalktı. Istırapla çıldırmış olan bu anayı yola getirmek, ona lâf anlatmak imkânı yoktu. Sert ve azimkâr bir sesle şu sözleri söyledi:

— Çok teessüf ederim hanımefendi; fakat oğlunuza verdiğim sözü, hatta siz müsaade etmeseniz bile, yerine getireceğim ve beni bunu yapmaktan kimse menedemiyecektir. Canınız isterse siz şimdi hastanın odasına gidin ve benimle konuşurken yorulan ve zâfiyeti artan oğlunuza, nişanlısile evlenmesine razı olmadığınızı, onu itham etmekte olduğunuzu söyleyin. Onun ölümünü tacil etmekten başka bir şey yapmış olmazsınız. Son söz olarak size şunları söyliyeceğim. Selim bana demin dedi ki:

"Belki de kâbuslar içindeyim, pek bilmiyorum amma, biraz evvel kulağıma bir takım sesler geldi, birisi "ceza, mahkeme.. hapis" kelimelerini söylüyordu. Nesrini itham ediyorlardı sandım ve bu kâbustan sıyrılmağa çalıştım. Mutlaka bu fena bir rüya idi, mâsum bir kızı itham etmeğe kim cesaret edebilir?"

Görüyorsunuz ya, oğlunuz nişanlısının itham edilmesine rıza göstermiyor. İsterseniz gidin kendisine onu sizin itham ettiğinizi, onu mahkemelere, hapislere sürüklemek niyetinde olduğunuzu söyleyin. Güzel bir iş yapmış olursunuz. Bana gece mukaddestir. Hemen bir otomobile atlayıp lâzım gelen ma-

kamlara müracaat edeceğim, mutlaka müstacel bir nikâh müsaadesi almağa muvaffak olacağım ve buraya döneceğim.. Fakat yalnız değil, Nesrin hanım da benimle beraber gelecek.

*
* *

Mediha Hanım kızından hiçbir şey saklamamıştı. Şimdi Nesrin nişanlısının başının üstünde dolaşan müthiş tehlikeyi biliyordu. Annesini büyük bir dikkatle dinlemiş, onun sözünü bir defa bile kesmemiş ve onun hastaneye yaptığı ziyareti en ince teferruatına kadar öğrenmişti. Annesi sustuğu zaman yerinden kalktı, halecandan itireyen bir sesle:

— Teşekkür ederim anne dedi.

Seni bu müşkül ziyareti yapmağa mecbur ettiğimden dolayı affını dilerim. Üzülme anneciğim, sen elinden geline yaptın.

Bu sözlerden sonra sâkin görünen adımlarla çalışma odasına doğru yürüdü. Bunu gören annesi telâşla sordu:

— Nereye gidiyorsun Nesrin?

— Odama.

— Korkmuyor musun?

— Artık hiçbir şeyden korkum yok. Selim ölecek olduktan sonra geriye ne kalıyor.

Sert ve azimkâr bir elle tokmağı çevirdi, odasına girdi. Yalnız kalmak, kimseyi görmemek istiyordu.

Artık ağlamıyor, sinirlerinin elinde bir oyuncak gibi çırpınmıyordu. Sâkin kalmağa yemin etmişti, sâkin kalacaktı.

Bir sigara yaktı ve faciadan sonra ilk defa girdiği bu hususî odasında, kayıtsız gözlerle, görmiyen bakışlarla etrafını süzerek ayakta durdu. Kalbinin çarpıntısının sükûnet bulmasını bekledi. Genç kızın iradesi, başı ve sinirleri vaziyete hâkim olmak, soğukkanlılıkla muhakeme etmek için kararlar vermişti amma kalbi, bu âsi kalbi söz dinlemiyor, göğsünün altında güm güm ederek çarpıyordu. Tıpkı kuvvetli bir motör.

Sigarasından kuvvetli bir iki nefes çekti ve iradesine hâkim olmak için büyük bir kuvvet sarfederek tekrar etrafına baktı. Kuyruklu piyano üzerinde gözlerini çeken, bakışlarını oraya mıhlayan iki şey vardı: Selimin fotoğrafisi ve onun iki gün evvel gönderdiği orkideler. Onun son çiçekleri...

Piyanoya yaklaştı. Bu resim Selime ne kadar çok benziyor. Esasen çok muvaffak olmuş bir fotoğrafı olduğu için onu diğer bütün resimlerinden çok beğenmiş değil miydi? Bu güzel ve sevgili yüz ne kadar genç! Gözleri, dudakları gülüyor. Mes'ud

bir gülüş. Genç kız bu bakışların içinde kendisini görüyor. Bu resmi, beraber gezmeğe gittikleri bir gün Nesrin çekmişti.

— Gözlerini gözlerime dik, öyle dur Selim. Bakışlarının benimle dolu olduğunu görmek istiyorum.

Sevgi ifade eden müşfik, derin bakışlar... O gün ne kadar mes'ut saatler yaşamışlardı!

Sabah erkenden, çantaları ellerinde, yola düzülmüşler, baharı yakından görmek için kırlara açılmışlardı. Yeşil otlar, yeşil bir ağacın gölgesi, karşıda biraz uzakta masmavi deniz.

Nesrin çantasından çıkardığı peçeteyi otlar üzerine yaymış ve başbaşa mükemmel bir yemek yemiştiler. Bu mühim iş bittikten sonra sıra ikinci mühim işe gelmişti.

Bu sefer Selim çantasını açmış bir harita çıkarmıştı. Evlendikten sonra nereye gideceklerdi? İtalya? Fransa? İngiltere?

— Daha uzaklara Selim, daha uzaklara.

— Yoksa, Amerikaya mı gitmek istiyorsun Nesrin?

— Hayır, en çok görmek istediğim bir yer var amma, söylemeğe cesaret edemiyorum.

— Söyle yavrum. Biliyorsun ki sen nereye gitmek istersen ben razı olurum.

— Öyle zannediyorsun Selim, şimdi söylersem gözlerini açacak, hayretle yüzüme bakacaksın.

— Olabilir; fakat hayret ettikten sonra gene istediğini yapacağım. Her zamanki gibi..

— Öyle ise beni Hindistana götür Selim. Çocukluğumdan beri orasını görmek hülyasını kuruyorum.

— Nasıl? Güzel elbiseler, lüks mağazalar, tiyatrolar velhasıl Avrupanın bütün medeniyet ve eğlencesi seni cezbetmiyor mu?

— Hayır, Hindistanı görmek istiyorum.

— Peki Nesrin.. Balayı seyahatimizi Hindistana yaparız.

— Beni aldatmıyorsun ya Selim?

— Hayır yavrum. Sana kat'iyen söz veriyorum.

Bundan sonra hülyalar, sonu gelmiyen hülyalar: büyük oteller, gazinolar, vapurlar, trenler, hattâ tayyareler...

— Hindli kıyafetinde bir resim çektirirsin Nesrin. O kıyafet kimbilir sana nasıl yaraşacak? Uzun boyun, ince vücudün, iri gözlerin o elbiseler içinde seni bir şarklı prensese benzetecek...

Bir ay evveline ait olan hâtıralar ne kadar uzak şimdi.. O günleri hiç yaşamamış mı idi? Bu mes'ut anlar bir hayalden başka bir şey değil miydi? Evet o günleri yaşamıştı amma

kıymetini bilmiyerek, onların ne kadar güzel saatler olduğunu tam mânâsile hissetmiyerek.. Ancak şimdi, onların kaybolduğunu, ebediyen kendisinden kaçtığını gördüğü zaman, o güzel hâtıraların üzerine karanlık bir örtü çekilmek üzere iken bu kaybettiği şeyin büyüklüğünü ve güzelliğini anlıyordu. Ne kadar geç kalmıştı!

Artık bitmiş, her şey bitmişti. Selim ölecek ve o, Nesrin, yaşayacaktı. Halide Hanımın tehditlerini hatırına bile getirmiyordu. İstikbal ne olursa olsun, onun nazarında hiç bir ehemmiyeti yoktu. Onu düşünmüyordu bile. Tevkif, isticvap mahkûmiyet.. Selim öldükten sonra bunların mânâsı kalır mı? Bu güzel gözler ebediyen kapandıktan sonra onun kalbinde başka bir acı için yer olur mu?

Nesrin hayatının ortasından koptuğunu, kırık bir oyuncağa döndüğünü ve bu kırığın hiç bir zaman tamir edilemiyeceğini biliyordu.

Gözlerini zorla ve kalbine eza ederek nişanlısının resminden ayırdı, etrafına baktı. Tam karşısında divan vardı. Selimin kanlar içinde, bitkin bir halde üzerine serildiği bu divanın ipek örtüsü kaldırılmıştı. Mutlaka üzerinde kan lekeleri vardı. Selimin kanı...

Bu oda öyle hâtıralarla dolu idi ki genç kız, ne kadar cesaret gösterirse göstersin, kuvvetsiz ve mecalsiz bırakıyordu. Bitkin bir halde kendisini bir koltuğa attı. Dizleri titriyor, müthiş bir maddî ıstırap içinde çırpınıyormuş gibi yumruklarını sıkıyordu. Selim ölecek.. Halbuki Nesrine yaşamak kuvveti veren, hayatı sevdiren Selimdi. O gittikten sonra dünyanın hiç bir mânâsı kalmazdı. Onun ölümünden sonra bu topraklar üzerinde omuzlarında bu müthiş vicdan azabı yükü ile yaşamasına imkân yoktu. Halbuki isteseydi ne kadar mes'ut olurdu! Saadetini kendi ellerile mahvettiğine emindi ve bu emniyet genç kızın yaşamak kuvvetini mahvediyordu. Artık her şey bitmişti. Selim kendisile birlikte Nesrinin bütün gençliğini, bütün sevdiği şeyleri de mezara götürecekti.

Musiki.. Piyano çalmaktan yaşıyamıyacağını musikinin kendisine bir gıda olduğunu, ruhunun ancak ondan en büyük zevki tattığını söylüyordu. Sonra kavgalarına sebep de gene musiki idi. Bundan böyle piyanosunu açmasına, bir şey çalmasına imkân tasavvur edemezdi.

Arkadaşlar.. Onların hepsi Selimi tanıyorlardı. Hele Meziyet, Sacide ve Hulki, aşklarının en canlı şahitleri! Onlar bundan sonra bir mücrime, bir katile yaklaşırlar mı? Ona el uzatırlar mı?

Hakikaten o bir mücrimdi. Biraz evvel annesi Halide Hanımın tehditlerinden, bir doktor raporundan, anketten, sorgudan bahsetmişti. Hapis... Diğer başka bedbaht kadınlar gibi o da cürmünün cezasını hapishanede çekecekti. Bunu istiyordu. Orada belki bu odadan daha az azap çekerdi. Buradaki bütün lüks, bu piyano, bu perdeler, bu divan, duvardaki bu resimler, yerdeki bu halı, her şey ona Selimi hatılatıyor, elinden kaçırdığı saadetini, ölen sevgilisini, kendi mânâsız hayatını haykırıyordu.

O müthiş şeyi nasıl yapmıştı? Sırf bir tedbir olarak satın alınmış o tabancayı nasıl eline alabilmiş? Nişanlısının kendisinden ayrılmak istediğini duyduğu dakika niçin soğukkanlılığını muhafaza edemeden bir çılgına dönmüş her tarafı karanlık bürümüş ve onsuz yaşamaktansa ölmeği tercih etmişti? Demek, onu, kendi kendisine bile itiraf edemediği kadar derin ve sonsuz bir aşkla seviyordu. Demek ondan ayrı yaşamak korkusu bütün diğer hislerini yok edecek kadar müthiş bir darbe olmuştu.

Selim ona kendisini artık sevmediğini söylemişti. Bunun ne ehemmiyeti olurdu. Madem ki o, Nesrin seviyordu, o halde nişanlısının bu muvakkat soğukluğunu gidermenin çaresini bulabilir, onu gene kendisine bağlardı.

Selimin şikâyeti ne idi? Nişanlısının şımarıklığı, serkeşliği, inatçılığı ve ancak bir erkeğe yakışan serbestliği değil mi? Fakat Nesrin bütün bu huylarını değiştirecekti, her şeyi kabul edecekti, onu kaybetmemek için her şeye razı olacaktı. Bunu bugün anlıyordu amma maalesef dün gözleri kapalı idi, göremiyor, anlıyamıyordu.

Istırap ve acı insana kendi kendisini tanıtıyor. Nesrin ancak şimdi nişanlısı için her türlü fedakârlıklara seve seve katlanabileceğini anlıyabilmişti. Bugüne kadar o fedakârlık kelimesinin ne demek olduğunu bilmiyordu. Bu, onun nazarında mânası olmıyan bir sözdü. Fedakârlığı herkes onun için yapıyordu ve bu pek tabiî idi. Nesrin annesinden, teyzesinden, dost ve arkadaşlarından çok şey alıyordu amma bunlara mukabele etmeği aklından bile geçirmiyordu.

Bir gün Selim ona şu sözleri söylemişti:

— Sizin çok parlak bir şahsiyetiniz var. Bir salona girmeniz, oranın havasını değiştirmeğe kâfi geliyor. Herkes biraz sıkılmışken, ortalık bir parça durgunlaşmışken, siz içeriye giriyor, bir kelime ile herkesin neş'esini yerine getiriyorsunuz. Herkes size koşuyor, etrafınızı alıyor, sizi dinliyor, anlıyor, takdir ediyor. O dakikada isterseniz herkesi peşinizden sürükliye-

bilirsiniz. Eğer bir erkek olsaydınız, halkı arkanızdan sürükleyecek kuvvetli bir rehbet olabilir ve dilediğiniz gibi çok büyük iyilikler veya fenalıklar yapabilirdiniz. Ne kudretli bir şahsiyetiniz var!

Onun bu sözlerine Nesrin şu cevabı vermişti:

— Kendinizi koruyunuz Selim, benim ne düşüncelerim olduğunu bilmiyorsunuz. Belki de bir gün kadınları peşime takıp erkekler aleyhinde bir isyan çıkarır, ev işlerini ve çocuk bakımını onlara yükler, kadınlara şimdiye kadar ele geçiremedikleri birçok hak ve kuvvetleri verirdim. Benden korkmalısınız; neler hazırladığım hiç belli olmaz.

Şimdi o geçmiş günü tekrar yaşarken Selimin bu sözlerden müteessir olduğunu hatırlıyordu. Meyus, çok meyus bir tavurla şöyle demişti:

— Biliyor musunuz ki bazan sizin bu kuvvetli şahsiyetiniz beni korkutuyor. Kendimi onun altında ezilmiş hissediyor, size lâyik olmadığıma hükmediyorum. Siz başka türlü bir insansınız Nesrin, tanıdığım hiç bir kadına benzemiyorsunuz, onların hepsinden büyüksünüz.

— Büyük mü? Boyum bir metre altmış beş santim. Sizinki daha uzun. Binaenaleyh korkmaya hiç lüzum yok.

Bu cevap ikisini de ne kadar güldürmüştü! Fakat o akşam ayrılırken Selim nişanlısını öptükten sonra kulağına şu sözleri söylemişti.

— Sevgilim, sakın fazla kuvvetli ve kudretli bir kadın olmayınız; bunun aşkımıza zarar vermesinden korkuyorum.

Aşkımız! Bu kelimeyi ne büyük bir şefkatle söylemişti! O gün nişanlısını, onun acayip huyunu, inatlarını ve gevezeliklerini seviyordu.

Kavgalar ondan sonra başlamıştı.

Nesrin, annesinin bütün nasihatlerine rağmen, piyanosunu her şeyden üstün tutmakta devam ediyor, bazan nişanlısını saatler saati bekletiyor, piyano başından ayrılmıyordu, onun yanında olduğunu düşünmeden, ona bir kelime söylemeden uzun zaman çalgı çalıyordu. Hattâ iki aya kadar evlenmeğe karar verdikten sonra bile nişanlısının bütün ısrarlarına karşı durmuş, müşterek apartımanlarını hazırlamak, öteberi satın almak için yaptığı teklifleri hep kendi fantazisine uydurarak karşılamış, onları musikiden artan saatlerine sığdırmak için Selimi çok müşkül vaziyetlere sokmuştu.

Genç adam, kaç defa, verdiği randevuya gelmediği için ona gücenmiş; kaç defa onun şımarık tavırlarına, lüzumsuz

kapris ve öfkelerine karşı duyduğu hiddeti, gizliyemeden onunla kavgalaşmıştı.

Bu kavgalar ilkin onları güldürmüştü, dargınlıktan sonra gelen barış pek tatlı ve hoştu, fakat sonra Nesrinin kaprisleri tahammül edilmez bir hale gelince - genç kız ancak şimdi bunu itiraf ediyordu - Selim hakikaten kızmağa, müşterek hayatları hakkında endişeler duymağa başlamıştı. Nişanlısının bütün şikâyetleri boştu. Nesrin kendi fantazisine göre hareket etmekte devam ediyor, aralarındaki kavgayı çocukluktan başka türlü görmemekte israr ediyordu. Onların aşkları gibi bir aşk için böyle ufak tefek değişmelerin ne ehemmiyeti olabilirdi!.

Nişanlısının kendisile aynı fikirde olmadığını, vaziyeti onun gözlerile görmediğini bir defa olsun düşünmüş müydü? O sadece bütün kalbini, bütün varlığını vermişti ve Selimi sevmeğe başladığı anda bu aşkın hayatının yegâne aşkı kalacağını anlamıştı. Acaba Selim de onun gibi mi düşünüyordu? Bunu kendi kendisine bile sormamıştı. Sadece ona kendisini daha fazla sevdirmek için sevgisini nişanlısından gizliyor, ona hakikî Nesrini göstermedikçe Selimin sevdasını körükliyeceğini zannediyordu. Bir gün gelip genç adamın yorulacağını, bıkacağını tahmin bile etmiyordu. Hattâ, gene kavga ettikleri bir gün annesi ona şöyle demişti:

— Kızım, nişanlının aşkile pek fazla oynamakta hata ediyorsun. Sevgi bir oyuncak değildir. Dikkat et, bir gün felâketine sebep olacaksın. Bir erkeğin gurur ve hislerile bu kadar oynanmaz.

O zaman annesinin asrî gençlerin kalplerinden ve duygularından hiç bir şey anlamadıklarına hükmetmişti. Halbuki onun hakkı vardı, o sözleri tecrübelerine istinaden söylemişti ve eğer o zaman Nesrin kendi kafasile hareket etmeyip bu nasihatleri dinlemiş olsaydı başına bu müthiş felâket gelmiyecekti.

Kendi felâketine kendinin sebep olduğunu düşünmek bir insanı müteselli eder mi? Hayır, saatler birbiri ardınca geçecek, günler birbirini takip edecek ve Nesrin, işlediği günahın cezasını çekmek için yaşıyacak.

Gene çiçeklerile, yeşilliklerile, ilkbahar gelecek, gene gençler sevişecek, çocuklar büyüyecek, birçok kalpler mes'ut olacak, lâkin Nesrin için bundan böyle hiç bir çiçek açmıyacak, hiçbir kalp çarpmıyacak. O, bundan sonra ömrünü hep azap ve ıstırap içinde geçirmek için yaşıyacak.

Genç kız ince uzun ellerile alnını sıktı. Düşünen, muhake-

me eden beynini durdurmak istiyordu. Ah, artık düşünmese, bir deli, bir çılgın olsa ve etrafındaki şeylere anlamadan baksa ne büyük bir teselli olurdu!

Hayır, beyni bir düziye işliyerek onu itham ediyor ve o kendisini müdafaa edemiyor. Kabahatli olduğunu biliyor. Maalesef kabahatine ağlıyan yalnız kendisi değil. Zavallı annesi, Halide Hanım, Selim.. O, hayatı ne kadar çok severdi! Şimdi bir hastane yatağında ıstıraplar, ateşler içinde yatıyor ve bundan mes'ul olan Nesrin.

Bu kadarı fazla artık.. Genç kız buna tahammül edemiyor, ellerini yüzüne kapıyarak hıçkırıyor.

— Yarabbi, sen bana acı, sen beni bu işkenceden kurtar!

Göz yaşları şimdi bir sel gibi akıyor. Nesrinin yanakları, boynu, elleri yaşlarla ıslak; fakat kalbi biraz hafifliyor, boğazında onu tıkayan düğüm yavaş yavaş gevşiyor.

Odanın kapısı hafifçe aralıklandı, Mediha Hanımın yorgun yüzü görüldü. Bir şey söyliyecekti, bir saniye kızının yaşlarla ıslanan yüzüne şefkatle baktı. Zavallı yavrucak iki gündenberi ne müthiş saatler yaşamıştı! Ana kız bu azapla on sene ihtiyarlamıştılar.

— Nesrin doktor geldi, seni istiyor, hemen gel yavrum.

Genç kız yerinden fırladı. Birdenbire göz yaşları kurumuş, öldürücü bir korku varlığını bir ateş gibi sarmıştı. Boğuk bir sesle sordu:

— Öldü mü? Doktor bunu haber vermek için mi geldi?

— Hayır, hasta hep bildiğimiz gibi, yeni bir şey yok. Gel seninle konuşmak istiyor.

Bunu söylerken kızını kolundan çekiyordu. Nesrin kuvvetsiz bir çocuk itaatile onu takip etti.

Dışarıda, salonda doktor bekliyordu. Nesrini görünce bir gece içersinde yüzünde vukua gelen değişikliğe acımaktan kendini menedemedi. Gözleri kıpkırmızı ve şiş, rengi yeşil, dudakları solgun ve titrek.. Birkaç gün evvel gördüğü ele avuca sığmayan genç kız bu muydu?

— Zavallı yavrum, ne kadar ıstırap çekiyorsun. Şöyle yanıma otur bakayım. Ayakta duracak halin kalmamış.

Nesrin şaşkın bir tavırla doktorun yanına oturdu ve biraz evvel annesine sorduğu suali tekrar etti:

— O öldü mü?

— Hayır kızım, yemin ediyorum ki o sağ.

— Ölecek mi?

— Vaziyet vahim amma ümitsiz değil. Sana doğrusunu söylüyorum.

— Teşekkür ederim. Artık onu görmiyeceğimi hissediyorum.

— Yanılıyorsun yavrum; seni almağa geldim. Beni Selim Bey yolladı.

Müthiş bir çığlık. Nesrin yerinden fırladı doktorun koluna sarıldı.

— O mu? Sizi o mu yolladı doktor? Bu sözleri bana acıdığınız için, bir sadaka kabilinden söylemiyor musunuz? Benim ıstırabıma merhamet ettiğiniz için avutmak istemiyor musunuz? Beni aldatmayın doktor, Allah rızası için beni aldatmayın.

— Sâkin ol Nesrin. Her şeyden evvel sana sükûnet lâzım. Sana söyliyecek sözlerim var. Çok mühim sözler.

Korku ile büyüyen bir çift çocuk gözü doktorun gözlerini aradı ve zayıf bir sesle sordu:

— Beni oraya götürmeden evvel ne söyliyeceksiniz? Vaktimiz dar değil mi? Dakikalar sayılı değil mi? Ben onu mümkün olduğu kadar uzun bir zaman görmek, onun yanında kabil olduğu kadar çok kalmak istiyorum. Beni burada niçin tutuyorsunuz?

— Kızım beni dinle ve bilhassa sükûnetini muhafaza et. Öyle nazik dakikalar yaşıyoruz ki hepimizin soğukkanlılığı elden bırakmamız lâzımdır. Cesur ol yavrum.

— Merak etmeyin doktor, bundan böyle ne olursa olsun, ne işitirsem işiteyim, kendime, sinirlerime hâkim olacağım, muhakeme ve muvazenemi kaybetmiyeceğim. Söyleyiniz, sizi dinliyorum.

— Selim vaziyetinin çok vahim olduğunu biliyor. Bunu senden saklamıyorum. İşte vaziyetini idrâk ettiği için, maazallah fena bir neticeden korkuyor ve ölümden evvel seninle evlenmek istiyor.

Nesrin bir söz söylemedi bir hareket yapmadı, fakat muztarip yüzü, bir saniye zarfında derunî bir ışıkla parladı. Ellerini birbiri içinde kilitliyerek başını önüne eğdi. Dudakları bir şeyler mırıldanıyordu amma bu sözleri ne annesi, ne de doktor işitti. Onlar bir başkasına aitti.

— Selim arkadaşı Hulki Beyi çağırmış, kararını ona söylemiş. Hulki Bey derhal lâzım gelen muameleleri yaptırmağa gitti. Biraz evvel bana hastaneye telefon etti, işin yolunda olduğunu ve akşam saat altıda nikâh memurunun geleceğini bildirdi. Eğer razı olursan hemen gidelim. Biz oraya varıncaya kadar onlar da gelmiş olurlar. Nasıl razı mısın yavrum?

Nesrinin gözleri, ona bu garip suali soran doktorun yüzün-

de bir saniye dolaştı. Yüzünün çizgileri sertleşti, hemen yerinden fırlayarak:

— Haydi gidelim, dedi.

— Dur kızım: Şunu da öğrenmelisin: Halide Hanım oğlunun bu kararını muvafık bulmuyor, onun izdivacına müsaade etmiyor. Korkarım ki onun çok ağır sözlerini dinlemek, birçok hakaretlere tahammül etmek mecburiyetinde kalacaksın.

— O ağır sözlere, hakaretlere, hattâ daha beterine lâyıkım ben... Ben Selimin annesinin yerinde olsam, oğlumu, velevki isteniyerek, bu hale getiren bir insanı son nefesine kadar affetmezdim.

— O halde haydi git yüzünü gözünü yıka, arkana bir sokak elbisesi giy. Hastanın yanına girdiğin zaman o senin bu mustarip yüzünü değil, her zaman tanıdığı ve bildiği Nesrini görmelidir.

*
* *

Otomobil hastaneye bu müthiş dramın son perdesini oynamak üzere giden üç kişiyi götürdü. Bu üç kişiden hiç biri yolda ağzını açıp bir tek kelime telâffuz etmedi; o kadar hepsi kendi düşüncelerine gömülmüşlerdi.

Nesrin doktorun tavsiyesini yerine getirmiş, yüzünü ve dudaklarını her günkü gibi boyamıştı. Yalnız gözlerinde, mustarip kalbinin bütün acısını dışarı veren gözlerinde, ona bakanlara hayret verecek kadar derin ve meyus bir mânâ vardı.

Ootomobil hastanenin kapısında durdu. Doktor Nesrini gizlice tetkik ediyordu. Genç kızın hareketleri ağırlaşmış, bütün vücudu sertleşmişti. Kalbi ve sinirleri kalın halatlarla bağlanarak gerilmişti sanki...

İki kadın salona girdiler, doktor hastanın yanına çıktı. Onun halinin değişip değişmediğini görmek ve onu nikâh merasimine hazırlamak istiyordu. Onun yanından ayrılalı bir saat olmuştu. Bu altmış dakikalık müddet, ağır bir hasta için çok ehemmiyetliydi.

Doktorun kendilerini salonda bekleteceğini anladığı zaman Nesrin buna itiraz etmek istedi. O, hemen Selime koşmak, onu görmek için sabırsızlanıyordu; çünkü onun nazarında en mühim olan nokta bu idi. Nişanlısının kendisini hâlâ sevmekte olduğunu ve bu aşkını resmileştirmeğe karar verdiğini işitmek onu sadece his bakımından sevindirmiş, endişesini izale edememişti. Onun için en büyük sevinç, kendi gözleriyle onu görmek, o güzel gözlerdeki hayat ışığının sönmediğine bizzat şahit ol-

maktı. Nikâhlandıktan sonra belki de ona, hastanın başucunda oturup onu tedavi etmek için müsaade edeceklerdi.

Ah, kabil olsa da onun yanında oturabilse! Madem ki doktor bütün ümitlerin henüz mahvolmadığını söylüyordu, o halde mutlaka onu müdafaa edecek, onu kurtaracaktı!

Bulundukları salon kalabalıktı. Her köşede birkaç meyus çehre vardı, herkes birisini uyandırmaktan korkuyormuş gibi fısıl fısıl konuşuyordu, herkes haber almak için geldiği hastasını merak ediyordu. Bu yabancı gözlerin kimisinde korku, kimisinde endişe, bazısında telâş ve ümit okunuyordu.

Kim bilir, belki de yakın bir âtide burada oturanlardan biri de vücudünü bir operatörün elleri arasına tevdi edecek ömrünü birkaç gün, birkaç ay veya birkaç sene uzatmağa çalışacaktı. İnsan denilen mahlûkun başında ne kadar görünmez tehlikeler ve felâketler dolaşıyor!

Bir hasta bakıcı göründü, bir köşede oturan iki yaşlı hanımı aldı, götürdü. Boş kalan yerlere Mediha Hanımla Nesrin oturdular. Nesrinin gözleri her dakika açılıp kapanan kapıya dikilmişti. Doktorun oradan geleceğini biliyordu. Zihni onunla beraber Selimin yanında idi. Acaba zavallı hasta, nişanlısının aşağıda olduğunu haber alınca sevinmek, kuvvetini bulabilmiş mi idi? Yoksa artık dünyaya ait bütün düşünce ve duyguları bulutlu bakışları arkasından mı görüyordu?

Biraz sonra onunla karşılaşacak. Gözleri birbirini bulacak ve o müthiş hâtıralar aralarından silinecek.

Nesrin bu ilk bakışta kalbinin acısını, çektiği azap ve işkenceyi ona anlatmağı, ona artık bundan böyle yeni bir Nesrinin doğduğunu ve onu mes'ut etmek, bu fena günleri ona ebediyen unutmak için bütün kuvvetile çalışacağını söylemeği ne kadar istiyordu!

O sevgili gözlerde bir af ışığı görmek ne harikulâde bir saadet olurdu! Evet mutlaka affetmişti. Öyle olmasa, öleceğini zannettiği dakikalarda nişanlısını yanına çağırmaz, onu kendisine bağlamak arzusunu izhar etmezdi.

Zavallı genç kız, o yüksek kalpli erkeğin sadece kendisini müdafaa etmek, ona bütün alçakça ithamlara karşı vikaye etmek maksadile evlenmek istediğini nereden bilsin! Ölmeden evvel onunla evlenmekle, Selimin onu bütün şüphelerden temizlemek arzusuna düştüğüne nasıl şüphe etsin: Onun kendisine acıdığını nereden tahmin etsin?

Böyle bir şeyi, bir saniye için düşünse, bu müthiş şüphe bir rüzgâr gibi aklından gelip geçse, Nesrin derhal buradan ka-

çar, bu ağır fedakârlık yükünü omuzlarında taşımaktansa ölmeğe razı olurdu.

Salonun kapısı bir düziye açılıp kapanıyor, beyaz üniformaları içinde hemşireler geliyor, çıkıyor, birçok yabancı yüzler bu mustarip genç kıza merak ve tecessüsle bakıyorlar. Fakat Nesrin etrafını görmüyor. O içinin ateşini dışarıya belli etmemeğe çalışarak hekimi bekliyor. Onun nazarında şimdi yalnız bir doktor mevcuttur. Bir de yukarıda yatan Selim.. Biraz sonra onu görecek, bu his kalbine öyle garip bir sükûnet veriyor ki, hattâ doktor kapıyı hafifçe aralıklayıp onlara işaret ettiği vakit bile telâş etmiyor, ağır biraz fazla ağır adımlarla onu takip ediyor.

Merdivenler ne kadar yüksek! Doktor da bir düziye söylüyor:

— Her şey hazır. Selim Bey biraz fazlaca zayıf. Bu heyecan onu hafifçe sarstı. Bunun için kendisine bir müsekkin ilâç verdik. Merasim mümkün olduğu kadar kısa olacak. Siz de hiç telâş göstermemeğe fazla konuşmamağa gayret edin. Unutmayınız ki heyecan ona zararlıdır. Sonra geceyi fena geçirir, uyku uyuyamaz..

Merdivenler çok yüksekti amma pek de çabuk sona vardılar. Şimdi genç kız tekrar aşağı kaçmak istiyor. Bu kapının arkasında o yatıyor, onu görecek. Dizleri titriyor, başı dönüyor. Göğsü üzerinde müthiş bir ağırlık duyuyor ve elleri bilâihtiyar annesinin koluna sarılıyor.

— Cesaret yavrum. Allahtan ümidini kesme. Göreceksin ki Selim iyileşecektir.

İhtiyar doktor da yanındaki kızcağızın geçirmekte olduğu dehşetli buhranı görüyor ve bunun için adımlarını ağırlaştırarak Mediha Hanıma başka şeyler söylüyor.

— Bu hastahane memlekette en modern ve temizdir. Şu odalara, şu koridorlara bakın! Hele ameliyat odasının tesisatı pek mükemmeldir. İnsan buraya girince kendisini bir klinikte değil, büyük bir evde zannediyor. Bu geçen hastabakıcının şirinliğine bakın hanımefendi.

Fakat, hastanın kapısı önüne vardıkları zaman doktorun sesi birdenbire değişiyor, sertleşiyor.

— Sakin ol kızım unutma ki ufak bir heyecan Selimi öldürebilir.

Nesrin birdenbire annesinin kolunu tutan elini çekiyor, vücudünü doğrultuyor ve titremiyen azimkâr bir sesle:

— Merak etmeyin doktor... diyor.

Genç kızın irade kuvvetinin derecesini, onu doğduğu gün-

denberi tanıyan ihtiyar hekimden daha iyi kim bilir! Bilâtereddüt kapıyı açıyor ve iki kadının içeriye girmeleri için geri çekiliyor.

İçeriye evvelâ Nesrin girdi ve bu beyaz odada her şeyden evvel nişanlısının beyaz sargılar içindeki başını gördü.

Bu sargılar Selimin başını acaip bir sarık gibi dolamış, saçlarını, kulaklarını ve alnının büyük bir parçasını örtmüştü. Bu koskocaman sarık altında yaralının yüzü küçülmüş, dudakları büsbütün solmuş, gözleri kaşlarının kavsi altına gömülmüştü. Bu gözler, maalesef kapalı idi.

Nesrin yavaşça yaklaştı, karyolanın yanına diz çöktü ve elini büyük bir şefkatle Selimin elinin üzerine koydu. Hasta, nişanlısının yaklaştığını duymamıştı. Bu tatlı temasla göz kapaklarını açtı, zayıf bir sesle:

— Nesrin! dedi ve büyük bir kuvvet sarfederek:

— Hulki nerede? diye sordu.

Bu sualle, nikâh memurunu aradığı anlaşılıyordu. Derhal onu çağırdılar. Şahit sıfatile içeriye giren doktor genç kızın elinden tutup kaldırdı. Şimdi odada nişanlıların annelerinden maada nikâh memuru, Hulki ve Doktor vardı.

Nesrinin ilk gördüğü kimse, Halide Hanım oldu. Zavallı ana iki gün içinde ihtiyarlamış gibiydi. Fakat bu dakikada onun hareketsiz vücudünden, bembeyaz yüzünden, ateş saçan gözlerinden yalnız bir kin ve hiddet alevi fışkırmakta olduğu herkesin gözüne çarpıyordu. Bu izdivaçı menedememişti. Kanun oğluna hak veriyordu. Bundan maada, ölüm halinde olan bir insanın son arzularına mümanaat etmeğe imkân yoktu.

Nikâh memurunun kalın ve zorla kısılan sesi odanın sükûtunu ihlâl etti:

— Müsaade ederseniz hemen başlıyalım. Doktor merasimin kabil olduğu kadar kısa olmasını istediği için fazla söz söyliyecek değilim. Selim Bey, Nesrin Hanımı kendi arzunuzla sevceliğe kabul ediyor musunuz?

Yaralının ıstıraptan incelen sesi cevap verdi:

— Evet.

— Şimdi size soruyorum Nesrin Hanım: Selim Beyle evlenmeğe razı oluyor musunuz?

Genç kız heyecanla titreyerek:

— Evet... dedi.

— Allahtan sizi mes'ut etmesini dilerim. İnşallah Selim Bey yakında iadei âfiyet eder.

Nikâh memuru gittikten sonra kimse bir şey söylemedi. Ortalığa derin, matemli bir sükût çökmüştü. Bu müşkül vazi-

yeti kurtaran gene doktor oldu. Nesrini kolundan tutup yatağa yaklaştırdı, karı kocanın ellerini birleştirdi.

— Biz doktorlar maneviyata çok inanırız. Bu yapılan hayırlı merasimin hastamıza şifa getireceğine, onun birkaç gün sonra nekahat haline girdiğini göreceğimize eminim.

Bu sözleri söylerken gözlerini Halide Hanıma dikmişti. Ona, nikâhın oğluna şifa getireceğini, maneviyatını kuvvetlendirerek onu kurtaracağını anlatmağa çalışıyor, onun kin ve intikamla dolan kalbini yumuşatmak istiyordu.

Tam o dakikada, gûya doktorun sözlerini tekzip etmek içinmiş gibi, hasta hafif bir baygınlık geçirdi. Nikâhı beklediği müddetçe ve merasim esnasında ümidin fevkinde bir metanet ve tahammül göstermişti amma sonradan, vazifesini yapmış olduğuna kani olunca birdenbire âsabı gevşedi.

Doktor hemen onun yanına koşmuş, nabzını eline almıştı

— Bir şey değil, ufak bir baygınlık, hemen geçer, siz dışarıya çıkın.

Halide Hanım bunu fırsat bilmişti. Mediha Hanımla kızının arkasından o da öfke ile dışarı fırladı ve gûya Nesrin orada değilmiş gibi annesine yaklaştı.

— Hâlâ burada mısınız? Kızınızı, alıp götürmek için ne bekliyorsunuz? Yoksa nikâh oldu diye onun burada, oğlumun yanında kalmasına müsaade edeceğimi mi sanıyorsunuz? Hayır efendim hayır, onun yeri burası değildir, çabuk evinize avdet edin.

Zavallı Nesrin kocasının yanında kalabileceğini zannetmişti. Bu zehirli sözler birdenbire bütün ümitlerini mahvetti, gözleri yaşla doldu.

Hulki, Halide Hanımın söylediklerini işitmişti, Nesrine yaklaştı, elini tuttu:

— Geliniz Nesrin, her şeyden evvel Selimin üzülmemesi, heyecanlanmaması lâzım. Burada kalırsanız kayınvaldenizle aranızda daimî bir mücadele olacak ve hasta bunu anlıyacak Yarın gene gelir onu görürsünüz. Haydi kardeşim şimdi gidelim. Burada durmaktan bir şey çıkmaz.

Nesrin ayaklarını sürükliyerek onunla beraber yürüdü. İsyan etmenin, kocasının yanında kalmağa hakkı olduğunu söylemenin hiç bir fayda vermiyeceğini anlamıştı. Kalbi ümitsizlikle dolu, göz yaşlarını silerek merdivenlerden indi.

*
* *

— Hanımefendinin emri varmış, hanımefendinin emri varmış... Bu emirler benim için değildir, ben Nesrin Hanımı göreceğim. Hastanede mi? Zararı yok, beklerim. Vaktim var. Hayır bana Selim Beyin nasıl olduğunu söylemeğe lüzum yok, her şeyi biliyorum ve bunun için geldim. Biraz sonra Meziyet Hanım da gelecek. Burada buluşmağa karar verdik. Onu da içeriye alırsın. Sana tekrar ediyorum ki aldığın emirler bizim için değildir.

Bu sözleri Sacide Nesrinin hizmetçisine söylüyordu. Bir haftadanberi hiç bir ahbabı eve sokmamak, kim gelirse;

— Hanımlar evde yoktur efendim.

Demek için emir almıştı. Çünkü ne Mediha Hanımın ne de Nesrinin ziyaretçi kabul edecek, kimi hayırhah kimi dedikoducu ahbabların binbir suallerine cevap verecek kuvvetleri yoktu. Nitekim, sekiz gündenberi hizmetçi kız kimseyi eve sokmamağa muvaffak olmuştu. Lâkin Sacide gelince mesele değişmişti. Eve her saat girip çıkan ve Nesrinin en samimî arkadaşı olan o ve Meziyet kapının dışarısında bırakılamazlardı. Hattâ iki genç kız, geçen faciayı haber aldıkları zaman, bir haftadanberi sayfiyede bulunduklarına pek teessüf etmişlerdi. Selim ölüm halinde olur, Nesrin bir çılgına döner de onlar duymazlar! Bu harikûlâde bir şeydi. Bereket versin ki Hulki pazar günü Caddebostanına telefon etmiş, bir hafta evvel olan bu müthiş dram hakkında iki, üç kelime söylemişti. Yoksa Sacide ile Meziyetin dünyadan haberleri olmıyacaktı.

— Anladın mı kızım, hem beni içeriye sokacaksın, hem de Meziyet hanım gelince bana yaptığın gibi onu kapıda bir saat bekletmiyeceksin.

— Hanımefendi bana daha az evvel kendisinin çok yorgun olduğunu, uyumak için odasına çekileceğini, telefona cevap vermemi ve Nesrin Hanımın hastahaneden geç geleceğini söyledi.

— Hanımefendinin hakkı var, biz hiç gürültü etmeden bir köşede oturup bekliyeceğiz.

Bu sözlerden sonra Sacide hizmetçinin surat astığına ehemmiyet vermeden içeri girdi, doğruca merdivenleri tırmanıp Nesrinin odasına koştu.

Burada Nesrin ve Meziyetle ne tatlı, ne bulunmaz saatler yaşamışlardı! Bu odanın her köşesi onun için başka bir hâtıra ile dolu idi. Ne yazık ki şimdi bu neş'eli yerler bir matem içinde gibi sessiz ve metrûktür. Hattâ, piyano üzerindeki vazoda bir çiçek bile yoktu. Halbuki Nesrin senenin üç yüz almış beş

gününde bu kristal vazoda çiçek bulundurur, bunu bir ihtiyaç sayardı.

Sacide, göze batmaması için ayrıca bir gazete ile sardığı ince şeffaf bir kâğıttan üç pembe gül çıkardı, piyanonun üzerinde tam Selimin resmi yanında duran vazoya koydu... Zavallı Nesrin, çiçek almayı ihmal edecek kadar ıstırap içinde idi demek! Çünkü onun karşısında bir çiçek, yeşil bir ot görmeden piyanosuna oturup bir şey çaldığı görülmemişti. O halde piyano da çalmıyordu. Nesrinin yaşamak makinesi kırılmıştı. Biçare kızcağızın başına gelen bu müthiş felâket ne idi?

Sacide vakit geçirmek, Meziyeti beklerken sabırsızlanmamak için bir şeyle meşgul olmak istedi, fakat zihni o kadar bu oda ile, bu odada geçen facia ile dolu idi ki bir şey yapamadı. Ne musiki ne kitap... Beklemekten başka çare yoktu.

Kendi kendine:

— Şu Meziyet de Nesrini taklit ediyor, randevusuna tam saatinde geldiği yok...

Diye düşünürken, onun zihninden geçen bu şikâyeti arkadaşı işitmiş gibi kapı yavaşça açıldı, Meziyet, elinde bir iki karanfille içeriye girdi.

— Çok şükür gelebildin küçük hanım. A, sen de çiçek getirmeği düşünmüşsün. Aferin! Doğrusunu istersen bu odayı çiçeksiz görmeğe tahammül edemedim. Bak, şu üç gül hemen ortalığa neş'e verdi, senin karanfillerini de ilâve edince ortalık her günkü yüzünü alacak.

Bu sevimli köşecikte müstesna bir gencin sinirli bir kızın tedbirsizliğine az kaldı kurban gideceğini düşündükçe tüylerm diken diken oluyor, aklım başımdan gidiyor. Zavallı Selim bir haftadan beri pek eğlenceli dakikalar yaşamıyor.

— Ya Nesrin? Onun geçirdiği saatler daha az mı müthiş? Filhakika bir insanın ıstırap çekmesi kolay değil amma emin ol ki sevdiği bir kimsenin azap ve acı içinde çırpındığını görmek, istemiyerek onun ölümüne sebep olduğunu düşünmek ve ölüm tehlikesi karşısında âciz ve zayıf kalmak bizzat acı duymaktan daha feci ve korkunç...

— İstemiyerek ölümüne sebep olmak diyorsun. Buna pek emin değiliz henüz. Nesrini görmedik. Kraliçe de bana telefonda sadece şu sözleri söyledi: "Seyahata giderken beraber götürecekleri tabancayı muayene ederlerken kaza oldu" Onun çok üzüldüğünü görünce fazla tafsilât almak için ısrar etmedim.

— Selimin akrabasından bir Hanım Nesrinin tabanca ile

oynarken içinde kurşun olduğunu bilmiyerek tetiği çektiğini söyledi.

— Onlara öyle söylemek düşer. Ne de olsa kaynana... Mazallah bir felâket olursa kabahati gelinin üstüne yüklemek, Selim kurtulursa da gene bu kazayı fırsat bilip vakit vakit Nesrini didiklemek istiyor.

— Zannetmem. Halide Hanım pek kötü bir kadına benzemiyor.

— Doğru amma onun biraz ifratkâr bir ana olduğu ve oğlu mevzubahis olduğu vakit bütün dünyayı unutacak kadar hodbinleştiği malûmdur. Bütün ömrünü yalnız oğlunu büyütmeğe hasretmiş, gözleri hep onu görmüş, onu kendisi için yegâne yaşamak gayesi addetmiş, velhasıl dünyaya ve insanlara Selimin arkasından bakmış olan bir kadın... Ben sana bir şey söyliyeyim mi? Ben kat'iyyen anasının bir tane oğlu olan bir gençle evlenmiyeceğim. Böyle kadınlar dehşetli kıskanç ve meraklı oluyorlar. Allah beni böyle bir kaynanadan saklasın.

Sacide bu sözleri söylerken arkadaşının getirdiği karanfilleri de ortadaki masa üzerinde duran boş bir vazoya koymuştu.

— Odanın manzarası değişti. Kendimi eski günlerde sanıyorum. Zavallı Nesrincik! Divan örtüsünün değiştiğini farkettin mi? Selim cansız bir halde oraya yığılmış imiş, Nesrinin de esvabı kan içinde imiş. Öyle ki Kraliçe bunu görünce ilkin kurşunun kendi kızına isabet ettiğini zannetmiş... Ne facia! Tam gazetelerin ilk sayfalarına iri harflerle yazılmağa değer bir vak'a değil mi?...

— Ne harikûlâde bir roman! Bir gün gelip karı koca bu kazayı tatlı tatlı hatırlıyacaklar ve bu dramın onları birbirlerine daha çok yaklaştırmış olduğunu anlıyacaklar... Görüyorsun ya, herkesten başka olan Nesrinin nikâhı bile kendisine uygun bir fevkalâdelik içinde yapıldı.

— Âdeta kıskanıyorsun Meziyet; sen de galiba, böyle bir roman kahramanı olmağa özeniyorsun. Pek imkânsız bir şey değil; öyle güzelsin ki bir gün başından bir macera geçmesi ihtimali var.

— Allah göstermesin, istemem.

— Niçin?

— Çünkü aşk yüzünden ıstırap çekmek istemiyorum. Ben daha ziyade sâkin ve rahat bir ömür geçirmekten hoşlanırım. O kadar çok muharebe ve mücadele gördüm ki artık sulhten başka bir arzum kalmadı. Şimdi Nesrin beni işitse mutlaka gene alay ederdi.

— O halde, ölüm halinde olan nişanlın...

— Benim nişanlım yok ki...

— Olduğunu farzet. Evet, nişanlın çok hasta olur ve öleceğini hissederek seninle evlenmek isterse ne yapardın?

— Düşünürdüm.

— Ne ihtiyatkârlık! Demek sen Nesrinin hareketini doğru bulmuyorsun.

— Onun yaptığını, o Nesrin olduğu için muvafık görüyorum. Biliyorum ki ne kadar müşkül bir vaziyet karşısında kalırsa kalsın kendisini kurtarmanın çaresini bulur. Ben kendimden bahsediyorum. Ölmek üzere olan bir adama ömrümü bağlıyarak daha evlenmeden dul kalmağa ve onun hâtırasile yaşamağa katlanacağımdan şüpheliyim.

— Hakikaten Nesrin hiç bir şeyden korkmuyor, her vaziyete karşı koyuyor.

— İşte onu bunun için seviyor ve takdir ediyorum. O bir kuvvettir. Bense zayıf bir kadınım. O yanındakileri himaye edecek kadar iradeli ve kudretlidir, bense himayeye muhtacım. Aramızdaki büyük dostluğu kuran, huylarımız arasındaki bu tezat değil midir. İnsan daima kendisinde olmıyan şeylere karşı bir cazibe duyarmış.

— Beni ona bağlıyan his başkadır. Ben on yaşında iken o on ikiye gelmiş yetişkin bir kızdı. Onu o kadar çok beğeniyorum ki daima onu taklit ettim, ona benzemeğe uğraştım.

— Sen ondan çok daha güzelsin.

— Haricî güzellikten bahsetmiyorum. Ona başka noktalardan benzemek istiyordum. Ben de onun gibi bir artist olmak hevesinde idim.

— Sen de oldukça iyi keman çalıyorsun.

— Oldukça iyi... O, fevkalâde iyi piyano çalıyor kompozisyonlar yapıyor.

— Onu kıskandın mı?

— Eğer onu bukadar sevmeseydim belki de kıskanırdım amma seneler geçtikçe Nesrinin hallerini tenkit etmenin boş olduğunu, onun kendisine mahsus bir şahsiyeti bulunduğunu anladığım için ona karşı hayranlığım arttı. O, muhitimizdeki bütün kızlardan üstündür. Konservatuvarda herkesin ona nasıl muamele ettiğini görüyor musun?

— Hakikaten fevkalâde bir kızdır.

— Evet, dediğim gibi nev'î şahsına mahsus bir insan.

— Nikâhında bulunmağı ne kadar isterdim! Doktorlar Selimin o geceyi geçirebileceğini ümid etmiyorlarmış. Halbuki o hem geceyi geçirdi, hem de üstünden bir hafta da geçti. Ar-

tık tehlikeyi atlatmış diyorlar. Bu sabah hastaneye gittim, yukarı çıkmağa cesaret edemeden hastabakıcıya Selim Beyin nasıl olduğunu sordum! Çok iyidir, bir kaç gün sonra çıkacak, dedi.

— Nesrin onu alıp götürmekle ne kadar mesut olacak!

— Balayı seyahati hazırlanmamış mıydı?

— Evet amma şimdilik bu kadar uzak yerlere gitmiyecekleri şüphesizdir. Halide hanımın akrabasından olan bir hanım anneme doktorların buna müsaade etmiyeceklerini söylemiş. Böyle büyük bir hastalığın nekahat devresi uzun sürer.

— Nesrin hastabakıcı... bu ağır bir vazife doğrusu.

— Ya Halide hanım? Onu hesaba katmıyor musun? Hastanede oğlunun yanından bir saat bile ayrılmamış.

— Bu müddet zarfında Nesrin ne yapmış?

— Bu hususta tafsilât alamadım. Anneme bunları anlatan hanım, Selim beyin evlenmesinin annesini pek memnun etmediğini söylemiş. Hattâ, Halide hanım nikâhın yapılmaması için çok uğraşmış. Şu Hulki de ortalıktan yok oldu gitti. Asıl haberleri ondan alabilirdik.

— Biraz evvel sana ne demiştim. Bir tek oğlu olan analar pek iç sıkıcı... İster misin seyahatte de Nesrini rahat bırakmasın?

—Nesrin işini uyduracak; merak etme... Sen şimdiye kadar Nesrinin istediğini yapmayan bir insana rasladın mı?

— Filhakika öyle amma, o insanların hiç biri bir kaynana değildi. Malûm ya, kaynanalar insanlığın bir başka fasilesindendirler. Bu hususta ne düşündüğünü Nesrine sorarız, Ha, aklımda iken söyliyeyim: Nesrini tebrik edecek miyiz?

— Tabiî.

— Düğün için ne güzel esvaplar diktirmiştik. Tokatliyan salonlarında dansedecek, gelin ve güveyi ile beraber resim çektirecektik. Şimdi bu elbiseler dolapta çürüyecek. Sebebi: Bir tabanca hikâyesi.. melun tabanca!

— İşittin mi? Dışarıda bir ayak sesi var. Galiba birisi geldi; gidip bakalım mı?

Meziyet düşünceli bir tavırla yerinden kalktı.

— Ne oluyorsun Meziyet? Bugün tembelliğin üstünde.

— Düşünüyorum, belki de Kraliçe zorla eve girdiğimizden memnun kalmadı.

— Bilâkis, onun bizi görünce sevineceğine eminim. Böyle bir günde dostların gelmesi tabiî, bir hareket değil midir? Hem biz Mediha hanıma niçin kraliçe ismini taktık? Onun asil tavırları, daima mütebessim yüzü, mağrur gibi görünen güzel

başının mütevazi ve sevimli mânası için değil mi? O halde öyle bir hanımefendinin, velevki bizim ziyaretimizden memnun olmasa bile, bunu izhar etmiyeceği şüphesizdir.

İki arkadaş karşı karşıya böyle konuşurlarken kapı açıldı, Mediha hanım içeriye girdi.

— Bize darılmayınız hanımefendi, Nesrinin nikâhlandığını haber aldık ve onu kucaklamak için koşa koşa geldik. Dündenberi şaşkın gibiyiz.

Bunu ev sahibine doğru bir adım ilerliyerek Sacide söylemişti. Mediha hanım iki genç kıza şefkatle baktı.

— Çok teşekkür ederim yavrularım amma maalesef Nesrin kimseyi görmek istemiyor.

— Bir hafta evvel gelmiş olsaydık, bizi kabul etmemeğe Nesrinin hakkı olurdu amma artık çok şükür Selim ölüm tehlikesini atlattı; Hem eminim ki o "kimseyi görmek istemiyorum" dediği zaman Sacide ile Meziyeti kastetmemişti. Bizi görmek istememesine imkân olamaz. Mutlaka bizi bekliyor, geleceğimizi tahmin ediyordu ve buna memnun olacaktır. Buna inanınız hanımefendi.

Mediha hanım bu sevimli genç kızları kapı dışarı etmek cesaretini kendinde bulamadı. Kim bilir, belki de Nesrin bu en samimî dostlarını görmekten memnun kalır, bu ziyaretin onun maneviyatı üzerinde iyi bir tesiri olurdu. Ne de olsa onlar birbirlerini daha iyi anlıyacaklar ve Nesrin kendi yaşındaki ahbaplarile daha serbestçe konuşacaktı.

— Pekâlâ, oturup bekleyiniz çocuklarım. Fakat şayet Nesrin sinirli olur, eve asık suratla gelirse karışmam. Maamafih ne de olsa sizi gördüğü için memnun kalacağına eminim. Bu çiçekleri siz mi getirdiniz?

— Evet efendim, Selimin kurtuluşunu tes'it için bayram yapıyoruz.

Mediha hanım meyus bir sesle:

— Bayram yapıyoruz, diye tekrar etti. Gözleri dolmuştu. Sacide bunu görünce bir kelime ilâve etmeden önüne baktı, fakat Meziyet bir şey anlamamıştı. Sordu:

— Bu faciaya ve sonraki heyecanlara Nesrin nasıl tahammül etti?

— Onun maddeten çok mukavemeti olduğunu bilirsiniz. Mânen çok sarsıldı, âdeta durgunlaştı. Ne kadar değiştiğini göreceksiniz. Hiç eski Nesrin değildir.

— Zavallı Nesrin... Üzülmeyiniz hanımefendi, bugünler geçecek, o da çektiklerini unutacak.

— Selim büsbütün iyileştikten sonra bu kâbuslu saatler fena bir hâtıra gibi kalacak.

— İnşallah... Selim henüz nekahat devresine girdi.

Dışarıda bir gürültü oldu. Hepsi kulak kabarttılar.

— Nesrin geldi çocuklarım, ben gidiyorum. Siz kozunuzu onunla paylaşın.

— Aman hanımefendi, bir dakika durun.

— Ya bize kızarsa!

Mediha Hanım bu sözleri dinlemeden dışarı çıktı. İki dakika sonra Nesrin odasına girdi. O kadar meyus bir halde idi ki, ilkin arkadaşlarını görmedi. Mantosunu çıkararak bir koltuğun üzerine fırlattı. Şapkasını piyano üzerine koyarken çiçekleri gördü ve hayretle durdu. Selimin hediyesi olan bu vazoya bu çiçekleri kim koymuştu?

— Nesrin, kocanın iyileştiğini tebrik için sana birkaç çiçek getirdik.

Genç kadın şiddetle arkasına döndü, iki arkadaşını gördü:

— Seni bekliyorduk Nesrin. Hizmetçiye kimseyi görmek istemediğini söylemişsin ama biz kendimizi yabancı yerine koymadık, seni görmeğe geldik. O müthiş kazayı haber aldığımız dakikadanberi aklımız başımızda değil. Diyebilirim ki senin bir haftada çektiğin azabı biz bir günde çektik, senin kadar biz de üzüldük.

— Benim çektiğim azaptan bahsetmeyin kardeşim; benden başka birisinin bu müthiş günlere tahammül etmesine imkân tasavvur edemem. Fakat hayret ettiğim bir şey varsa, o da hastalanmadığımdır. Anlaşılan insan acıdan ölmüyor. Şimdi artık kederden ölmenin Âdem oğlu için kabil olmadığını, bu sözün büyük bir yalan olduğunu anladım.

Artık bunları bırakalım, başka şeyden konuşalım. Mademki geldiniz, sizi ters yüzüne yollamıyacağım. Şimdi, nasılsa çay getirecekler, karşı karşıya içeriz. Ondan sonra da bana bir şeyler anlatırsınız.

Sacide sevincinden zıplayarak arkasından mantosunu, başından şapkasını çıkardı, her zaman oturduğu geniş koltuğa gömüldü, ayaklarını dizlerinin altına bükerek rahat bir vaziyet aldı.

Meziyet daha durgundu amma onun da gözleri sevinçle parlıyordu. Alçak bir tabure çekti, Nesrinin tam yanına oturdu ve hayran bakışlarını ona kaldırdı.

İki genç kız yüz yüze baktılar. Bu suale ne cevap vereceklerini bilmiyorlardı.

O feci kazadan başka bir şey düşünmeleri ve başka bir

mevzu bulmaları nasıl kabildi? İki gündenberi hastane ile burası arasında mekik dokumuşlar, Mediha Hanıma telefon etmişler, bu facia ile uzaktan veya yakından alâkadar olan kimseleri arayıp haber sormuşlardı. Şimdi başka bir mevzu üzerinden konuşabilirler miydi? Fakat Nesrinin bu faciadan bahsetmek arzusunda olmadığı belli idi.

— Ne anlatayım Nesrin? On beş gündenberi, başımızı dinlendirmek için Caddebostana gittiğimizi biliyorsun. Her sene sen de bizimle beraber sayfiyeye gelirdin. Bu sene yalnızlık bizi pek üzdü, âdeta ne yapacağımızı bilmedik. Malûm ya, sen olmayınca, bizim elimiz ayağımız bağlıdır. Üstelik bir de bu facia haberini aldık. Artık sen bizim halimizi tasavvur et. Ömrümüz birdenbire duruverdi, yaşadığımızın farkında olmaz olduk. Değil mi Meziyet?

— Doğru... Bütün eğlencelerimizi sen hazırlar, hayat programımızı sen düzerdin. Hergün birleşir, beraber çalgı çalar, şarkı söylerdik. Sensiz kalınca birdenbire şaşırıverdik. Sacide ile hep senden konuşup duruyorduk.

Hele Selimin yaralandığını haber alınca ikimizin de vapura bir atılıyıp İstanbula gelişimiz vardı ki görsen halimize acırdın. Köprüye çıkınca bir otomobil bizi bir çeyrek saatte hastaneye uçurdu. Bir de ne görelim, hastanın yanına çıkmak yasak, seni görmek yasak. Buraya geldik, anneni görmek yasak. Az kalsın aklımızı kaçıracaktık.

— Vah vah, pek üzüldüm yavrum. Keşki vaktinizi böyle geçirecek yerde oturup çalışsaydınız. İmtihanlarınız pek yakın.

— Çalışmak mı? Buna imkân olur mu Nesri! İki gündür keman kutumun kapağını bile açmadım. Selim hastanede inler, sen üzüntü içinde harab olursun da bizim aklımızda ders mi kalır?

— Böyle söyleme kardeşim, eğer ben gitmiş olsaydım siz ikiniz gene eskisi gibi musiki ile meşgul olmıyacak mıydınız?

— O başka... O zaman senin mesut bir seyahate çıktığına, bir müddet sonra avdet edeceğine emin olacaktık. Halbuki sen mustarp bir vaziyette iken en samimî dostların ne adamakıllı keman çalabilir, ne de şarkı meşkedecek kuvvet ve neşeyi bulabilirler.

— Sacidenin hakkı var. Aklımız fikrimiz sende idi Nesrin.

— *Teşekkür ederim, siz benim için hakikî ve candan iki dostsunuz.*

— Şüphen mi vardı?

— Hayır amma böyle bir dostluğa lâyık değilim.

— Sen mi? Sen bizim modelimiz, sen bizim rehberimizsin, Sen ne yaparsan iyi ve güzeldir.

— Güzel bir hareket yaptığımı ne zaman gördünüz?

— Her vakit... İşte bak, öleceğini zannettiğin halde Selimle evlendin. Onu son bir defa mesut etmek istediğini anladık. Bu, kahramanca bir hareket değil de nedir?

— Siz hayalperest iki küçük kızsınız. Hiçbir şey anlamamışsınız. Nikâhımızın kıyılmasını istiyen Selimdir. Ben bunu hatrıma bile getirmemiştim.

— Olsun. Sen de reddetmedin. Ölüm halinde bir insanla hayatını birleştirmek fedakârlığına katlandın.

— Siz mutlaka beni bir kahraman gibi yükseltmek istiyorsunuz. Bu hissiniz beni çok mustarip ediyor, emin olunuz.

— Sen benim için her zaman bir kahramandın. Ben senin, kuvvet ve kudretine, azim ve iradene hayranım ve senin gibi bir dosta her zaman ihtiyacım var. Hattâ keman çalarken bile senin dinlediğini bilirsem parmaklarıma daha büyük bir cevvallik geliyor, daha kolay ve iyi çalıyorum.

— Çocuk!

Hizmetçi çay tepsisini getirmişti. Sacide yerinden fırladı.

— Size ben servis yapacağım, dedi.

Meziyet bir teklifte bulundu:

— Çocuklar, kraliçe içeride pek yalnız. Mutlaka, canı sıkılıyor. Gidip onu çağırsam acaba bizimle birlikte çay içmek tenezzülünde bulunur mu?

— Teşekkür ederim şekerim, annem saat altıda bir misafir bekliyor, onu rahatsız etmiyelim.

— Kim bilir o da ne kadar üzülmüş, bu bir hafta içinde ne derece hırpalanmıştır. Zavallı Kraliçe!

— Kuzum Sacide bana bir düziye bu geçen günlerden bahsetme, onları unutmak istiyorum, anladın mı?

— İsterseniz çalgı çalalım. On beş gün evveline kadar her toplantınızda Nesrin piyanoya geçer, Sacide kemanını alır, ben de şarkı söylerdim. Niçin gene ayni şeyi yapmıyalım? Vakit geçirmiş oluruz.

— Hayır Meziyet, ben piyano çalacak halde değilim. Sacide bana bir sigara ver ve bu musiki bahsini kapatalım.

Çayın dumanı odaya tatlı bir koku yaymıştı. Üç arkadaş, teessürlerini karşılarındakilere belli etmemek için bisküvi yemeğe, çay içmeğe koyuldular amma üçünün de zihnen meşgul oldukları gözlerinden okunuyordu. Nesrin: "Eskiden yaptığımız gibi çene çalarız" demişti amma bunun gayri kabil olduğunu takdir ediyorlardı. İçlerinden birinin hayatına öyle müt-

hiş bir facia sokulmuştu ki üç dostun bunu unutup tatlı tatlı başka şeylerden konuşmaları tasavvur bile edilemezdi.

Gene Sacide sükûtu bozdu:

— Peki Nesrin, sana maziden bahsetmemizi istemiyorsun. Bugün hakkında bazı sualler sormağa izin veriyor musun?

— Evet buna müsaade ediyorum amma bugün demek benim için Selimin kurtulmuş olması demektir. Hayatımda başka bir şey için yer yoktur.

— Kaç gün sonra yola çıkacaksınız?

— Daha henüz Selimin hastaneden çıkması bile mevzuubahs değildir.

— Ya öyle mi? Halbuki bugün bir hastabakıcı bana onun birkaç gün sonra gideceğini söyledi. Demek yanlış haber almış.

Nesrin birdenbire arkadaşına döndü:

— Ne diyorsun? Hastabakıcı sana böyle mi dedi? İyi işittiğine emin misin?

Nesrinin bu habere niçin bu derece ehemmiyet verdiğini anlıyamıyan Sacide hayretle bakakaldı.

— Evet iyi işittiğime eminim amma belki de onun söylediğinde bir yanlışlık var. Hastahanede o kadar çok hasta var ki...

Nesrin düşünceli bir sesle arkadaşını tasdik etti:

— Olabilir, belki de yanılıyor.

Bu defa Meziyet sordu:

— O halde nerede yaşıyacağınızı biliyor musunuz?

— Hayır, bilmiyoruz. Bu kazadan evvel niyetimiz Hindistana gitmek, bittabi o vesile ile Avrupada ve Asyada biraz dolaşmak ve dönüşte iki ay kadar Romanyada kalmaktı. Orada Selimin babasından kalma emlâki var. Onları satmak veya kiralamakla meşgul olacaktık. Seyahatimiz uzun süreceği için İstanbulda apartıman tutmamıştık. Seyahatten dönüşte birkaç hafta burada annemle oturacak ve kendimize bir ev döşiyecektik. Fakat şimdi iş değişti, kocamın sıhhati böyle uzun bir yola çıkmağa müsait olmadığı gibi hattâ Romanyadaki işlerile meşgul olmasına imkân verecek vaziyette değildir. Onun bir kaç ay tam mânasile istirahat etmesi ve ciddî bir tedavi görmesi lâzımdır.

—Kocam! Bu kelimeyi telâffuz etmek sana tuhaf gelmiyor mu Nesrin?

— Hayır.

— Bana öyle geliyor ki, bu kelime insanı birkaç yaş ihtiyarlatıyor. Doğrusunu istersen bence evlenmek gençliğin sonudur. Hele bir kadın için büsbütün yeni bir hayat, üzüntüler,

mesuliyetlerle dolu bir hayat... Genç kızlık başkadır, bahar gibi, çiçek gibi göze ve ruha neşe verir. Ne şairane konuşuyorum değil mi?

— Hayır, hodbince sözler söylüyorsun, üzüntüden ve mesuliyetten korkuyorsun.

— Bunlardan esasen korkuyordum amma senin çektiklerini gördükten sonra büsbütün yıldım. Eğer hayatına Selim girmemiş olsaydı sen bugün rahat ve müsterih olacaktın ve biz de burada, çay masasının etrafında, suratımız asık, lüzumsuz sözler söyliyecek yerde çalgı çalıp odayı neşe ve ahenk içine boğacaktık.

— Ne kadar çocuksun Meziyet! İnsan mukadderata karşı gelebilir mi?

— Mukadderat! Sen buna inanıyor musun. Bence herkes hayatını ve istikabilini kendi elile hazırlar.

— Doğru fakat bazan bu hazırlıklar kâr etmez de kısmette ne varsa o olur.

Meziyet yerinden kalktı, zoraki ciddî bir tavır takındı:

— "İnsan ıstıraplarının sebepleri!" İşte felsefe imtihanını verecek olan bir genç için mükemmel bir tez mevzuu!

— Nesrinin içini sıkıyorsun Meziyet.

— Sahi mi? Eğer hakikaten seni yoruyorsam hemen bizi kapı dışarı et Nesrin. Biliyorsun ya ben şarkı söylemediğim zamanlar böyle saçma sapan şeyler konuşurum.

— Filhakika sizden gitmenizi rica edeceğim amma beni yorduğunuz için değil, bilâkis sizinle beraber biraz kendimi unuttum; fakat anneme saat altıda birisi gelecek demiştim ya, işte ben de o misafiri görmek istiyorum.

— O halde biz gidelim Nesrin. Lâkin seni tekrar göreceğiz değil mi? Eskisi gibi kapını bize açıyor ve her hangi saatte istersek seni görmeğe gelmemize izin veriyorsun değil mi?

— Tabiî... Ancak ben evde oturmuyorum. Selim hastaneden çıktıktan sonra da.

— Merak etme, biz akıllı çocuklarız. Yeni evlileri bir müddet yalnız bırakmak âdet olduğunu biliriz. Nesrinciğim, şaka bir tarafa, Meziyet te ben de seni biraz üzüntüden silkinmiş bir halde gördüğümüzden ve Selimin artık tehlikeyi atlatmış olmasından dolayı çok mesuduz. Seni çok sevdiğimizi bilirsin. Sen de bazı bu iki arkadaşını hatırla.

Sacidenin sözlerini Meziyet de tasdik etti.

— Bizi unutma Nesrinciğim.

Genç kızların bu sözlerine Nesrin tebessüm ediyordu amma onun artık sabırsızlandığı, yalnız kalmak ve düşünmek is-

tediği yüzünün mânâsından, gözlerinin dalgınlığından belli idi. Sacide ile Meziyet bunu anladıkları için hemen merdivenlerden aşağı inip gittiler. İkisi de müteessirdiler.

Yalnız kaldığı zaman Nesrin bir iki dakika olduğu yerde durdu, mühim bir şey düşünüyor, arasıra kaşlarını çatıyor, tırnaklarını tetkik ediyormuş gibi ellerine dikkatle bakıyordu. Biraz sonra başını kaldırdı, dalgın gözlerle etrafına baktı ve kapıyı açıp annesinin odasına doğru yürüdü.

— Meşgul müsün anne?

— Hayır yavrum. Doktor saat altıda geleceğini söylemişti. Onu bekliyorum.

Genç kadın annesinin yanına oturdu.

— Beraber bekliyelim. Acaba sana ne söyliyecek? Daha dün ona hastanede rasladım, bana seni ziyarete geleceğinden bahsetmedi.

— Belki de doğrudan doğruya kendisini alâkadar eden bir şey hakkında konuşacak. Malûm ya, bizim doktorumuz hayır işlerile pek meşgul olur; hattâ Çocuk Esirgeme Kurumu reisliğini etmiş. İhtimal benim de onunla birlikte çalışmamı teklif edecek.

— Öyle olsa bana söylerdi.

— Senin bu sırada pek meşgul olduğunu biliyor... Bugün ne oldu? Selimi görebildin mi?

— Hep ayni hikâye.. Hastabakıcı izinli imiş, buna ehemmiyet vermeden ve içeriye haber vermeden kapıyı yavaşça açıp odaya girdim. Selim uyuyordu.

Annesi bermutad yanında idi ve bermutad benim selâmıma mukabele etmedi. Buna artık alıştım. Fakat bugün merhametsiz kadın yeni bir plân düşünmüş. Odada bir tek iskemleden başka oturacak yer bırakmamış, o iskemleye de bittabi kendisi oturmuş. Ben yarım saat ayakta durdum. Biliyorsun ya, doktor ziyaretçilerin uzun zaman hastanın yanında kalmalarını menetti. Yarım saatin sonunda bir hemşire elinde kahvaltı tepsisile içeriye girdi. O sırada Selim uyanmıştı ben biraz daha kalmak istedim amma Halide hanım hastabakıcıya şu sözleri söyledi:

— Biraz bekleyiniz, odadan kalabalık çıksında hastanın yemeğini sonra verirsiniz.

Anlıyorsun ya, kalabalık yapan bendim. Selimi üzmemek, istirahatini bozmamak için hiç cevap vermeden çekildim.

— Çok iyi ettin kızım.

— Evet, ses çıkarmadığım iyi oldu amma bu böyle devam edemez anne. Biraz evvel Sacide bana hastabakıcının, Selim-

den haber soran ziyaretçilere, onun birkaç gün sonra çıkacağını söylediğini haber verdi. Ona bu haberin yalan olduğunu söyledim amma hakikî kanaatim bu değildir. Bunun aslı var ve mutlaka Selimi benden gizlice alıp götürecekler, onun hastaneden çıkacağı günü bana bildirmek lüzumunu hissetmiyecekler. Halbuki asıl alâkadar olanlardan biri de benim değil mi anne? Ben onun karısıyım, onun üzerinde benim de hakkım var.

— Tabiî yavrum. Bana inan, gün geçtikçe Halide Hanım sükûnet bulacak, bu çektiği müthiş azap ve ıstırapları unutacak ve sana karşı daha tabiî bir tavır takınacak. Sabırlı ol Nesrin, çok sabırlı ol.

— Sabırlı olacağım anne, buna şüphen olmasın. Amma bir defa Selim tamamile iyileştikten sonra artık kayınvalidemin bizi rahat bırakacağını, bir düziye bizimle beraber oturmıyacağını ümid ederim.

— Selim hemen iyileşemez, uzun bir nekahat devresi geçirecek.

— Evet.. İşte bana endişe veren de nekahat devresidir. Halide hanım pekâlâ oğlunu alıp götürür ve bana haber vermez. Selimin buna mümanaat etmesine imkân yoktur. Çünkü henüz kendisini toplamamıştır.

Göreceksiniz, bir gün hastaneye gidince kocamın orada olmadığını öğreneceğim. Halide hanımın bana böyle bir izzetinefis darbesi indirmeğe, oradakilerin yanında beni küçük düşürmeğe hazırlandığına eminim.

— Mübalâğa ediyorsun Nesrin. Selimin aklı başındadır ve birkaç gün sonra seninle konuşacaktır. O zaman karı koca başbaşa verir, proje yaparsınız.

— Evet benimle konuşacak amma hergünkü gibi: "Bonjur Nesrin, nasılsın? Hergün buraya kadar gelmek zahmetini ihtiyar ettiğine teşekkür ederim. Beni bu kadar şımartma, hergün çiçek, bisküvi filân getirme, mahcup oluyorum. Şuraya otur. Ben maalesef fazla konuşamıyorum. Buna doktor izin vermiyor. İstersen sen de bu kasvetli odada fazla kalma, için sıkılır. Esasen doktor ziyaretçi kabul edilmemesini tembih etti." Beni, karısını bir misafir telâkki ediyor.

Maamafih ben bunları bir hasta hırçınlığı gibi kabul ederek ses çıkarmadan bir köşedeki sandalyaya oturuyorum. Halide hanım bizi dinliyor ve bana, zehirli bir yılana bakıyormuş gibi korku ve istikrahla bakıyor. Cesaret etse kolumdan tutup beni kapı dışarı edecek amma buna cesareti yok! ne de olsa, âleme karşı oğlunun karısıyım, onun ismini taşıyorum.

İşte vaziyet bu... Bunun içinden nasıl çıkacağız bilmem.

— Sen kendini yorma! Bir müddet sonra Selim bir karar vermek mecburiyetinde kalacaktır. Bunu sana bildirmemesi imkânsızdır. Fikrimce doktorlar onu açık havalı bir yere tebdilhavaya yollayacaklar. O zaman ikiniz gidersiniz.

— Şaşarım sana anne. O kadın oğlunu bana teslim eder mi? Sen galiba onu anlamadın. O da bizimle beraber gelir.

— Zannetmem, gülünç olur.

— Âlemin ne düşüneceği onun umurunda mı? Onun için oğlundan başka bir kimse mevcut değildir. Selimi yalnız kendisinin sevdiğini, yalnız kendisinin tedavi edebileceğini zanneder, başkasına emniyet etmez, bahusus bana... Benden bu derece nefret ettiği halde oğlunu benim ellerim arasına bırakır mı?

— Mübalâğa ediyorsun Nesrin.

— Ben vaziyeti olduğu gibi görüyorum, hiç mübalâğa etmiyorum, hissime kapılmıyorum. Sacidenin verdiği haberin doğru olduğuna eminim.

— Sacide iyi anlamamıştır. Onun sözlerini mühimsiyerek kendini hırpalama.

— Bana aid bir şey hakkında Sacidenin çok dikkatli olduğuna kaniim. Meziyetle o benim için hakikî ve candan dostturlar. Benim için her türlü fedakârlığı yapmaktan çekinmiyecekleri gibi benim uğruma ölmek icab etse ölürler. Sen onları tanımazsın. Haricen onlar da benim gibi göze görünürler amma hakikatte çok ciddî ve duygulu kızlardır.

Onların nazarında ben o derece yüksek bir insanım ki hattâ müthiş kazayı olduğu gibi anlatsam bile beni mazur gösterecek bahaneleri bulurlar.

Sacide ile Meziyetin bugünkü samimî sözleri ve tavırları karşısında az kaldı kendimi tutamadan taşacak onlara hakikati söyliyecektim amm seni düşündüm.

Senin üzüleceğin hatırıma geldi ve sana ettiğim yemini tutmağa karar verdim.

— Vak'ayı onlara anlatmakta ne fayda vardı?

— Hiç bir fayda yoktu. Fakat bugün Sacidenin söylediği bir cümleyi işitmek beni ne derece muazzeb etti bilemezsin.

— Ne dedi?

— Yaptığım hareket ne kadar ulvî, ne büyük kahramanlık Nesrin! Ölüm halinde olan bir adamla, sırf onu bir defa memnun etmek maksadile evlenmek ne büyük bir feragati nefis. Ben bu sözlere lâyık değilim anne, bunları, reddediyorum, beni takdir etmelerini istemiyorum. Kendimi bir hırsız zannediyorum.

Bir şeyi çaldığı halde çalmamış gibi görünen ve etrafındakilerden tebrik ve teşekkür işiten bir hırsız.

Beni yalnız bir kişi tam lâyık olduğum şekilde kabul ediyor: Halide hanım... Onun kin ve gayız sevkile bana reva göreceği bütün hareketlere isyan etmeden tahammül etmeğe hazırlanıyorum. Eğer onunla bir dam altında yaşamak, günahımın cezasını her gün damla damla zehir yutarak çekmek icab ederse buna da boyun eğeceğim. Bu benim cürmümün cezası olacak.

— Bunları düşünme kızım; istikbalde ne olacağı kimsenin malûmu değildir. Yavaş yavaş her şey yoluna girer. Bak bir hafta evvel kimse Selimin yaşıyacağını tasavvur ve tahmin etmiyordu. Allah onu bize bağışladı.

— Hakkınız var anne, düşünmemek daha iyi. Bugün benim nazarımda kocamın sıhhati, onun saadeti mevcut olmalıdır, ondan başka her şey ikinci, üçüncü derecede ehemmiyeti haizdir. Fakat saat altı buçuğa geldi, doktor nerede kaldı?

— Birkaç hasta olduğunu söylüyordu, nerede ise gelir.

— Ne candan, ne iyi dost değil mi anne? Bu müthiş günlerimizde bize bir akraba, bir kardeş yakınlığı gösterdi. Onun yaptığı iyiliği ömrümün sonuna kadar unutamıyacağım. Bazan düşünüyorum da o olmasaydı bu son haftanın öldürücü saatlerine nasıl tahammül edeceğimi tasavvur edemiyorum. Bana kuvvet, cesaret ve gayret veren hep onun tatlı ve sâkin yüzü seven ve acıyan gözleri oldu.

Nesrinin bu sözlerini gûya işitmemiş gibi, tam o dakikada doktor içeriye girdi, Mediha hanımla kızının ellerini sıktıktan sonra kendisini bir koltuğa attı. Pek yorgun görünüyordu.

— Şimdi Nesrin bahsediyordu, aziz dostum. Minnettarlık kelimesini telâffuz etmemizi menettiniz amma size karşı duyduğumuz sonsuz teşekkürü ifade etmek için başka söz bulamıyorum.

Doktor somurtkan, hattâ biraz sert bir cevap verdi:

— Şimdi hissî kelimeleri, lüzumsuz sözleri bir tarafa bırakalım. Ben bunları dinlemek için hemen gelmedim. Sizden sonra daha iki hastaya gideceğim için hemen ziyaretimin maksadını anlatacağım.

Nesrin bu maksadın kendisine taallûk ettiğini tahmin etmişti. Emin olmak için sordu:

— Ben sizi rahatsız etmiyorum ya doktor? Annemle hususî görüşmek mi istiyordunuz?

— Hayır, rahatsız etmiyorsun kızım. Esasen sözüm sana aittir.

— Ben de öyle tahmin etmiştim. ,

— Âlâ uzun mukaddemeleri ortadan kaldırmış oluyoruz. Halide hanımın bana bu sabah anlattığına nazaran vaziyet şudur: Selim artık tehlikede değildir; fakat nekahat devrine girmiştir ve bu nekahat uzun, yorucu, sinirletici olacaktır, O bir gün gelip kendini toplıyacak, sıhhatini bulacaktır, amma size Selimin eskisi gibi sağlam olacağını temin edemem. Biraz şüphelidir ve bünye meselesidir bu. Bakarsınız gençliği, natürası galip gelir, birkaç ay yahut birkaç sene sonra büsbütün iyileşir. Dediğim gibi bu, bir bünye işidir.

Kaldı ki Selim seninle evlendiği zaman birkaç saat sonra öleceğine kanidi ve senin gençliğini bir hastanın varlığile birleştirmediğine inanıyordu. Aksi takdirde bu izdivacı asla istemiyecekti. Şimdi önünde uzun bir tedavi devresi açıldığını biliyor ve aranızda yapılan nikâhın onun tarafından pek nâmusluca ve vicdanlıca bir hareket olmıyacağını takdir ediyor. Sen çok akıllı, çok artist tabiatlı, çok ateşli çok sinirli ve cevval bir kadınsın ve Selim senin bir hasta yanında, belki senelerce yaşamana razı olmuyor.

Bu sebeple sana serbestliğini geri almanı teklif ediyor. Halide Hanımın fikrince sen henüz çocuk denilecek bir yaştasın ve hayatını yeniden kurmak mes'ud olmağa lâyiksin. Sen ölüm halinde nişanlına merhamet ettiğin için, onu son nefesinde memnun etmek istediğin için bu izdivaca razı olduğunu ileri sürerek mahkemeye müracaat eder ve kolaylıkla boşanma kararı alabilirsin.

İşte bunları söylemekliğimi benden rica ettiler.

Doktor konuşurken Nesrin bir hareket yapmamış, tek bir kelime telâffuz etmemişti. Yalnız zaten sarı olan yüzü büsbütün solmuş, birbiri içinde kilidli duran elleri sıkışmış, dudakları titremişti. Şaşılacak kadar sâkin bir sesle sordu:

— Doktor, benden bir cevap istiyorsunuz. Benden bir haber mi bekliyorlar?

— Evet, Selim yakında hastaneden çıkacağı cihetle Halide Hanım bazı kararlar ittihaz etmek mecburiyetindedir. Bunun için de senden gelecek cevabı bekliyor.

Bu akşam bana telefon edip soracak.

— Doktor, Selim bu vaziyette iken, sıhhatine bir zarar gelmeksizin benimle konuşabilir mi?

— Evet kızım; iki gündür ateş gelmiyor. Umumî ahvali de iyidir.

— Lûtfen Halide Hanıma söyleyiniz ki yarın gelip kocamı göreceğim. Onunla hususî surette konuşmak istiyorum. Cevabımı ancak onunla görüştükten sonra vereceğim.

Bu cevaptan sonra Nesrin gülümsiyerek yerinden kalktı.

— Affedersiniz doktor, yazılacak bazı mektuplarım var. Müsaadenizle odama çekileceğim. Allaha ısmarladık. Sizi böyle yorduğum için beni mâzur görünüz.

Nesrin dışarı çıkınca doktor da yerinden kalktı, meyus gözlerle etrafına baktı.

— Zavallı yavrucak! Bu mesele nasıl sona erecek bilmem...

— Hep Halide hanımın kini, değil mi doktor?

— Öyle efendim; fakat bir bakıma o da büsbütün haksız değil! Neyse üzülmeyin hanımefendi, inşallah her şey yoluna girer. Şimdilik müsaadenizle ben gideyim.

— Güle güle doktor. Size teşekkür ederim.

*
* *

Ertesi günü saat üçte Nesrin hastahaneye gitmek üzere yola çıktı. Bu maksatla çok itinalı bir tuvalet yapmış, arkasına, balayı seyahati esnasında giymek için hazırladığı yeşil kostümü giymişti. Başındaki şapka da çok zarifti. Yüzünün solgun rengini kısmen kapatmak için yanaklarını hafif boyamıştı.

Evden çıkarken o kadar halecanlı idi ki tramvaya veya otomobile binmek istemedi, soğukkanlılığını tamamile elde etmeden hastaneye varmaktan korktu ve yürümeği tercih etti. Yorulmak, düşünmemek istiyordu. Kendisini avutmak için vitrinlerin önünde duruyor, teşhir edilen eşya ile alâkadar olmağa çalışıyordu. Görenler onu vakit geçirmek için Beyoğluna çıkan ve her mağazanın camekânı önünde birkaç dakika duran bir kadın zannedeceklerdi.

Nesrin bu suretle âsabına hâkim olmağa gayret ediyordu. Birdenbire öfkelenerek sinirlenmenin ne kadar müthiş facialara sebebiyet verebileceğini tecrübe ile öğrenmişti. Bir defa daha aynı geçitten geçmek istemiyor ve kendi kendisini terbiye etmeğe çalışıyordu.

Ancak, yolu uzatmak için ne yapsa bunun sonu gelecekti. Nitekim hiç farkında olmadan kendisini hastanenin kapısı önünde buldu ve aynı saniyede kalbi şiddetle çarptı. Biraz sonra hayatı, istikbali hakkında ehemmiyetli kararlar vereceklerdi. Ayakları merdiven başında durdu, hafif bir tereddüt buhranı geçirdi, fakat sinirlerini yenerek ağır ağır yukarı çıkmağa başladı. İkinci kata gelince; Selimin odasına giden koridorun başında gene bir saniye müteredditt kaldı. Bu defa da kendisini tanıyan hastabakıcılara karşı izzetinefsini alçatmamak maksadile yürüdü ve nihayet hastanın kapısının önüne kadar geldi.

Garip şey! Her zaman titreyerek girdiği bu oda şimdi, birdenbire onu korkutmamıştı. Kendisi bile farkında olmadan, tahteşşuurundan yükselen bir azim ve irade bütün varlığını sertleştirmişti.

Kapıya hafifçe vurdu. Cevap yok. İçeriye girmeğe hazırlandığı sırada hastabakıcı göründü.

— Bonjur hanımefendi; hastamız bugün maşallah pek iyidir. Sizi bekliyor.

Nesrin ayaklarının ucuna basarak yatağa yaklaştı, Selimin uzattığı eli tuttu.

— Hoş geldiniz Nesrin. Doktor bu sabah başımdaki sargıyı çıkardı. Aynayı elime alınca bir de ne göreyim, saçsız başımla bir kürek mahkûmuna benzemişim. O kadar çirkin olmuşum ki kabil olsa kimseye görünmiyeceğim.

Genç kadın kocasının bu sözlerini işitmemiş gibi yalnız ilk hitabına cevap verdi:

— Hoş bulduk Selim!

Başka bir kelime ilâve edecek kuvveti kalmamıştı. Başındaki koskocaman sargı çıktıktan sonra hasta öyle değişmişti ki az kalsın Nesrin onu tanımakta güçlük çekecekti.

On gün evvelki sıhhatli ve neşeli gençlik nerede kalmıştı! Selimin yüzü solmuş, buruşmuş, derisi kemiğine yapışacak derecede zayıflamış, gözleri içeriye çökmüş, çene kemikleri fırlamıştı. Birkaç günlük ıstırabın bir insan yüzünü bu derece hırpalaması müthiş bir şeydi.

Her zaman canlı duran kuvvetli elleri şimdi bir ölü eli gibi kuvvetsiz bir halde çarşafların üzerinde duruyordu.

Bütün kuvvet ve metanetini muhafaza edibilmek için Nesrinin kocasında vukua gelen bu korkunç değişikliğin neden ileri geldiğini düşünmemesi lâzımdı. Bir dakika için bunu hatırlasa ve zâfa kapılsa, derhal bu karyolanın ayak ucuna diz çöküp Selimden af dilemesi, onun bu hale düşmesine istemiyerek sebep olduğunu anlatması lâzım gelirdi.

Ondan af dilemek kâfi mi? Emindi ki bu dakikada kocasına:

— Selim beni affet diye yalvarsa, genç adam onun ıstırabına acıyarak:

— Seni affediyorum. Nesrin diyecekti. Lâkin bu sözler, karşılıklı iki cümleden başka bir şey ifade edemezdi. Ona kendisini ciddet affetirmek, bu yegâne faciayı unutturabilmek için bütün ömrünü, son nefesine kadar, onun istirahat ve saadetine vakfetmesi, bütün bir feragati nefisle kendisini koca-

sına hasretmesi icap ediyordu. Nesrin severek ve istiyerek yapmağa hazırdı; fakat Selim bunu kabul edecek miydi?

Onları ayıran suitefehhüm, iki âşık kavgası olmaktan çıkmıştı. Şimdi karı kocanın arasında bir kadın, bir ana vardı ve ona karşı mücadele etmek lâzımdı. Bu ne müşkül bir harbdi!

Nesrin, Halide Hanım yanında olmazsa her şeyin halledileceğini zannetmişti; ne boş düşünceye kapılmış imiş meğer; Selimin karısına gelince bütün cesaret ve metanetinin yavaş yavaş erimeğe başladığını hissediyordu.

Hastabakıcı pencere yanında oturmuş, onlara arkasını dönmüştü; fakat onun odada mevcudiyeti de genç kadını dilediği gibi serbest olmaktan menetmeğe kâfi idi.

Selimin yorgun sesi sükûtu bozdu.

— Benimle konuşmak istemişsin Nesrin.

— Evet... Yalnız kaldığımız zaman size bazı şeyler söyliyeceğim.

Selim bir tereddüt dakikası geçirdi. Nesrinin yüzüne bakmıyordu. Hattâ ona elini uzattığı vakit de gözlerini ona kaldırmamış, onun meyus çehresile karşılaşmak cesaretini bulamamıştı. Ancak Nesrini tanıyor, onun ne kadar azimkâr ve inatçı olduğunu biliyordu. Bunun için hastabakıcıya hitap etti:

— Siz biraz dışarı çıkar mısınız? Nesrin Hanım yanımda kalacak.

Hemşire buradan fazla uzaklaşmamak için kat'î emir almış olacak ki, buna itiraz etti:

— Bir şeye ihtiyacınız olursa...

— İsterseniz yandaki odaya geçin, ben size seslenirim.

Fazla israra cesaret edemiyen hastabakıcı yerinden kalktı.

— Peki efendim; fakat çok yorulmamağa gayret edin, doktorun tembihlerini unutmayın. İhtiyaten ben aradaki kapıyı açık bırakacağım.

Onun dışarıya çıkmasını müteakip Nesrin sükûnetle yerinden kalktı, aralık duran kapıyı kapadı. Ondan bu kadar mı korkuyorlardı? Selimi beş dakika onunla yalnız bırakmağa emniyet etmiyorlar mıydı? Halide Hanım cidden merhametsiz bir kadındı. Hastabakıcının ondan aldığı emirlere itaat etmekte olduğu aşikârdı.

Kapıyı kapadıktan sonra Nesrin yatağın yanındaki sandalyeye oturdu.

— Yalnız kalmamız lâzım Selim. Bazı şeyler vardır ki herkesin yanında söylenemez, değil mi?

Hasta gözlerini kapamıştı. Yorgun bir sesle cevap verdi:

— Bu şeyleri hiç söylememek daha münasip olmaz mı Nesrin?

— Zannetmiyorum.

— Doktor size haber verdi; vaziyeti biliyorsunuz değil mi?

— Evet biliyorum.

— Aldığım yaranın doğrudan doğruya vücudümün sinir merkezini harap ettiğini ve aylarca, belki de senelerce bir hasta olarak kalacağımı, hattâ belki de hiç iyileşemiyeceğimi biliyor musunuz? Fen henüz benim hakkımda son kararını vermemiştir. Bazı günler çok ümit veriyorlar, bazan nevmit olduklarını doktorların gözlerinde okuyorum. Vaziyeti olduğu gibi görmeliyiz. Ben fena bir yara almış bir adamım. Bugün yatak içindeyim. Aşağı yukarı kendime hâkim olacağımı zannediyorum, fakat henüz vücudümün bütün azasına hükmedemiyorum. Bazı bazı başımda garip bir boşluk, bir hissizlik duyuyorum.

Doktorlar ölmiyeceğimi, yaşıyacağımı söylüyorlar. Yaşıyacağım amma nasıl? Bu suale cevap veren yok. Bu, uzun bir zaman bir muamma olarak kalmağa mahkûm.

Bu şerait altında sizi benimle beraber yaşamağa mecbur etmeğe hakkım var mıdır? Bizim izdivacımız en kolaylıkla bozulabilecek izdivaçlardan biridir. Bunun için size serbestliğinizi geri almanızı teklif ediyorum. Benden ayrılınız ve beni ölünceye kadar ağzından bir tek şikâyet kelimesi çıkarmadan sabır ve metanetle tedavi edecek olan anneme bırakınız. Böyle, uzun, yorucu bir fedakârlık ancak bir anadan istenebilir ve ancak onun yanında insan hastalığının getirdiği zâflara titizliklere ve huysuzluklara serbestçe tahammül edebilir.

Bu sözleri dinlerken Nesrin ne kadar ıstırap çekiyordu. Yarabbi! On günden beri çektiği acılar, bu dakikada kalbini saran öldürücü işkence yanında hiç kalıyordu.

Çekingen, korkak bir sesle cevap verdi.

— Selim yaralanmanızın sebebini hatırlıyor musunuz?

— Onu hatırlamak istemiyorum.

— Nekahatiniz esnasında size bakmaktan, sizin işlerinizi görmekten ne kadar büyük bir memnuniyet hissedeceğimi anlamıyor musunuz?

— Sizin bana bakmanızı kabul edemem Nesrin. Bu, belki de sizin anlıyamıyacağınız bir erkek gururudur. Ben karıma daimî bir vicdan azabı olmak istemiyorum. Bana öyle geliyor ki, siz kendinize bir ceza tertip ettiniz ve bu cezayı çekmek için benim yanımda kalmak, benimle meşgul olmak, benim sıhhatime ve rahatıma itina etmek istiyorsunuz.

Ben sizi çok iyi tanıyorum, Nesrin. Sizin asabiyetinize mağ-

lûp olarak karşınızdakini her hangi bir surette darılttıktan ve üzdükten sonra hatanızı anladığınızı, sonradan bu hareketinizi unutturmak için bin bir fedakârlığa razı olduğunuzu pek iyi biliyorum.

Nişanlı iken, ilk zamanları o kavgalar, sizin sinirlerinizi yenmeğe muvaffak olamadan birdenbire bir alev gibi parlayışınız benim hoşuma gider, bununla eğlenirdim. Kavgadan sonra gelen barışmayı, yağmuru takip eden güneş gibi sıcak bulurdum. Fakat şimdi çok acı çektim, bu ıstırap beni ihtiyarlattı, birkaç gün içinde, birkaç sene yaşamışım gibi hislerim değişti. Bundan böyle o hayatı yaşamağa ne sıhhatim, ne de hislerim müsaittir.

Doktorlar, eğer iyileşmek istersem her türlü heyecandan uzak durmamı, en ufak bir üzüntüden tevakki etmemi tavsiye ediyorlar. Bana sakin, dümdüz bir hayat lâzım. Halbuki hatırlıyorsunuz ya Nesrin, bizim hayatımızda sükûnetten eser yoktu. Siz sâkin yaşıyabilecek bir insan değilsiniz. Siz her zaman serbestlik, hareket, heyecan ve değişiklik ararsınız.

Ben aylarla, hattâ senelerle yatağımdan şezlonga, şezlongtan yatağıma gideceğim ve bu, belki de bütün ömür yolunda böyle olacak.

Böyle bir hayata tahammül edeceğinizi ümit ediyor musunuz?

— Buna eminim Selim.

— Cezanızı çekmek, çile doldurmak için değil mi? Kat'iyyen kabul edemem.

— Hayır Selim, ceza çekmek için değil, sizi sevdiğim için, sizinle beraber olmaktan büyük bir saadet duyduğum için.

Görüyorum ki siz benim sizi ne derece sevdiğimi takdir edemiyorsunuz. Halbuki o müthiş facia da bu aşktan doğdu. Sizi kaybedebileceğimi tasavvur etmek bana o kadar korkunç göründü ki buna tahammül edemiyeceğimi hemen anladım. Bugüne kadar hissî bir macera geçirmemiş, ilk defa sevmiş olan bir genç kız olduğumu unutmayınız Selim. Siz olmayınca hayat benim için yaşanmağa değmez bir yük oldu ve derhal ölümü aradım. Şimdi bu hareketimden dolayı kendi kendimden utanıyorum. Sinirlerime hâkim olamadığıma, çabucak soğukkanlılığımı elden kaçırdığıma kızıyorum.

— Sinirleriniz.. İşte sizi idare eden, size hükmeden hep onlar değil mi? Siz her yaptığınız şey için bahane olarak onları ileri sürüyorsunuz ve her dakika bu kelime ağzınızda dolaşıyor: "Bugün pek sinirliyim, elbisem iyi olmadığı için asabım bozuldu. Arkadaşımın hareketi hoşuma gitmedi, kendimi tuta-

madım onu payladım, ilâh." Görüyorsunuz ya siz sinirlerinizin elinde bir esirden başka birşey değilsiniz. Bana kaç defa şu sözleri söyliyen siz değil misiniz? "Selim sinirli olduğum zaman beni rahat bırakınız, beni yatıştırmağa yeltenmeyiniz. Ben ancak böyle halecanlı olduğum saatler iyi çalışabilirim, musiki ile meşgul olanların hepsi benim gibi yarım delidirler."

Siz bir artistsiniz Nesrin ve öyle kalınız; san'atınıza engel olacak kimseleri hayatınıza katmağa ne lüzum var? Beni bırakın, kendinizi san'atınıza terkedin, göreceksiniz ki birkaç sene sonra memlekette parmakla gösterilen meşhur bir artist olacaksınız ve o zaman sizi rahat bıraktığım için bana minnettar olacaksınız. Sizin yolunuz benimkinden ayrıdır. Nesrin, o yolu takip edin, bırakın ben kendi hayatımı yaşıyayım.

— Fakat Selim.. Fakat ben sizi seviyorum.

— Sizin yaşınızda ve sizin gibi bir kadın bir hastayı sevemez.

— Benim şahsiyetimi bir tarafa bırakın Selim. Ben de dünyanın bütün kadınları gibiyim. Onlardan hiç bir farkım yoktur ve bugün benim için yalnız aşkım vardır.

Ben de çok ıstırap çektim. Selim, sizin tahmininizden çok. Bana bakınız, neden gözlerinizi benden kaçırıyorsunuz? Gözlerimden korkuyor musunuz? Ben de sizin gibi ihtiyarladım Selim, bu geçen birkaç gün beni de sizin kadar hattâ kimbilir belki de daha fazla hırpaladı. Artık ben sizin tanıdığınız Nesrin değilim.

Istırabın bir insanın kalbinde büyük değişiklikler yapabileceğini ve huyunu tamamile değiştirebileceğini zannetmiyormusunuz?

Biraz evvel bahsettiğiniz sinirlerim, sizi o kadar üzen sinirlerim artık ebediyen duruldu; buna emin olunuz. Şimdi onların sizin tâbirinizi kullanıyorum - beni esir etmeğe kalkışmaları gözümün karşısında derhal o müthiş manzarayı canlandırıyor ve bu sahneyi hatırlamak âsabımı yenmek için bana kâfi geliyor.

Selim, size bir şey sormak istiyorum ve bu sualime doğru ve açık bir cevap vermenizi rica ediyorum. İstikbalimiz bu cevaba bağlıdır, iyi düşünün, sözlerinizi tartın Beni tamamile affettiniz mi Selim? Bana karşı, nasıl söyliyeyim, pek müthiş bir kelime bu; bana karşı kalbinizde bir nefret duymuyor musunuz?

Sizin ıstırabınızın müsebbibi ben olduğumu, bugün bu yatakta yatmanızın benim yüzümden olduğunu ve daha uzun müddet benim yüzümden azap çekeceğinizi biliyorum.

Fakat ben de ıstırap çektim, hem de sizinle beraber harap oldum, belki benim de sıhhatim sizinki kadar sarsıldı ve ben de bundan sonra eski hayatımı süremiyeceğim. İhtiyarladım, olgunlaştım, on günde on sene yaşadım.

Yüzüme niçin bakmıyorsun Selim?

— Hayır Nesrin, hayır, kalbimde size karşı fena bir hisbeslemiyorum. Hattâ, hattâ zannediyorum ki sizi affettim.

— Affettiniz amma beni artık sevmiyorsunuz değil mi?

— ...

Nesrin kocasının solgun dudaklarına bakıyor. Bu dudaklar hareketsizdir, onlar yalan söylemeğe razı olmuyorlar ve kapalı duruyorlar.

Genç kadın kalbini ellerile bastırıyor, onu acısını bağırmaktan menetmek istiyor, en çok korktuğu bir hakikati açıkça görmekten gelen bir yeisle haykırmamak için göğsünü, sinirlerini sıkıştırıyor, gözlerini yumuyor, yaşlarını utuyor.

Hayır, hislerini dışarıya vermiyecektir.

— Benimle niçin nikâhlandınız Selim?

Genç kadının sesi boğuktu: fakat bu sesteki hıçkırıklar sertleşmiş, dışarıya çıkamamıştı.

— Öleceğimi zannediyordum Nesrin. İnsan ölümün eşiğine varınca dünyaya ait meseleler büsbütün başka bir mânâ alıyor, ıstırap ve acının yüzü başkalaşıyor ve insan arkasında göz yaşı bırakmamak istiyor, kendi yüzünden başkasının azap çekmesini lüzumsuz buluyor.

— Şimdi anlıyorum, bana son bir saadet vermek istediniz, sizin ölümünüzün benim için ne demek olduğunu takdir ettiniz beni mes'ud bırakıp ölmek arzu ettiniz.

— Evet... Zannediyorum ki bunu anlamıştım.

— O halde bugün niçin artık anlamak istemiyorsunuz? Sizden ayrılmak kalbimi tırnaklarımla söküp atmak demektir. Serbest kalıp ne yapacağım?

— Siz bir artistsiniz, musiki ile meşgul olur ve unutursunuz.

— Bunların ne ehemmiyeti olur. Size bir şey teklif edeceğim Selim. Beni artık sevmediğinizi biliyorum. Bakınız bu müthiş kelimeleri söylerken ne kadar cesaret gösteriyorum, ne derece sâkinim, harikulâde derecede sâkin.. Ben bu vaziyeti olduğu gibi kabul ediyorum. Dünyada bizim gibi ne kadar çok karı koca var. Hattâ yalnız bir tarafın diğerini sevmesi ve bütün fedakârlıklara katlanması yüzünden pekâlâ rahat ve mes'ut bir ömür süren çiftler bile pek çoktur.

Bırakınız, sizin yanınızda yaşıyayım. Sizin arkadaşınız olacağım. Sizden ayrılmamak için her şeyi, anlıyor musunuz, her

şeyi kabul edeceğim. Ben sizin karınızım ve ömrümün sonuna kadar sizden ayrılmak için mahkemeye müracaat etmiyeceğim.

İki oda arasındaki kapı yavaşça açıldı, hastabakıcının başı uzandı.

— Hanımefendi, doktorun uzun ziyaretleri menettiğini size hatırlatırım. Selim Beyin yorulmasından korkuyorum. İkindi kahvaltısını etmeden evvel onun biraz istirahat etmesi lâzımdır; çünkü akşama doğru oda içinde biraz dolaştıracağız.

Ziyaretinizi daha fazla uzatmamanızı rica edebilir miyim efendim? Bu sözlerimden dolayı beni mâzur görün; fakat Selim Bey henüz pek zayıftır, onu sarsmaktan haklı olarak korkuyorum.

Nesrin yavaş bir sesle cevap verdi.

— Doğru.. On dakika sonra gideceğim.

— Teşekkür ederim efendim.

Hastabakıcı bu defa bizzat kapıyı kapadı ve karı koca gene yalnız kaldılar. Ancak, muhavereleri arasına sokulan bu sözler onları birbirinden biraz daha ayırmış gibiydi. Hastabakıcı Halide Hanımın yerini tutmuş, Selime bir gece evvel annesiyle konuştuğu sözleri hatırlatmıştı.

Ana oğul istikbaldeki hattı hareketlerini tâyin etmişler, her noktayı inceden inceye tetkik etmişler, her şeyi hazırlamışlar, bütün yaşayış plânlarını tanzam etmişlerdi ve bugün Selimin karısına bir gece evvelki kararlarını kat'î bir lisanla bildirmesi takarrür etmişti. Ancak genç adam böyle yapmadığını, Nesrinle bir münakaşa kapısını tamamile kapamağa muvaffak olmadığını hissediyor, karısına kırıcı ve kesici bir ifade ile meramını anlatmağa cesaret edemediğini takdir ediyordu.

Onu dinlemekten, onu sevmiş olduğunu hatırlamaktan, ona merhamet etmekten kendini alamamış ve onu kurtarmak, mahkemelerde sürünmesine mâni olmak için nikâhı altına alıp himaye ettiğini itiraf etmeğe dili varmamıştı. Eğer bunu söyleseydi şüphesiz ki Nesrin boşanmayı kabul edecek, hiç ses çıkarmadan çekilip gidecekti. Onun izzeti nefsinin ne kadar büyük olduğunu Selim bilmez miydi? O halde onu bu katî ve kurtarıcı sözleri telâffuz etmekten meneden ne idi? Evet niçin bu sözleri söylememişti?

Aralarındaki sükût tehlikelerle dolu idi. Nesrin bunu anladı ve tekrar söze başladı:

— İstikbalimiz hakkında karar vermek için önümüzde ancak on dakikalık bir zaman kaldı Selim. Ne düşüneceğimi, ne yapacağımı bilmiyorum artık; tamamile şaşkın bir haldeyim. Bana yardım ediniz, beni himaye ediniz, beni bu koskocaman

dünyanın ortasına atıp bırakmayınız. Siz benim kocam, benim erkeğimsiniz, bana elinizi uzatınız.

İsterseniz size başka bir teklif daha yapayım: Birkaç aylık bir tecrübe devresi geçirelim. Beraber yaşamağa çalışalım. Göreceksiniz ki ben artık eski Nesrin değilim, tamamile değiştim, bambaşka bir kadın oldum; hattâ belki siz bile beni tanıyamıyacaksınız. Sizin yanınızda yaşıyacak olan başka bir Nesrindir. O Nesrin sinirlerine hâkim olan sabırlı ve sâkin bir kadındır. O her şeyi kabul edecek, ne derseniz ona razı olacak, her vaziyete boyun eğecektir. Anlıyor musunuz beni dinliyor musunuz Selim? Rica ederim bir defa yüzüme, gözlerime bakınız.

Selim bilâihtiyar bu muztarip sese itaat etti, göz kapaklarını açarak karısının ıstırapla itireyen yüzüne baktı. Üzüntü ve acı bu genç yüzü ne kadar hırpalamıştı! On gün evvel neş'e ve şetaretle gülen bu çehre şimdi bir matem nikabı altında meyustu, on gün evvel hayatla dolu olan bu göz bebekleri şimdi solgun iki yıldız gibi parlaklığını kaybetmişlerdi.

Genç adam titredi, korkak ve müteredditbakışlarını pençereye çevirdi. Artık bir gece evvel annesile uzun uzadıya konuşup kararlaştırdıkları hayat programını Nesrine tekrar etmek cesaretini bulacağı şüpheli idi.

— Yavrucuğum, hiç düşünmediniz mi ki şayet sizin istediğiniz gibi beraber yaşasak, bir üçüncü şahıs da bizimle beraber olacak. Ben ondan ayrılamam, onun itina ve takayyüdüne muhtacım.

— Bunu ben de düşündüm Selim.

— Onun sizi affetmediğini de biliyor musunuz?

— Biliyorum ve onu anlıyorum. Onun yerinde ben de olsam affetmezdim.

— O size bir düşman nazarile bakıyor. Bunu bildiğiniz halde müşterek bir hayata razı olacağınızı tasavvur edebiliyor musunuz? Buna imkân var mıdır?

— İmkânsız olan şeyi mümkün kılmağa çalışacağım.

— Böyle müthiş bir hayatı yaşamağa sizi mecbur edemem; çok bedbaht olursunuz. Annem sizin tanıdığınız kadın değildir artık ve ben hasta kaldıkça onun size karşı olan düşmanlığı şöyle dursun, bilâkis artacak, hırçınlığı ve titizliği tahammül edilmez bir hale gelecek.

— Bunların hepsini anlıyor, kabul ediyorum Selim. Ben evde bir gölge gibi kalacağım, hiç bir varlık göstermiyeceğim, yalnız sizin yanınızda yaşamak bana kâfi gelecek.

— Hâlâ çile doldurmak kararında sadıksınız öyle mi?

— Hayır çile doldurmak değil, sadece sevgi.

— Benim bu aşkı kabul edemiyeceğimi anlamıyor musunuz Nesrin?

— Niçin?

— Bunu biraz evvel size söylemiştim.

— Tekrarlamağa cesaret edemiyor musunuz? Biliyorum, biliyorum, Selim, beni artık sevmiyorsunuz da ondan.. Bunu bana bir defa daha söylemek hakikaten lüzumsuzdur. Bu, vaziyeti değiştirmez. Bir insan aşkla sevmediği bir kadınla bir dam altında yaşamağa tahammül edebilir; bahusus o kadına karşı nefret hissetmezse... Biraz evvel bunu söylemiştiniz... Öyle ise sizinle iki arkadaş iki dost olarak kalalım.

— Nesrin, annem sizinle bir dam altında yaşamağa asla razı olmıyacak.

— Eğer siz ona, benim sizin için sadece bir arkadaş olacağımı anlatır ve neticeten sizin karınız olduğumu ve nikâhınız altında kaldığım müddet beni yanınızdan uzaklaştırmağa hakkınız olmadığını izah edersiniz bu müşterek hayatı kabul edecektir.

Selim, bana itimad ediniz, büyük aşkımızdan kalan kırıntılarla mes'ut olabiliriz. Bu tecrübeyi yapmağa razı olunuz Selim.

— Ben razı oluyorum Nesrin.

— Fakat cesaret edemiyorsunuz, annenizi üzmekten korkuyorsunuz.

— Zavallı kadın o kadar ıstırap çekti, bana karşı öyle sonsuz bir şefkat gösterdi ki...

— İster misiniz gidip onu göreyim, vaziyeti izah edeyim, ona yalvarayım.

— Sizi kabul etmez.

— Ona yazabilir miyim?

— Mektubunuzu okumaz.

— Onu burada bekliyeyim ve geldiği zaman onunla konuşmağa çalışayım. Ben gider gitmez gelecek değil mi?

— Hayır onunla burada konuşmayın. Aranızda geçecek her söz bana dokunur. Bu tessüre tahammül edemem. Henüz hastayım Nesrin, daha nekahat devresine bile girmedim.

— Anlıyorum Selim amma ben de bu vaziyete bir çare bulmağa çalışıyorum. Belki de müşterek dostumuz olan Hulki annenizle görüşebilir, onu razı etmeğe çalışır. Biliyorsunuz ya o eski zaman kadınıdır, ailenin şeref ve haysiyetine karşı pek titiz davranır ve bir boşanma dâvasının bir aile için pek hoş

bir şey olmadığını düşünür. Acaba Hulkiden rica etseniz onunla konuşur mu?

— Belki annem onu dinlemeğe muvafakat eder, amma siz bu kararınıza bir gün pişman olmıyacağınızdan emin misiniz?

Size şunu itirafa mecburum Nesrin, hastalık ahlâkımı değiştirdi, beni hırçın yaptı, uzun zaman yatakta kalırsam bu halimin büsbütün artacağını hissediyorum. Benim gibi yerinde bir dakika duramıyan bir genç için aylarla, belki de senelerle yatakta yatmak, sokağa çıkmamak ne demektir biliyorsunuz.

Bazı günler ihtimal vaziyetimi sükûnetle muhakeme edebileceğim amma öyle günlerim olacak ki hayat hakkında hazırladığım projeleri düşünerek ömrümün mahvolduğunu, gençliğimin harap olduğunu anlıyacağım ve istikbalden ümidimi keseceğim. O zaman etrafımda olanlar benim şikâyetlerimi dinliyecekler, huysuzluklarıma göğüs germek mecburiyetinde kalacaklar. Fena huylu, suratsız sinirli bir insan olacağım. Otuz yaşında iken bir ihtiyar hayatı yaşamak kolay mı?

— Öyle günlerinizde sizi teselli etmeğe çalışacağım Selim.

— Zavallı Nesrin, size hepsini söylemeğe mecbur oluyorum. Hayır, öyle zamanlarımda sizin tesellinizi kabul edemiyeceğim. Bazı dakikalar beni bu hale soktuğunuzdan dolayı size karşı içimde bir kin taşıyor, sizi affedemiyorum. Belki de öyle anlarımda size sert sözler söyler, size ıstırap çektiririm hattâ sizi görmek bile istemem. Ben de bir insanım, bir melek değilim. Elbette ki eski sıhhatli günlerimi, gençlik emel ve arzularımı, istikbal hakkında beslediğim ümitleri hatırlıyacağım. O vakit bir çılgın gibi ne yaptığımı bilmiyeceğim, müvazenemi kaybedeceğim, asabî hodbin, kıskanç bir mahlûk olacağım, etrafımdaki sıhhatli insanlara hasetle bakacağım.

— Ben sizi tedavi edeceğim Selim.

— Öyle günlerimde annem beni yalnız bırakmıyacak.

— O halde ben bir gölge gibi ortadan kaybolacağım, sıramı bekliyeceğim.

— Pekâlâ, istediğiniz olsun. Şayet bir gün o hayata tahammül edemiyeceğinizi hissederseniz sessizce yanımdan sıvışıp gidersiniz. Böyle bir ümit kapısının mevcudiyeti bu tecrübeyi yapmak cesaretini bize verebilir.

Siz ne zaman istersenız ben mahkemeye müracaat eder, boşanmamızı talep ederim. O vakit bittabi bütün kabahatleri üzerime alırım.

Nesrinin göz bebekleri yaşla parladı kirpikleri titredi, bir tek damla yanağından kayarak esvabının üzerine düştü.

— Bakınız, şimdiden ağlıyorsunuz.

— Evet sevincimden ağlıyorum. Teklifimi kabul etmiyeceğinizden o kadar korkuyordum ki..

Nesrinin hislerini bu derece açığa vurması ve hattâ izzetinefsini alçaltmaktan korkmadan serbestçe konuşması Selimin hayretini mucip olmuştu. Karşısında duran bu munis kadın, on beş gün evvelki şımarık serkeş inatçı nişanlısı mı idi?

Selim onun gayet dürüst tabiatlı ve açık kalbli olduğunu herkesten iyi bildiği için şimdiki sözlerinin de samimî ve ciddî olduğuna itimat edyordu amma bu azîm tebeddüle şaşmaktan kendini alamıyordu.

Bu değişikliğe sebep ne idi? Genç adam bunu karısına sormağa, bu büyük kararı verdikten sonra şimdi onun biraz daha samimî bir şekilde konuşmağa hazırlanmışken buna vakit bulamadı, kapı tekrar açılmış, hastabakıcı içeriye girmişti.

— Çok teessüf ederim hanımefendi amma bu ziyaret pek fazla uzadı, hastam yorulmuş olmalıdır. Eğer birkaç gün sonra hastaneden çıkmak istiyorsa bu akşam biraz kalkmağa oda içinde yürümeğe gayret etmelidir. Halbuki bugünkü yorgunluğu buna mâni olabilir.

Nesrin yerinden kalktı.

— Gidiyorum efendim, hakkınız var yarın gene gelirim Selim.

— Gelmeyiniz Nesrin, bunu sizden çok rica ederim. Ben size yazarım..

— Hayır yazmayınız, istemem.

Genç kadının yüzünde öyle büyük bir teessür okunuyordu ki, Selim ona acıdı ve odanın bir köşesindeki şezlongu düzeltmekle meşgul olan hemşirenin duymaması için yavaş sesle ona şu sözleri söyledi:

— Korkmayınız, size buradan ne zaman çıkacağımı, doktorların beni nereye göndereceklerini ve hareket günümüzü bildireceğim.

Madem ki bu büyük tecrübeyi yapmak istiyorsunuz, buna mâni olmıyacağım, çünkü bu tecrübenin pek acı olacağından ve muvaffakiyetsizlikle biteceğinden eminim.

Nesrin kendisine güvenen azimkâr ve müşfik bir tebessümle mukabele etti:

— Bu çok güzel bir tecrübe olacak ve muvaffakiyetle neticelenecek, göreceksiniz Selim.

Nesrin tam üç gün, geceli gündüzlü, Selimin mektubunu bekledi ve bu müddet zarfında da, onun arzusunu yerine getirmek için hastaneye gitmedi. Ona bütün istediklerini, kalbini

yakan bütün hislerini söylediği için artık yeniden bu meseleye avdet etmeğe lüzum yoktu.

Emniyet ve ümitle beklemekten başka çare kalmamıştı. Selimin verdiği sözü tutacağına, onu beraber götüreceğine o kadar itimadı vardı ki gidiş günü takarrür etmediği halde seyahat hazırlıklarını bitirmiş, hemen yola çıkacak bir vaziyette beklemeyi münasip görmüştü.

Mediha Hanım kızının ümitlerine iştirak etmiyordu. O Selimin annesinin itirazlarına karşı koyamıyacağını ve onun sözünden dışarı çıkamıyacağını zannediyordu. Hasta henüz çok zayıf, mücadele edecek kuvveti yoktu, annesinin götüreceği yere hiç ses çıkarmadan gidebilirdi.

Ancak Mediha Hanım bu endişesini kızına izhar etmekten çekiniyor, o da ümitvarmış gibi görünüyor, Nesrinin hazırlıklarına yardım ediyordu.

Ana kız için bu üç gün uzun ve heyecanlı geçti. Dördüncü gün postacı Nesrinin adresine bir mektup getirdi. Zarfın üzeri, titrek bir çocuk elile yazılmıştı. Bunun Selimden geldiğine ihtimal vermediği halde hemen kızının odasına koştu, mektubu uzattı. Nesrin de yazının kocasının elinden çıktığını ilkin anlıyamadı amma kâğıda göz gezdirir gezdirmez sevinçle haykırdı:

— Selimden.. Henüz yazı yazacak kuvveti yok, elinin titrediği belli.

— Ne diyor?

— Yarın akşam hareket edecek vapurla Beyruta gideceğimizi söylüyor. Doktorlar bu yazı Lübnan dağlarında geçirmesini tavsiye etmişler. Kamaralarımız tutulmuş imiş. Yarın akşam saat sekizde rıhtımda buluşacakmışız. Ne mes'udum anne!

Mediha Hanım cevap vermedi. Bugün için ehemmiyetli olan nokta ana ve kızın ayrılması değildi. Acaba Nesrin hangi ıstıraplara, hangi acılara doğru gidiyordu! İstikbal ona ne hazırlıyordu?

Son gün Nesrinle annesi için çok telâşlı geçti. Genç kadın kocasını meşgul etmek için birçok kitaplar, oyun kâğıtları, resimli mecmualar, ilâh... satın aldı. Onun vapurda canı sıkılmasın diye birçok projeler hazırladı; hattâ belki de orada bulunmaz korkusile, uzun zaman dayanan cinsten türlü türlü şeker, yemiş, çikolata tedarik etti. Annesi gülüyordu.

— Kızım, Beyrut medenî bir yerdir, her istediğini bulabilirsin. Bunca şey götürmeğe ne lüzum var.

Fakat Nesrin dinlemiyor, ihtiyatlı hareket etmeği münasip buluyordu. Selime ait işlerle meşgul olmaktan o kadar bü-

yük bir saadet duyuyordu ki hiç bir kuvvet onu bu saddeti duymaktan menedemezdi. Artık, hastaneye her gidişinde götürdüğü kucak kucak çiçeğin merhametsizce atıldığını görmiyecekti. Bundan böyle kendisi bizzat kocasile meşgul olacaktı. Bu sevinçle sandıkların, çantaların adedi gittikçe artıyordu.

Mediha Hanımın nasihatleri bugün hiç kâr etmiyordu.

— Oraya gidince nerede yerleşeceğinizi henüz bilmiyorsun. Şayet bir otelde kalırsanız bu kadar eşyayı ne yapacaksın?

— Otelde kalmamıza imkân yoktur, Lübnanlarda bir köşk tutacağız.

— Nereden biliyorsun? Bu hususta karar verecek sen değilsin.. Halide Hanımın arzusunu yerine getirmeğe mecbursun.

— Onun hasta oğlunun istirahatini düşüneceği tabiidir. Ne kadar iyi bir otel olursa olsun, nekahat devrini geçiren bir insanın kendi evinde bulduğu rahatı orada bulamıyacağı pek aşikârdır.

— Kızım, seni üzmek istemiyorum amma, fikrimce bu kadar fazla eşya götürmek doğru değildir, ben sana sonradan yollarım.

— Olmaz anne, icap ederse orada bir oda bulur, eşyalarımı koyarım.

— Münasebetsiz bir düşünce bu; gel beni dinle, birkaç çantayı beraber al, mütebakisini icap ederse ben arkandan yollarım. Suriye o kadar uzak bir yer değil.

Annesinin makul sözleri nihayet galebe etmiş, Nesrin yalnız iki sandıkla üç valiz götürmeğe muvafakat etmişti.

Öğleden sonra Meziyetle Sacide geldiler. İki genç kız, mutlaka rıhtıma kadar gidip Selimi görmek, genç evlileri uğurlamak istiyorlardı. Nesrin, arkadaşlarının yanında mahcup düşmemek, Kayınvalidesinin kendisine reva göreceği muameleleri hariçten bir kimsenin görmesine mâni olmak için onların bu arzularını kabul etmedi.

— Teşekkür ederim kardeşlerim, fakat Selim çok zayıftır. Hastaneden rıhtıma kadar olan yolda da pek çok yorulacaktır. Kendisinin ne kadar mağrur olduğunu bilirsiniz, hattâ Hulkiye bile evvelceden veda edecek, son dakikada başkasının kendi zafiyetini görmesini istemiyecek. Siz gelirseniz çok halecanlanacağını, âsabının büsbütün bozulacağını biliyorum. Sizinle burada vedalaşalım. Seyahatten dönüş size hemen haber vereceğimi ve Selimin şerefine burada aramızda mükemmel bir eğlence tertip edeceğimizi vâdediyorum.

— Peki Nesrin, sen üzülme, istediğin olsun.

İki arkadaşı da gittikten sonra Nesrin vapura gitmek sa-

atinin henüz gelmediğini düşünerek odasına girdi. Bu uzun ve neticesi meçhul seyahate çıkmadan evvel birkaç dakika yalnız kalmak, kendisine samimî olan eşyaları arasında düşünmek istiyordu.

O müthiş facia gecesinden sonra bu odada ne ümitsiz ve karanlık günler yaşamıştı! Kâh korku, kâh sevinç, kâh nevmidi anları birbirini takip etmişti. Şimdi artık bütün bu hisleri arkada bırakarak yeni bir hayata doğru yürüyecekti. Bu yeni hayatın kendisine hazırladığına şüphe etmediği ağır yükü taşıyacak kuvveti bulacak mıydı? Karşılaşacağı bütün hareketlere sükûnet ve tebessümle mukabele etmeğe, tam bir feragati nefisle yalnız ve yalnız kocasını düşünmeğe muvaffak olacak mıydı? Hırçın Nesrini ebediyen İstanbula gömerek yerine tatlı müşfik, sabırlı bir genç kadın ikame edecek miydi? Öyle bir kadın ki sade sevgi, sade şefkat, sade tebessüm olsun; karşılaşacağı her müşküle göğüs gerebilecek maddi ve mânevî kuvvete sahip olsun ve her vaziyete sabırla tahammül edebilsin!

Genç kadın bu yeni hayatın kendisi için ne kadar güç olacağını düşündükçe, Selim için bu güçlüğe memnuniyetle katlanacağına dair olan itimadı da artıyordu.

Yalnız uzun bir ayrılık devresi için gözlerile odasına veda ederken, dudakları arasından, bilâihtiyar, şu sözler döküldü:

— Allahım sen bana yardım et, sen bana kuvvet ver!

*
* *

Fransız bandıralı muhteşem bir yolcu vapuru birkaç saattenberi Galata rıhtımına yanaşmış bekliyordu. Yolcular birer ikişer asma merdivenden yukarı çıkıyorlar, pasaportlarını memura gösterip kamaralarına giriyorlardı.

Sacide ile Meziyet polisten müsaade alarak vapura girdiler Nesrinin gelmesine daha en az yarım saat vardı. İki genç kız bu müddetten istifade etmek için derhal birinci mevki kamaraların bulunduğu koridora girdiler. İkisinin de ellerinde kocaman birer buketle birer kutu vardı. Bunları, genç karı kocanın kamarasına koymak istiyorlardı amma bu pek kolay bir iş değildi. Ellerinde kamara numarası olmadıktan sonra oraya girmelerine müsaade edilemezdi.

Ancak; iki genç kız o kadar sevimli ve neş'eli idiler, kamara memuru olan genç bir kadına o kadar tatlı tatlı yalvardılar ki onların bu masum arzularını yerine getirmemek kabil değildi; yalnız ortada mühim bir mesele vardı. Selim Bey adına

üç kamara tutulmuştu. Biri iki kişilik. Bunlardan hangisi çiçeklerle süslenecekti.

Sacide ile Meziyet yüzyüze baktılar. Karı kocanın beraber olmamalarına imkân var mıydı?

— İki kişilik kamarayı süsliyeceğiz Madam.

—Peki, öyle ise benimle beraber geliniz.

Genç kızlar görülmekten korkan bir tavırla, ayaklarının ucuna basarak kamaraya girdiler, ellerindeki buketleri açtılar ve koltukların üzerine renkli çiçekler serptikten sonra geri kalanları da masa üzerinde duran vazoya koydular.

Kamara memuru onlara bakıp gülüyordu.

— Giden yolcular kimlerdir?

— Bizim en iyi dostlarımız olan bir karı koca. Yeni evlendiler, balayı seyahatine çıkıyorlar.

— Öyle ise onlara çok sevimli bir sürpriz yaptınız.

— Buna müsaade ettiğiniz için size teşekkür ederiz Madam.

Bunu söylerken Sacide gizlice memurun eline bir bahşiş sıkıştırmıştı. Bu iş te bittikten sonra Meziyete baktı.

— Haydi şimdi buradan koşa koşa çıkıp gidelim. Nesrin bizi görürse sözünden dışarı çıktığımız için canı sıkılır.

— Onun erkenden geleceğini hiç zannetmiyorum. Malûm ya Nesrin en son dakikada nefes nefese vapura yetişecek.

— Zannetmem, bugün Selimin hastalığı dolayısiyle erken gelir sanırım. Ne de olsa hastanın işi daha güç olur.

— Nesrini hastabakıcı olarak tasavvur ediyor musun?

— Belli olmaz, bakarsın Selime diplomalı bir hemşireden daha iyi bakar.

— Kuzum Sacide, ben bir şeye dikkat ettim ,acaba neden üç kamara tutmuşlar, Nesrinle Selim yalnız seyahat etmiyecekler mi?

— Kim bilir, belki Halide Hanım da beraber gidecek.

— Öyle farzetsek bile dördüncü yolcu kim?

— Dördüncü yolcu mu?.

— Öyle ya, kamaralardan biri iki kişilik, diğer ikisi birer kişilik.

— Hakkın var, Halide Hanımdan maada bir başka yolcu da onlara refakat edecek.

— Acaba kim?

— Onu sonra anlarız. Haydi şimdi gidelim.

— Şeker kutusunu nereye koydun? Ben acele ile pek farkında olmadım.

— Onu da masa üzerinde bıraktım. Selim buna pek memnun olacak; çünkü hep onun sevdiği çiçeklerle şekerleri seçtik.

— Zavallı çocuk kim bilir ne kadar zayıflamıştır.

— Nesrin ona sıhhatini tekrar kazandırmak için ne yapmak lâzım olduğunu bilir.

— Ne güzel seyahat yapacaklar değil mi Meziyet? Hava da pek lâtif.

— Bu kocaman lüks vapurla mavi denizlere açılmağı ben de pek isterdim.

— Sahi, bu sene tatilde sayfiyeye gidecek yerde seninle birlikte bir seyahat yapsak nasıl olur?

— Annelerimiz bize yalnız yola çıkmak için izin verirler mi dersin?

— Niçin vermesinler, dünkü çocuklar değiliz ya! Hattâ geçenlerde bizim evde münakaşa oluyordu, babam bugünkü genç kızlara verilen serbestliğe taraftar olduğunu, onların da erkekler gibi memleket içinde veya dışında yalnız gezebileceklerini açıkça söyledi.

— Âla, baban bu fikirde ise, benimkini de kandırır.

— Öyle ise şuracıkta birbirimize söz verelim. Gelecek yaz bir vapur seyahati yapacağız.

— Şimdi hayali bırakalım da hakikate dönelim. Burada beş dakika daha kalırsak Nesrinle karşılaşabiliriz.

— Hakkın var, haydi gidelim.

İki genç kız, son bir defa daha beyaz vapura hasretle baktıktan sonra ağır adımlarla, âdeta istemiyerek rıhtıma çıktılar.

Aradan birkaç dakika geçmişti. Nesrin elinde küçük bir çanta ile vapura yaklaştı, fakat bileti ve pasaportu olmadığı için yukarı çıkamadan kalabalık arasında durdu, yalnızdı. Kendisinin maruz kalabileceği hakareti annesinin görüp üzülmemesi için onun vapura kadar kendisine refakat etmesini istememiş, onunla evde vedalaşmıştı. Nikâhlandığı o buhranlı günü henüz unutmamıştı. Halide Hanımın annesine hücum ettiğini ve sinirli sesile ona: "Hâlâ burada mısınız? Ne bekliyorsunuz? Niçin kızınızı alıp gitmiyorsunuz? Onun burada kalmasına razı olmıyacağımı hâlâ anlıyamadınız mı?" diye haykırdığını bugün gibi hatırlıyordu. O ses kulaklarında çınlıyordu: onları unutmasına imkân yoktu, ne de o gün annesinin yüzündeki sarılığı, gözlerindeki korkuyu..

Zavallı annesi pek yalnız kalmıştı. Kimbilir boş odalarda, sofalarda nasıl mahzun mahzun dolaşıyordu. Bir yolcunun arkasında bıraktığı karışıklık ve boşluk ne hazindir.

Bereket versin ki Sacide ile Meziyet kraliçelerini yalnız bırakmıyacaklarına dair söz vermişlerdi. Onların sevgi ve sadakatlarına inanabilirdi.

Genç kadın bir yandan annesini düşünüyor, diğer taraftan da gözlerile Selimi arıyordu. Onlar gelmeden vapura giremezdi, burada beklemek de pek sıkıcı bir şeydi.

Yolcuların ve onları uğurlamağa gelenlerin telâşlı sesleri, gidip gelişleri ortalığa bir arı kovanı uğultusu veriyordu. Nesrin bu patırtılardan bir şey anlamıyor, kimseyi görmüyor, bütün kuvvet ve dikkatile etrafı araştırıyordu. Onu alâkadar eden bir tek kişi idi: Selim.

Vapurun kalmasına yarım saat kaldığı halde ne Selim, ne de annesi görünmüyordu. Acaba fevkalâde bir şey mi olmuştu? Acaba seyahatten vazgeçmişler miydi? Acaba Nesrin mektubu yanlış mı okumuştu? Hayır, buna imkân yoktu. "Pazartesi günü saat sekizde rıhtımda buluşacağız." Bu kat'î talimatı veren Selim, randevuya gelmiyecek kadar mühim bir mazereti çıkarsa hemen haber yollardı.

Dakikalar birer birer geçiyor. Vapurun hareketine yirmi beş dakika kaldı. Ha! İşte geliyorlar..

Nesrin evvelâ Halide Hanımın başını gördü. Selim bir koltuğa oturmuştu. İki adam, koltuğun iki kolundan tutmuşlar, hastayı sarsmadan getiriyorlardı. Zavallı delikanlı, kalın bir palto içinde titriyordu, benzi balmumu renginde idi. Henüz hastaneden çıkmış, bir otomobille buraya kadar gelmişti. Hastabakıcı, elinde bir ilâç şişesile onları takibediyordu. Bu manzara o kadar hazindi ki herkesin gözlerini merhametle çekiyordu.

Nesrin göz yaşlarını yutarak kocasına yaklaştı. Selim büyük bir gayret sarfederek onun elini tutmak istedi amma o kadar kuvvetsizdi ki buna muvaffak olamadı ve birdenbire hırçınlaştı, sert bir sesle:

— Çok yoruldum... dedi.

— Hakkınız var Selim. İlk defa dışarıya çıkıyorsunuz, kolay mı?

Bu sözlerden sonra, derhal vaziyete hâkim olmağa çalışarak ilâve etti:

— Hemen yukarıya çıkalım, kamaranızda istirahat edersiniz.

Genç adam ayni haşin sesle cevap verdi:

— Yukarı çıkalım demek kâfi değil, koskocaman merdiveni nasıl tırmanacağım.

— Biz size yardım ederiz. Hemşire siz öne geçin, Selim

Beyin bir kolundan tutun, ben de arkadan gelirim. Ha, işte Hulki de bize yetişti, o da muavenet eder.

Hastabakıcı bir saniye tereddüt etti. Nesrinin hasta ile meşgul olmasına acaba Halide Hanım müsaade eder miydi? Fakat vakit geçiyordu, pek düşünecek zaman kalmamıştı.

— Öyle değil hanımefendi, siz öne geçiniz, Selim Bey sizin kolunuza girsin, Hulki Beyle ben de arkasında tutarız. Yalnız dikkat edin, kuvvetiniz var mı?

— Merak etmeyin, ben göründüğüm kadar zayıf değilim.

Filhakika, Selimin vapur merdivenlerinden çıkmasına öyle maharet ve itina ile yardım etti ki buna tecrübeli hastabakıcı bile şaşmaktan kendini alamadı.

Yatağına uzanınca Selim vücudünün gevşediğini, baygınlığa benzer bir rahatlığın bütün varlığını kapladığını hissetti ve endişe ile kendisine bakan annesile, karısını teskin etmek ihtiyacını duydu:

— Merak etmeyin, yorgunluktan gelen hafif bir şaşkınlık, şimdi geçer.

Ayni dakikada gözleri vazodaki çiçeklere gitti:

— Ne güzel güller! Bu sevimli sürpriz için kime teşekkür etmeliyim?

Halide hanımla Nesrin derhal başlarını masaya çevirdiler. Vazonun önünde bir kart vardı, üzerinde şu kelimeler yazılıydı: "Sevgili kardeşlerimiz Nesrinle Selime... Mesut balayı seyatiniz esnasında bizi unutmayın." İmza yerinde M ve S harfleri vardı.

İki genç kız tarafından yazılan bu "mesut balayı seyahati" ortalıkta garip bir rahatsızlık yarattı. Herbirisi diğerinin yüzüne bakmağa cesaret edememişlerdi. Selim hafifçe kızararak gözlerini kapadı, Halide hanımın yüzünden sert bir kin rüzgârı geçti, Nesrinin dudakları yeisle titredi. Maamafih cesaretini ilk toplıyan da o oldu. Sakin görünmeğe çalışan bir sesle:

— Çiçekleri Sacide ile Meziyet yollamışlar, dedi. Selim bir aksi seda gibi, karısının sözlerini tekrarladı:

— Sacide ile Meziyet...

Bu iki isim ona neler hatırlatıyordu! Bu iki ismin arkasında bütün bir gençlik, bir hayat, bir ümit dünyası saklı idi. Sacide ile Meziyet, bir ay evveline kadar iki nişanlının en neş'eli, en sevimli arkadaşları idi.

Vapur ikinci kampanayı çaldı. Hastabakıcı henüz orada idi. Nesrin ona bir şey söylemeğe cesaret edemiyordu amma onun vapurda kalmasından, rıhtıma inecek vakit bulamamasından korkuyordu.

Halide hanım o vakte kadar bir tek kelime telâffuz etmemişti. Oğlunun biraz rahatlandığını, yüzüne renk geldiğini gördükten sonra hastabakıcıya hitap etti:

— Haydi biz de yerleşelim kızım. Sen onunla bu kamarada yatacaksın. Biz de diğer iki kamarayı işgal edeceğiz.

Hiç beklemediği bir anda işittiği bu sözler Nesrini birdenbire şaşırttı ve bilâihtiyar ağzından şu sual döküldü:

— Hemşire bizimle beraber mi geliyor?

Bu sözler Halide Hanıma zehrini dökmek fırsatını verdi:

— Ne zannediyordunuz ya? Bu halinde Selimi sizin ellerinize arasına mı teslim edecektim? Hayır efendim, oğlumun tam bir itina içinde ve takayyüt altında yaşamasını istiyorum ben ve bu sebepten onu tecrübeli ve emin bir kimseye emanet ediyorum.

O dakikada Nesrin şu sözleri söylemek için kendini güç tuttu: "Ona herkesten iyi ben bakabilirim. benim kadar onu hiç kimse sevmez. Evet, hemşire bizimle birlikte seyahat edebilir amma kocamın yanında ben kalmak istiyorum, onun işlerile ben meşgul olacağım. İcabederse hastabakıcıyı yardıma çağırırım."

Nesrin sustu. Kocasına her şeyi kabul edeceğini, bütün müşküllere boyuneğeceğini, icabederse bir gölge gibi ortalıktan kaybolacağını vâdetmemiş miydi?

Hemen ilk dakikadan bu vâdinden dışarı çıkmak Selimin itimadını kırmak olmaz mıydı? Böyle bir ihtimal genç kadını her şeyden çok korkuttuğu için kayınvaldesinin acı sözlerini işitmemiş gibi sükûnetle dışarı çıktı, kendi kamarasına geçti ve daha ilk günden âsabına mağlûp olmamak azmile derhal çantalarını açtı, birkaç günlük yolculuğa lâzım olacak elbise ve tuvalet eşyasını yerleştirdi.

Biraz sonra kapıya vuruldu. Kimsenin kendisini aramıyacağına o kadar emindi ki evvelâ yanlış işittiğini zannederek ehemmiyet vermedi; ancak ikinci vuruluşta:

— Giriniz... dedi.

Gelen hastabakıcı idi, elinde, biraz evvel Selimin kamarasında gördüğü çiçekler vardı.

— Buyurunuz Nevzat hanım, bir şey mi istediniz?

— Hayır efendim, bu çiçeklerin sizin kamaranıza daha çok yakıştığını düşündüm de...

— Teşekkür ederim Nevzat hanım, lûtfen şu vazoya koyar mısınız?

Nesrinin kalbi birdenbire müthiş bir heyecanla çarpmağa başlamıştı. İçine öyle bir şüphe düşmüştü ki, bunu açığa vur-

mazsa bütün yolculuk müddetince kendi kendini yiyeceğini anlıyordu. Kısa bir tereddütten sonra sordu:

— Çiçekleri bana getirmeği siz mi düşündünüz Nevzat hanım?

— Şey... evet... hayır efendim.

Zavallı kızcağız gelinle kayınvalide arasındaki vaziyeti bildiği için söyliyeceğini şaşırdığı aşikârdı. Nesrin ısrar etti:

— Evet mi, hayır mı? Rica ederim bana hakikati söyleyiniz.

— Hakkınız var hanımefendi, doğruyu söylemek en münasip... Siz yanımızdan ayrılınca Halide hanım da kamarasına gitmişti. O zaman Selim bey gözlerini açtı, çiçeklere uzun uzun baktıktan sonra:

"— Bunları götürünüz hemşire.." dedi:

Her zaman çiçekleri pek seven Selim beyin bu emrine şaştığım için sordum:

"— Çiçekleri atayım mı?

Kesik, yorgun bir sesle cevap verdi:

"— Atmayınız, yazık olur güllere... Onları karımın odasına götürün.

Bu sözler Nesrinin şüphesini gidermişti amma bu defa da sevinç ve yeis arasında müteredditt kaldı. Selim çiçekleri görmek istemediği için mi yoksa Nesrine karşı bir alâka göstermek arzusunda olduğundan mı yollamıştı?

Hastabakıcı odadan çıkmak üzere idi, Nesrin seslendi:

— Nevzat hanım, siz iyi kalpli ve anlayışlı bir insansınız. Hastanızı sık sık ziyaret edemiyeceğimi tahmin edersiniz; fakat onun bana ihtiyacı olduğu zaman bana derhal haber vereceğinize söz verir misiniz?

— Buna emin olabilirsiniz hanımefendi. Selim beyin sıhhati hakkında size daima malûmat vereceğim ve elimden geldiği kadar sizi ona yaklaştırmağa gayret edeceğim.

— Teşekkür ederim Nevzat hanım, kocama karşı gösterdiğiniz şefkat ve itinadan dolayı size can ve yürekten minnettarım ve bunu hiçbir zaman unutmıyacağım.

— Ben vazifemi yapıyorum hanımefendi.

Nesrin küçücük kamarasını tanzim ettikten sonra yukarıya, güverteye çıktı. Vapur Sarayburnunu geçmişti. Marmaranın yeşil sularına dalmıştı. Genç kadın gözlerile uzaklara, çok uzaklara baktı, İstanbulda kalan annesini ve dostlarını düşündü.

Zavallı anneciğim kızının ömrüne giren acı ve ıstırabı onun kadar iyi bildiği için bu dakikada onu vapurda takibediyor,

sonsuz şefkatile onu uzaklarda bile sarmak istiyordu. Nesrin buna emindi ve bu emniyet gözlerine yaş getirecek kadar kalbini sarstı.

Biraz sonra Sacide ile Meziyeti hatırladı. İki genç, bütün tenbihlerine rağmen vapura girmişler, mesut zannettikleri Nesrine çiçek, şeker, kitap getirmişlerdi. Onlar hakikî ve candan iki dosttular.

Annesini ve arkadaşlarını düşünmek Nesrinin kalbine garip bir sükûnet verdi ve mavi göğe, sonsuz ufuklara dalan gözleri ümitle doldu.

Hayır, hayatın onu daima dikenli bir yolda yürütmesine imkân olamazdı, mutlaka onun ömrünün ışığı da doğacak, bir gün o da mesut olacaktı.

*
* *

Nesrinin annesine mektup:

Anneciğim, benim müşfik ve sevgili anneciğim: benden her hafta bir mektup istiyorsunuz. Hakkınız var, yerden göğe kadar hakkınız var; fakat bu mektubun uzun olmasını ve sekiz gün içinde olup biten şeyleri ihtiva etmesini de istiyorsunuz. O halde gündelik hayatımın tafsilâtını, en ince teferruatına kadar okumak arzusundasınız öyle mi? Peki nineciğim, işte biraz geriye giderek size İstanbuldan ayrıldığım gündenberi geçen vak'aları sırasile anlatmağa çalışacağım.

Vapurdaki hayatımızda söylemeğe değer hiçbir şey yok gibi... Beyruta kadar, mavi bir gök altında ve yeşilli mavili sular üzerinde hiç sallanmadan geldik. Ekseri vaktimi ben kamaramda geçirdim. Yalnız başıma güvertede görünmek ve nazarı dikkati celbetmek istemiyordum. Bir ay evvelki Nesrin nerede anne? Ömrüm birdenbire bir facia ile kesilmemiş olsaydı, ben vapurda öyle sakin durur muydum? O zaman salondaki piyano parmaklarım altında inler, yolcular yaramazlıklarım ve gevezeliklerimle neş'elenir, ben de sevinç içinde en mesut seyahatimi yapardım.

Halbuki, bir tarafta Selim hasta yatarken benim için gülüp eğlenmek mevzubahs olabilir miydi?

Her sabah, beş on dakika kadar kocamın yanına gidiyor, ondan sonra kayınvalidemin düşman gözlerinden kaçmak için kendi kamarama sığınıyordum. Ancak yemek saatleri salona çıkıp etrafı biraz görüyor, beş on dakika güvertede dolaşıyor, ve gene kendi yalnızlığıma gömülüyordum.

Ah anne, o meş'um gece olmasaydı, hayatımdan o saatleri silebilseydim! Bilâkis, güzel tabiat karşısında kalbim mesut olmak ihtiyacile çarparken o faciayı en küçük sahnelerine kadar, daha canlı bir şekilde yeniden yaşıyor ve kendimi hırpalıyordum.

Selime gelince, nekahatin ilk günleri onu bambaşka bir adam yapmıştı. En ufak bir şeye hırçınlaşıyor, her şeyden şikâyet ediyordu. Maamafih onunla aramızda bellibaşlı bir tatsızlık olmadı.

Dediğim gibi anne, seyahatimiz her bakımdan hâdisesiz geçti. Vapurumuz Beyruta yanaştığı vakit birkaç yaşlı madamın bizi karşılamağa geldiklerini hayretle gördüm ve sonradan öğrendim ki Halide hanımın gençliği Beyrutta geçmiş imiş. Babası vaktile burada vali imiş, kendisi de tahsilini Beyrutta bir Fransız mektebinde yapmış imiş. Oradaki arkadaşlarile bilâhare mektuplaşmakta devam etmiş. Esasen Selimin nekahatini Lübnan dağlarında geçirmesi fikrini de o ileri sürmüş ve doktorların bu hususiaki reylerini sormuş.

Görüyorsunuz ya, kayınvalidem Beyrutun hiç de yabancısı değil... Hattâ onun, kendisini karşılamağa gelen madamlarla sarışıp öpüştüğünü, onlarla mükemmelen Fransızca konuştuğunu da hayretle gördüm. Âdeta değişmiş, kaşları açılmış, sesimli ne neş'eli bir kadın oluvermişti.

Anneciğim, meğer kayınvalidem her şeyi evvelceden düşünüp tasarlamış ve dostları vasıtasile bize Lübnan dağlarında Aleyede bir minimini köşk kiralamış.

İşte bir aydanberi bu köşkte yaşıyoruz. Etrafımızda yeşil, mor, kızıl dağlar, uzaktan mavi deniz ve her tarafta yüksek ağaçlar...

Evimiz iki katlıdır. Kapıdan giriş geniş bir hol, iki tarafında yemek ve misafir odalarile mutfak vesaire, yukarıda da yatak odaları ve banyo... Benim en çok sevdiğim yer geniş verandalardır. Filhakika, köşkün dört tarafı geniş tarasalarla çevrilmiştir. Bir taraftan dağlar görürsünüz. Diğer taraf, büyük bir lüks otelin bahçesine bakar, üçüncü tarafın nezareti tâ denize kadar iner, dördüncü taraf da sık çam ağaçlarını görür. Öyle ki evde oturmaktan insanın sıkılmasına pek imkân olamaz. Tabiatı seyretmekten yorulduğunuz vakit otelin bahçesi size birçok eğlenceli sahneler gösterir. Burada sık tuvaletler görürsünüz, danseden çiftleri seyredersiniz, müzik dinlersiniz.

Şimdi gözlerinizi görüyorum annem, merak ve endişe ile bana şu sözleri söylüyorlar:

— Senin odanı tarif et, beni en çok alâkadar eden odur. Rahatın iyi midir? Yerleştin mi?

Bu suallere ne cevap vereyim? Biliyorsunuz ki bugün hepimizin yani Halide hanımın, hastabakıcının ve benim gözlerimiz hep Selimin üzerindedir. Bizce her şeyden evvel aranılan onun istirahatidir. Bunun için evin en geniş ve havadar odasını ona tahsis ettiğimizi tahmin edersiniz. Bu odanın sağ tarafında küçük bir odada hastabakıcı, sol tarafındakinde Halide hanım yatıyorlar.

Anlaşılan kayınvalidem Beyruttaki arkadaşından bir köşk kiralamasını rica ettiği vakit benim de onlarla beraber geleceğimi hesaba katmamış olacak ki bana tahsis edilebilecek oda kalmamıştı. İlkin, aşağıda, salonda yatmamı teklif etti; benim kabul etmediğimi görünce, sandıklarını yerleştirmeğe karar verdiği küçük bir odayı bana bırakmağa mecbur kaldı. Ben orasını öyle süsledim, öyle sevimli bir yer yaptım ki buna kendim bile şaştım anne. Evet odam küçük amma pek şirin ve temiz bir yer; hele önümüzdeki dağlara bakan geniş tarasayı görseniz siz de buranın manzarasına bayılırsınız.

Sabah erkenden, hastabakıcı Selimin şezlongunu tarasaya çıkarıyor, kendisi de onun yanına geçip oturuyor, kâh kitap okuyor, bazan da Selimi kendi haline terkediyor. O zaman kocamın gözlerini kapadığını, kendi hayalâtına daldığını görüyorum.

Beni en çok üzen şey, Selimin ümitsizliğidir anne. Kendisini öyle gevşek bir bırakışı var ki, içimi sızlatıyor. Maalesef ne Halide hanım, ne hastabakıcı ona kuvvet verecek bir söz söylemiyorlar. Bilâkis ona daima zavallı bir hasta gibi muamele ediyorlar. Halbuki ben, onun, biraz gayret gösterdiği takdirde, hattâ doktorların ümit ettiğinden bile daha çabuk iyileşeceğine eminim. Bugün Selimin vücudünden ziyade ruhu hasta. Onu bu gevşeklikten, bu nevmididen kurtarmak, biraz sarsmak lâzım; fakat gelin görün ki, etrafını saran iki kadın bunu anlamak şöyle dursun, bilâkis onu olduğundan daha fazla hasta vaziyetinde görüyorlar ve onu ilâçlarla, güneş banyolariyle tedaviye kalkışıyorlar. Benim tanıdığım Selim bunlara tahammül edemezdi amma, dediğim gibi, onun ruhu hasta, yerinden kıpırdamak için bile biraz irade kuvveti sarfedemiyor. Kendisini hastabakıcı ile annesinin elleri arasına bırakıyor ve bundan âdeta vahşi bir zevk duyuyor.

Bana karşı olan muamelesine gelince, bu da inatçı, hırçın bir hasta çocuk fantazisine pek benziyor. Bakarsınız hakikî ve candan bir dost, bakarsınız çekingen bir sevgili, bakarsınız ha-

şin ve kindar bir düşman... Fakat ben bütün bu değişik Selimlere karşı koyacak kadar metin ve azimkârım. Ne onun sevgisine, ne de düşmanlığına büyük bir ehemmiyet atfeden vaziyet takınmıyorum. Ben daima ayni mütebessim, müşfik, kocasına bağlı Nesrinim.

Şimdi biraz da size kendi şahsî hayatımdan bahsedeyim nineciğim; çünkü gözlerinizde bu suali görüyorum.

Evet anne, kızınız her nekadar daima sakin, mutedil, sabırlı olmağa kat'iyyen azmetmişse de kendisine ihtiyar bir kadın süsü vermek ve romatizma sancılarından mustaripmiş gibi evlerde kapanmak niyetinde değildir. Esasen istesem de bunu yapamazdım, çünkü damarlarımda dolaşan sıcak kan buna mâni. İşte anneciğim, Selim iki sadık bekçisi daha uyurlarken ben yatağımdan fırlayıp dağlara tırmanıyorum. Burada bir ilkbahar havası var. Kırlar, çayırlar, dağlar hep çiçeklerle süslü... Bu çiçekleri en mahir bahçıvan bile bu kadar güzel bir şekilde tanzim edemez, birbirine bu kadar yakıştıramaz.

En çok hoşuma giden gezinti, yoldan ayrılarak dağlara doğru serbest bir yürüyüş yapmak. Buranın havası ve manzarası o kadar nefîs ki size tarif edemem. Kendimi âdeta Allahın cennetinde zannediyorum. Zaten beni buraya getiren yolun ismi de "Cennet yolu."

İnanır mısınız anne, İstanbulda iken dinle hiç alâkadar olmıyan ben, bu güzel dağlar arasında kendimi Allaha yakın hissediyorum ve onun büyüklüğünü varlığımda duyuyorum. Bu his beni titretiyor.

Güzel tabiat karşısında iki saat kadar dolaşıyorum, gezintilerden avdette bazen elimde kır çiçeklerinden yapılmış kocaman bir buket, bazan da koltuğumun altında bir resim tahtası bulunuyor. Fakat beraber getirdiğim şey ne olursa olsun, eve dönüşte kalbim daima hafif ve neş'eli oluyor ve henüz uyanmayan tenbelleri rahatsız etmemek için ayaklarımın ucuna basarak odama çıkıyorum, orada kendi kendime şarkı söylüyorum. Piyanom yok anne, fakat başımın içi, bu güzel tabiatın getirdiği seslerle dolu... Belki de İstanbula avdette birkaç müzik parçası da beraber getireceğim. Artist ruhum burada müthiş bir heyecan devresi geçiriyor.

Bazı günler, dağlardan kopardığım çiçekleri evin dört köşesine dağıtıyorum. Bu vahşi denilen çiçeklerin köşkün bütün odalarını - kayınvaldemle hastabakıcının odalarından maada - ne kadar güzelleştirdiğini bir görseniz siz de benim kadar memnun olurdunuz anne... Ne yapalım sakin, yalnız hattâ biraz fazla meyus bir muhiti şenlendirmek için başka çare yok!

Halide hanım benden gelen her şeye olduğu gibi bu çiçeklere bakarken de gözlerinin haşinleştiğini, dudaklarının büzüldüğünü, burnunun inceldiğini tahmin edersiniz. Ancak ben onun bu tavırlarına öyle alıştım ki, eski sevimli Halide hanımı tamamile unutmuş gibiyim.

Şimdi anneciğim, size bir itirafta bulunacağım amma küçük kızınıza darılmayacağınıza söz verin. Veriyorsunuz değil mi şeker ninem?

Selimin daima bir yerde mıhlanmış gibi oturması, hiçbir hareket etmek istememesi bende garip bir aksi tesir yaptı. Yürümek, koşmak uçmak, ihtiyacı varlığımı bir duman gibi sardı ve nihayet kendime bir otomobil kiraladım. Hani İstanbul da iken Sacidenin otomobilini müştereken kullanabilmek için şoförlük talim etmiştim ya; işte bu benim işime yaradı. Bir imtihan geçirdim, elime şoförlük ehliyetnamesi aldım ve minimini bir araba kiraladım. Evde bundan kimsenin haberi yok. Esasen benimle alâkadar olan kim? Bazı sabahlar erkenden kalkıyor, yanımızdaki otelin garajına bıraktığım küçük otomobili çıkarıyor ve Beyruta gidiyorum. Ne için biliyor musunuz? Deniz banyosu yapmak için... Sakın merak etmeyin: Bu saatte yollar fevkalâde tenhadır, ben de çok ihtiyatkârlık ediyorum, kendimi hemen asfalt yol üstüne koyuveriyorum. Yarım saatte Beyruta varıyorum. Ancak bu saatte denize girmek pek hoşuma gittiği için bir müddet şehirde dolaşıyorum. Kapalı çarşısı bizim çarşımıza ne kadar çok benziyor! Esasen burada bizim olan pek çok şeyler var. Eski camileri medreseleri dolaşıyorum, müzeyi ziyaret ediyorum. Rasberut denilen yere gidiyorum. Burada kayaların denize kadar inmesi pek güzel. Hele güvercinler mağarası denilen ve denize uzanan kocaman kayaya kadar yürüyüp ayaklarımı denize sarkıttığım zaman nerede olduğumu unutuyorum. Bizim denizimiz karşımda canlanıyor, İstanbulu görüyorum anneciğim. Kızınızdan uzakta nasıl günler geçiriyorsunuz? Sacide ile Meziyet vaatlerinde duruyorlar, her gün sizi görmeğe geliyorlar mı?

Güneş biraz yükselince tekrar otomobilime binip deniz hamamlarının bulunduğu gazinoya gidiyorum. Burası daha kalabalık oluyor. Sizden niçin gizliyeyim anne, burada beni yalnız gören erkekler yanıma sokulmağa çabalıyorlar amma ben, denizde bulunduğum zaman biraz neş'eli göründüğüm halde sonradan hiçbir arkadaşlık ve ahbablık tesisine yaklaşmıyorum.

Yalnız evimize komşu olan otelin sahibinin kızı ile tanıştık ve ahbab olduk. Çok defa otomobilime alıyorum dönüş yolunu birlikte yapıyoruz. Bu arkadaşlığın bana faydası da dokunuyor

anne, çünkü bu vesile ile, gün ortasında, ev halkı mutad uykularına daldıkları zaman ben otele geliyorum ve orada - ah anne benim için ne büyük saadet! - piyano çalıyorum. Otelde üç dört tane piyano var. Hepsi birbirinden güzel; fakat maalesef dünyayı saran cazband ve radyo deliliği buraya da sirayet etmekten hali kalmamış. Bu sebepten piyanonun yanına yaklaşan pek az kimse var. Benim için ne bulunmaz bir fırsat değil mi? Buraya gelirken müzik defterlerimi beraber getirmediğime şimdi pek canım sıkılıyor, otelde bulduğum parçalar veyahut ezberimde olanları çalmakla iktifa ediyorum. Kuzum anne, bana notalarımdan birkaçını gönderir misiniz? Size yeni arkadaşımın adresini yazıyorum, lûtfen oraya yollayın, çünkü nazarı dikkati üstüme çekmek istemiyorum. Bilinmez ki, bakarsınız Selim bundan hiç beklenmedik bir mâna çıkarır.

Bütün bu tafsilâttan anlıyorsunuz ki, kızınız yeni hayatına kendisini tamamile alıştırıyor ve bedbaht olmamak için elinden geleni yapıyor.

Sıhhat bakımından gayet iyiyim. Son aylarda hırpalanan ve yorulan sinirlerim eski muvazenesini buldu, gözlerimin etrafındaki morluk silindi ve ben gene sizin bildiğiniz ve sevdiğiniz Nesrin oldum anne. Sevdiğiniz diyorum, küçük kızınızı eskisi kadar, hattâ biraz daha fazla seviyorsunuz değil mi?

Ha, ufak bir noktayı yazmayı unuttum, bunun da ehemmiyeti var. Deniz banyosundan sonra lüks gazinoda yalnız başıma kalmak istemediğim için oraya yakın bir pastahaneye giriyor, mükemmel bir kahvaltı ediyorum.

Ben bu kadar nefis sütlü kahve yapan bir yere ömrümde rastlamamıştım. Çok defa yeni arkadaşımla birlikte buraya gidiyor ve karşı karşıya neş'eli bir kahvaltı ediyoruz. Doğrusu ya, bizim evde sofra başında hiç kimsenin tebessüm ettiği yok kayınvalidemle hastabakıcı birkaç kelime konuşuyorlar amma bu mükâlemeye hâkim olan mevzu hep Selimin ümitsiz vaziyeti... Halbuki Selim iyileşiyor anne: Bunu yalnız benim gözlerim görüyor:

Bazan içime bir şüphe geliyor, acaba bu iki kadın, vaziyeti bilhassa karanlık ve fena göstermekle benim ümidimi kırmak mı istiyorlar? Beyhude zahmet, Nesrin böyle komedilere aldırış bile etmiyor. Benim kalbim ümitle doludur bunu hiçbir kuvvetin silmesine imkân tasavvur edemiyorum, çünkü bana bu emniyeti veren yalnız hislerim değil, ayni zamanda gözlerimdir. Selim istediği kadar iradesiz uyuşuk ve ruhan hasta olsun, onun etrafını saran iki kadın, istedikleri kadar ravallı zayıf ruhlu genci telkinlerile, acayip tarzı tedavilerile hırpalasınlar

Selimin gençliği bir gün bütün bunlara galebe çalacak, o eskisi gibi, cevval, sağlam, azimkâr ve kendisine hâkim bir erkek olacaktır. Buna güneşi gördüğüme inandığım kadar inanıyorum.

Kahvaltıdan sonra, bir kitabçıya uğrayıp Selimin hoşuna gidebilecek gazeteleri mecmuaları ve kitapları seçiyorum: Her gün elimde ona yeni bir şey götürüyorum, onu meşgul etmeğe ona kendini unutturabilecek bir şey bulmağa çalışıyorum. Maalesef henüz buna tamamile muvaffak olamadım. Selim gazetelere şöyle bir göz gezdiriyor, resimlere kayıtsızca bakıyor, kitapları okumak istemiyor. Ziyanı yok anne, bir gün onun aklına ve hissine giden yolu bulacağım. Şimdi elimdeki paketleri açıp içindekileri kocama verdiğim zaman Halide hanımın gözleri öfke ile parlıyor, Selimin dudaklarından terbiyeli ve nazik bir teşekkür kelimesi dökülüyor. Yalnız çiçeklerden hoşlandığını ve etrafında daima çiçek bulundurmak istediğini hissediyorum. Bunu bana doğrudan doğruya söylemedi amma annesi bir gün salondaki vazoyu alıp götürdüğü zaman öfkelendiğini ve:

— Zaten burada boğuluyorum, bir de gözlerime zevk veren bu çiçekleri götürürseniz büsbütün çıldıracağım.

Dediğini işittim. O günden sonra Halide Hanım oğluna getirdiğim buketler için bana surat etmekten vazgeçti. Bir sabah Beyruttan aldığım çiçekler kollarım arasında olduğu halde merdivenleri çıkarken onunla karşılaştım, beni tepeden tırnağa kadar iyice süzdükten sonra şu sözleri söyledi:

— Bu kadar fazla çiçek getirmek lüzumsuzdur. Sert kokuların hastaya zararlı olduğunu bilmiyor musunuz?

(Görüyorsunuz ya anne, oğlundan bahsederken daima hasta kelimesini kullanıyor).

Onun bu mütehakkim ve haşin sözlerine karşı bermutad tebessüm ettim ve onu çileden çıkaran sade bir tavırla şu cevabı verdim:

— Merak etmeyiniz efendim, bunları kendi odama koyacağım.

Bu sözlerimle ondan intikam almamış oldum amma odama gelince çiçekleri koyacak yer bulamadığım için onları balkondan aşağı atmak mecburiyetinde kaldım.

Biraz evvel size küçücük odamdan bahsetmiştim anne. Bu sakin köşenin benim nazarımda çok büyük bir kıymeti vardır. Bana daima bir düşman nazarile bakan kaynanamdan ve evin içinde bir gölge gibi yaşamakta ısrar eden ruh hastası kocamdan kaçmak istediğim saatlerde buraya iltica ediyorum. Sakın

bana darılmayın anneciğim, fakat bu sinirli zamanlarım da olmuyor değil. Birkaç ay evvelki Nesrinin böyle çabucak değişmesine imkân var mıdır? Evet sabrediyorum. Halide Hanım ağır, hakaretle dolu muamelelerine, kocamın benim varlığımdan haberdar değilmiş gibi uzak tavrına tahammül ediyorum amma bazı günler âsabım bana hâkim oluyor ve iradem sarsılıyor. Eskiden olsa, böyle anlarımda bir şey kırar, birisile kavga eder, mutlaka hariçten görülecek bir asabiyet gösterirdim Şimdi sadece odama sığınıyorum, balkonun kapısına başımı dayıyarak Allahın muhteşem dağlarına uzun uzun bakıyorum.

Bu sükûnet yavaş yavaş, bütün vücudümü kaplıyor ve tekrar odama girdiğim zaman anneciğimin resmi beni tatlı ve müşfik bir tebessümle mükâfatlandırıyor.

Size verdiğim sözü tutacağım anne, bir insanın tahammül edebileceği her şeye katlanacağım.

Mektubunuzda size Selimden bahsetmekliğimi istiyorsunuz. Eğer İstanbuldan ayrılırken her şeyi doğru olarak size bildireceğime dair yemin etmemiş olsaydım, bu noktayı meskût geçecektim. Bu hususdaki düşüncelerimi yazarsam büyük hakikati kendimin de gözle göreceğimi zannediyor ve korkuyorum. Kalemi elime alınca, sırf bir takım hislerden ve vehimlerden ibaret zannettiğim şeyler birdenbire canlanıyorlar, kendi kendime söylediğim yalanlar yerlerini müthiş bir hakikate terkediyorlar.

Kocam gerek aile terbiyesinin, gerek tahsil ve içtimaî mevkiinin icablarından olacak, bana karşı son derece nezaketle muamele etmektedir. Hastabakıcının müsaadesile - hâlâ onu görmek için izin istiyorum - onun yanına girdiğim zamanlar, misafir kabul eden bir ev sahibi gibi, nazikâne bir tavırla benimle konuşuyor, kendisinden ve bizden maada her şeyden kesik cümlelerle bahsediyor. Şunu da itiraf edeyim ki onunla hiç yalnız kaldığımız yoktur. Mutlaka ya kayınvalidem yahut Nevzat Hanım orada bulunuyorlar. Sözde bizim konuştuğumuzu işitmemek için salonun veya tarasanın bir ucuna çekilir, ellerine bir kitap veya örgü alırlar göz uciyle bizi tarassut ettikleri her hallerinden belli olur. O kadar ki, faraza Selim bir şey arasa masa üzerindeki bir gazeteye elini uzatsa veyahut arkasındaki yastıklardan birini düzeltmek istese, hemen nöbetçi yetişir; ben Selimin karısı, ona ait hiçbir şeyle meşgul olamam. Buna hakkım yoktur. Kocam annesinin, hastabakıcımındır. Onu dünyaya getiren annesile geceli gündüzlü yanından ayrılmayan Nevzat Hanımın...

Hatırlarsınız ya, Halide hanım benim hastanede kaldığı-

mı hiç istemezdi; Halbuki şimdi her vesile ile bana kayıtsızlığımdan, o müthiş zamanlarda Selimin yanında bulunmadığımdan bahseder. Ölüm halinde olan bir hastanın başucunda geçirdikleri saatler bu iki kadını âdetâ birbirine bağlamış gibidir. Onların nazarında ben bir yabancıdan başka bir şey değilim ve buradan gidersem ikisi de pek memnun olacaklardır; fakat ben gitmiyeceğim, kendi mevcudiyetimi onlara göstereceğim ve nihayet onlar beni olduğum gibi kabul etmeğe mecbur kalacaklardır.

Acaba Selim, annesinin bana karşı açmış olduğu bu cidalden haberdar mıdır? Bunu farkediyor mu? Anlıyamıyorum Bilhassa cümlei asabiyesi üzerine tesir etmiş olan bu hastalık ona garip bir uyuşukluk, bir kayıtsızlık, hattâ bazan hafif bir şuursuzluk veriyor. Eminim ki, biraz evvel dediğim gibi, yanındaki bu iki kadın ona gayret verir, onun hastalığından başka şeylerle meşgul eder, onun iradesine hâkim olmasına yardım ederse Selim doktorların ümid ettiklerinden daha çabuk normal hale gelecektir. Şimdiki halde fazla düşünemiyor, zihnini yormuyor ve bu güzel tabiatın karşısında kendisini hayalâtına terkediyor. Acaba ne düşünüyor? Buna cevap verecek halde değilim.

Selimin yüzünü pek iyi tanıyorum ve onun hislerini annesinden daha iyi okuyorum. Bazı günler tarasada bir örgü ile meşgul görünürken gözuciyle onu tetkik ediyorum. Dalgın bakışlarını üzerimizde gezdiriyor ve kimsenin ona bakmadığını zannederek dudakları titriyor, gözleri yaşarıyor, fakat bu yaşları akıtmıyor, dişlerini sıkarak onları dağıtıyor.

Ah anne, aşağı yukarı eski rengini bulan bu güzel yüzün yeisle takallûs ettiğini görmek içimi parça parça ediyor. İşte cürmümün müthiş cezası bu... Halide hanımın hareketleri ve acı sözleri beni lâkayıd bırakıyor amma Selimin akmıyan göz yaşları beni altüst ediyor. Böyle zamanlarda onun yanında sâkin kalabilmek için tasavvur edemiyeceğiniz kadar büyük bir irade kuvveti sarfediyorum.

Anne, kocama karşı duyduğum aşk her saniye biraz daha büyüyor, her nefeste biraz daha ona yaklaştığımı hissediyorum; acaba o bunun farkında değil mi? Yoksa görüyor, anlıyor ve belli etmiyor mu? Ne müthiş vaziyet yarabbi!

Fakat bu haftalar ne kadar acı yaşanması güç olursa olsun, bir gün kocamı elde edeceğimi, ona istediğim gibi sahip olacağımı biliyorum. Bana ümid veren ancak bir sonsuz itimaddır. O zaman Selime, annesinin yaptığı gibi, sükûnet istirahat ve

uyuşukluk verecek yerde ona hayat ve neş'e aşılıyacağım, nekahat devrini yaşayan bu hastayı elinden tutup sevinçli bir ömür yoluna doğru sürükliyeceğim, onu meyus düşünceler ve göz yaşları getiren o uzun tahayyülâttan ayıracağım ona gençliğini iade edeceğim.

Haftada bir gün, bu için için kaynadığı halde haricen sâkin ve dümdüz görünen ömrümüzde ufak bir değişiklik yapıyor.

Halide Hanımın Beyruttan birçok ahbapları olduğunu söylemiştim. İşte bu madamlar, çocukluk arkadaşlarının muvakkaten aralarında bulunmasından istifade etmek ve onu hep bir arada iken görmek için, her hafta çarşamba günleri buluşuyorlar, Kayınvalidem de o gün Beyruta iniyor.

Fakat her vaziyetten istifade eden ve pratik düşünen bu kadın, bir taşla iki kuş vurmak için, evin bütün ihtiyaçlarını da ayni günde tedarik etmek çaresini buldu. Çarşambaları sabahtan Beyruta iniyor, siparişlerini yapıyor, alacaklarını alıyor yemeğini bir yerde yiyip öğleden sonra arkadaşlarına iltihak ediyor ve akşam geç vakit eve dönüyor.

Ancak, Halide hanımın evden uzakta olduğu zamanlar Selimle benim birbirimize daha yakın bulunduğumuzu düşünürseniz yanılırsınız anne, Kayınvalidem Nevzad hanıma o kadar sıkı tembihler ediyor, onu o şekilde tehdid ediyor ki kadıncağız istese bile kocamla beni yalnız bırakamıyor. Selim öyle uykusundan sonra şezlonga uzandığı vakit ben yanına gidiyorum, onu meşgul etmeğe çalışıyorum, hasta bakıcı da karşımda oturuyor, âdeta beni kontrol ediyor. Hattâ ben neş'eli bir sesle bir şeyler anlatır ve gülersem, hürmetkâr bir tavırla yanıma sokuluyor:

— Hastayı fazla yormayınız efendim.

— Daha yavaş sesle konuşunuz Nesrin hanım, beyefendinin başı ağrıyor, gibi cümlelerle zehirini döküyor.

Şimdi siz isyan ediyor, bana şöyle diyorsunuz:

— Canım senin kocan değil mi? Hastabakıcıya dışarı çıkıp, istirahat etmesini söyle ve onu başımızdan sav...

Hayır anneciğim, eğer öyle yaparsam, kadın derhal bu sözlerimi Halide Hanıma yetiştirecek, bir zırıltı, bir patırtı kopacak, neticede Selim üzülecek, beni haksız bulacak. Daha iyisi mi? Sözümde duruyor, sabrediyor ve kocamın yanında bir gölge gibi yaşamağı ondan büsbütün uzak kalmağa tercih ediyorum. Bu günlerin elbette bir sonu gelecek değil mi?

Size biraz da gülünç şeyler anlatayım: Çocukluğumdan beri haftada bir kaç kere sinemaya gittiğimi bilirsiniz anne, Fa-

kat ben, gördüğüm yüzlerce komik film içinde Halide hanımın Çarşamba akşamları eve giriş tarzına benziyen gülünç bir manzara seyretmedim.

Bir defa mutlaka ayni saatte geliyor. Ne beş dakika evvel ne de beş dakika sonra. Tam bir kronometre... Sokak kapısını sessizce açıyor ve ayakkablarını aşağıda çıkardıktan sonra merdivenleri çıkıyor. Ben şayet kendi odamda isem - sakın darılmayın anne - gözümü anahtar deliğine koyar, onu seyrederim. Parmaklarının ucuna basarak yürür, salonun kapısını yavaşça açar, bir polis hafiyesi gibi dört tarafına bakar, gelen sesleri dinler ve oğlunun odasının önüne geldiği vakit kapıyı birden bire hızla açar, birisini cürmümeşhut halinde yakalamak istediği pek aşikârdır. Onun bu casus tavırları beni katıla katıla güldürür. Acaba hastabakıcıyı mı kontrol etmek istiyor, gelinin harekâtını mı? Nevzat Hanımın, aldığı emir hilâfına bizi yalnız bırakmasından ve karı kocanın başbaşa kalmasından mı korkuyor?

Yoksa benim oğluna karşı bir şiddet göstereceğimi mi zannediyor dersiniz? Bu suallerime cevab veremiyorum. Kaynanamın bütün hareketleri benim için bir muammadır, hattâ onun benim aşkımın büyüklüğünü anladığından bile şüphem var. Beş vakit namazında ve niyazında olan dindar bir hanımın kalbinde böyle sönmiyen bir kin yaşatması bana çok garib görünüyor ve Allahın böyle bir kalbden taşan duaları kabul edeceğini havsalam almıyor.

Acaba benim her akşam Selime sıhhat ve afiyet vermesi için yalvardığımı Allah duyuyor mu anne, benim dualarımı kabul edecek mi?

Mektubunuzda hastabakıcının hattı hareketini tenkit ediyorsunuz anne. Fakat o zavallı kadın ne yapsın! Emir kuludur. Ona Selimi benim yaraladığımı söylemişler, benim asabî, hattâ biraz delice olduğumu, ne yaptığımı pek bilmediğimi anlatmışlardır. O da benden korkuyor, kocama yaklaştığım zaman benim bütün sözlerimi, bütün hareketlerimi tetkik ediyor. Benim artık eski Nesrin olmadığımı, sinirlerimi kontrol ettiğimi ve hastanın yanında bulunmamda tehlike olmadığını nereden bilsin? Ben onun hislerini anlıyorum anne. O, hastasına şefkatle bakan bir hemşiredir. Selimi kanlar içinde ve can çekişen bir vaziyette gördü, ameliyatında bulundu, onun ölümünü bekledi ve nihayet yavaş yavaş onun tekrar dünyaya döndüğünü gördü. Bütün bu buhranlı gecelerde hastaya bir ana şefkatile baktı. Bugün Selim onun için çok yakın bir insandır. Onu âdeta kendisine bağlı addediyor. Hattâ, son günlerde annesinin

hastalandığını haber aldığı halde burasını bırakıp İstanbula gitmeğe gönlü razı olmuyor.

Nevzat Hanımı siz görmüş müydünüz bilmem. Otuz yaşlarında, beyaz yüzlü, şişman, mavi gözlü bir duldur. Dünyada bir erkek kardeşile anasından başka kimsesi yoktur. Kocasından eziyet çektiği için ayrılmış ve ömrünü hastalarına vakfetmiştir. Hayatını kendi sâyile kazanan bu kadına hürmet ediyorum anne ve onun bana karşı yaptığı haksızlıkları affediyorum. Mazurdur, anlıyorum.

Mektubunuz masanın üzerinde duruyor ve bütün suallerinize ayrı ayrı cevap vermeğe çalışıyorum.

Hayır anne, dadımın üzülmesine hiç lüzum yok. Ufak tefek işlerimi kendim pekâlâ görüyorum, hattâ söküklerimi de dikiyorum. Kendime buradan bir hizmetçi bulmağa hiç sebeb yok.

Bu vesile ile size garip bir vak'a anlatayım: Geçenlerde hizmetçi kızın ütülediği bir kombinezonu yeni baştan kendim ütülüyordum. Bilirsiniz ya, ben çamaşırlarıma pek titizim, hattâ dadımın ütülediği gömleklerimi bile gözden geçiririm: Benim yemek odasında iş gördüğümü, anlaşılan hizmetçi kız kaynanama söylemiş olacak ki o gün ikindi vakti ben Selimin yanında iken bunu fırsat bilerek zehrini akıttı:

— Biz sizin kadar zengin değiliz, her işimizi muntazaman görecek birkaç adamımız yoktur. Beyhude huysuzluklar yapmamanız muvafık olur.

— Ben ne yaptım?

— Kızın ütülediği gömleği beğenmemişsiniz.

— Kendisine bir şey demedim, yeniden ütüledim.

— Bunlar hep şımarıklık. İnsan girdiği ailenin vaziyetini takdir etmelidir. Bin müşkülâtla bir hizmetçi bulduk, onu da elimizden kaçırmıyalım.

Bu mânasız münakaşayı fazla uzatmak istemediğim için cevap vermedim.

Yemek meselesine gelince: Buranın havası iştihamı açtı, ne bulursam yiyorum, hiç yemek seçtiğim yok. Buna başka bir sebep de var: Bir iki defa bazı yemeklerden yemiyecek oldum, baktım ki o yemekten sık sık pişirilmeğe başlandı. Bunda da Halide Hanımın parmağını gördüm.

İşte böyle anneciğim. Bu gibi ufak tefek hareketlerle beni bıktırmak, sabrımı tüketmek ve buradan uzaklaştırmak istiyorlar amma hepsi boş, benim inad ve azmimle başa çıkamıyacaklar.

Gönderdiğin kurabiyeler için dadıma teşekkür ederim an-

ne. Yoksa bunları siz mi yollamıştınız? Gönlüm kutuların dadımdan geldiğini istiyor, çünkü beni sizden başka kimselerin de sevdiğini ve düşündüğünü hissetmek öyle tatlı dinlendirici ki...

Ninem, Sacide ile Meziyetin sizin için bir teselli olduklarını söylüyorsunuz. Hakkınız var, pek şeker şeylerdir onlar, Kendilerine yazamıyorum... Bu mektubun münasip göreceğiniz kısımlarını lûtfen onlara okuyuverin ve ikisinin de yanaklarından öptüğümü söyleyin. Hulkiyi görürseniz ona da muhabbetlerimi bildirin.

İşte haftalık raporum bitti anne... Gelecek defa mektubumun daha neş'eli ve sevinçli olmasını temenni ediyorum.

Bu güzel tabiat altında, bu çam ve çiçek kokan dağların karşısında benim hayatımın da güzellik ve saadetle dolacağını ümit etmemek kabil mi?

Kızınız sizi her zamandan çok seviyor ve arıyor ninem ve yakında sizin kollarınız arasına sığınmak arzusile şimdilik ellerinizden, yanaklarınızdan sevgiyle öpüyor.

*
* *

Bir Çarşamba günü idi. Nesrin sabah erkenden dağlarda gezdikten sonra otomobille Beyruta inmiş, uzun zaman denizde kalmış, komşu otel sahibinin kızı Janetle karşı karşıya mükemmel bir kahvaltı etmiş ve oldukça yorgun bir halde eve dönmüştü. Her nedense hastabakıcı ile yalnız kaldıkları günler daha fazla sıkılıyor, kendisini büsbütün mahpus zannediyordu.

Gene bermutad Nevzat Hanımın gözleri kendisinden ayrılmıyacak, bütün harekâtını kontrol edecek, onu kocasile bir dakika bile serbest bırakmıyacaktı.

Bu sebepten Nesrin bugün, annesinin son mektubunda yaptığı tavsiyeyi tutmak ve kocasına iki kısa ziyaret yapmak niyetinde idi: Öğleden evvel saat onda bir iki dakika, akşam çay içme vaktinde de yarım saat. Maksadı kendisini biraz aratmak, Selimin nazarı dikkatini celbetmek...

Haftalar geçiyor, vaziyette bir değişiklik görülmüyordu. İki hastabakıcının tedavi ve görüş tarzlarında ufak bir tebeddül bile olmamış, Selim de kendisini hâlâ hasta zannetmekten vazgeçmemişti. Öyle ki, onun artık gençlikle hiçbir alâkası kalmadığına ve bu gevşeklikten, bu durgunluktan hoşlandığına, eski sıhhat ve neşesini bulmak için küçük bir gayret yapmağı bile zaid gördüğüne hükmedebilirdi.

Nesrin kocasının sabahları Nevzat Hanımın koluna daya-

narak bahçede bir iki dakika dolaşmakla iktifa ettiğini gördükçe fevkalâde müteessir oluyordu.

Acaba her hafta gelen doktor, genç adamın kalkıp kendi kendine dolaşmasını, sokağa çıkmasını men mi etmişti? Bunu anlamak istiyor, sormağa cesaret edemiyordu. Diğer taraftan, dört kişiyi rahatça istiap edecek olan otomobiline Selimi ve iki kadını alıp gezdirmek arzusuna düşüyor, bu teklifin de reddedileceğine emin olduğundan ağzını açamıyordu.

Yavaş yavaş sabrı tükenmeğe, itimadını kaybetmeğe başlamıştı. Öyle günleri oluyordu ki, hüngür hüngür ağlamamak için kendisini güç tutuyordu.

Bugün de öyle meyus zamanlarından biriydi. Kendisini meşgul etmek için kitap okumak istedi, bundan da canı sıkıldı, nihayet bir iki gün evvel annesine göndermek üzere başladığı tabloyu bitirmek hevesine düştü. Bu, karşıdaki tepeleri gösteren suluboya bir resimdi ve Nesrin bunda oldukça muvaffak oluyordu.

Birdenbire kapısına vurulduğunu duydu. Bu pek mühim bir hâdise idi. Buraya geleli bir buçuk aydan fazla olduğu halde hiç kimse onu aramamıştı. Acaba kimdi?

— Giriniz.

İçeriye giren hastabakıcı idi. Nesrin onun yüzündeki teessürü derhal gördü.

Selime bir şey mi olmuştu? Nevzat hanım niçin konuşmuyor, bir şey söylemiyordu?

— Bonjur hanımefendi.

— Bonjur Nevzat hanım, hastanız bugün nasıl?

— Çok iyi efendim. Bu gece pek rahat uyudu. Esasen Selim beye artık hasta denemez.

Nesrin hayretle başını kaldırdı. Hergün müphem ve karanlık cevaplar veren bu kadın mı idi? Fakat kendisini derhal topladı ve resimle meşgul görünerek konuşmasına devam etti. Her zamanki prensibini bozmamak, kayıtsız görünmek daha münasipti.

— Bu memleket öyle cennet gibi bir yer ki en ağır hastalar bile çabucak iyileşiyor.

Hastabakıcının sabırsızlandığı belli... Bir şey söylemek istiyor amma karşısındakinden cesaret bekliyor.

— Hanımefendi, size pek hoşa gitmiyecek bir haber vermeğe geldim.

— Kendinize ait mi?

— Evet efendim.

— Kayınvalidem bu akşam gelecek, kendisine söylersiniz.

O vakte kadar bir şeye ihtiyacınız varsa bana bildirin.

Nevzat hanımın telâşı artmıştı. Göğsünün düğmelerini çözüp kapıyordu.

— Halide hanımı bekliyemiyeceğim hanımefendi.

— Ne demek istiyorsunuz?

Bu defa Nesrin elinden fırçasını bırakmış, doğrulmuştu.

— Efendim, İstanbulda annemin hasta olduğunu biliyorsunuz. On gündenberi ağabeyimden gelen mektuplarda bir düziye beni çağırıyorlar, yengemin hastaya bakamadığını söylüyorlardı. Fakat hanımefendi o kadar ısrar ediyor, o kadar yalvarıyordu ki buradan ayrılmağa gönlüm razı olmadı. Ancak, şimdi müstacel bir telgraf aldım, annemin pek ağırlaştığını, derhal hareket etmemi istiyorlar. Bugün tren var. Fakat Halide hanımı beklersem iki gün sonraya kalırım. Bunun için müsaadenizle hemen hazırlanıp gideceğim.

— Tren kaçta kalkıyor?

— Bir saat sonra... Selim beyi böyle yüzüstü bırakmağı hiç istemezdim amma, çaresiz...

Nesrinin kalbi halecanla çarpıyor, İlk aklına gelen şey, bütün bir günü Selimle yalnız geçirecekleridir.

— Hakkınız var Nevzat hanım, insan iyi bir iş bulunca kolay kolay onu terkedemez.

— Tabiî efendim.

— Derhal gideceksiniz, öyle mi?

— Mecburum Nesrin hanım. Siz ne dersiniz?

— Ben bir şey söyliyemem, kendiniz bilirsiniz.

Hastabakıcı bu cevabı beklemiyordu. Gözlerini Nesrine kaldırdı. Genç kadın sordu:

— Selim beye haber verdiniz mi?

— Evet, telgrafı kendisine gösterdim.

— Müteessir oldu değil mi?

— Elbette... Amma bana derhal yola çıkmamı tavsiye etti. Filhakika onun artık bana ihtiyacı yok. Annesile ben onu adetâ şımartıyorduk. Bundan sonra tabiî hayata avdet etmek için çalışmalıdır.

Günler birbirine hiç benzemiyor. Daha dün Nesrin bahçede dolaşan kocasına biraz uzaktaki bir manzarayı göstermek istemiş ve Halide hanımla Nevzat buna itiraz etmişler, hastanın yorulacağından bahsetmişlerdi. Halbuki bugün artık kendi menfaati ortadan kalkınca hastabakıcı doğruyu söylüyordu.

— O halde Nevzat hanım, bana başka söz kalmıyor. Kocama gösterdiğiniz itinadan dolayı size tekrar teşekkür ederim.

Size ufak bir hâtıra vermek isterdim amma çarşıya gitmek için vaktim yok, lûtfen İstanbuldan kendiniz alırsınız.

Bunu söylerken Nesrin çekmesinden birkaç lira çıkarıp Nevzada uzatmıştı. Kadın şaşırdı, utandı. Bütün olup bitenlere rağmen Nesrinin bu âlicenablığı göstereceğini hiç ummuyordu.

— Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum efendim.

— Hacet yok. Nevzat hanım.

— Çok müteessirim hanımefendi. Yaptıklarıma pişman oluyorum.

— Geçmişi bırakalım, sizin hazırlıklarınızla meşgul olalım şimdi.

— İsterseniz size Selim beye ait olan bazı şeyleri göstereyim.

— Ona da lüzum yok. Ben akşama kadar kayınvalideme vekâlet edeceğim.

— O halde Allaha ısmarladık efendim.

— Güle güle Nevzat hanım.

Hastabakıcı kapıdan çıkacağı sırada geriye döndü.

— Selim bey tarasadadır. Yalnız kalmaktan hoşlanmadığını bilirsiniz.

— Merak etmeyin, ben hemen onun yanına gideceğim.

— Sakın elinize bir iş almayınız.

— Niçin?

— Yanında iş işlenmesine tahammül edemiyor.

— Bana böyle bir şey demedi.

— Cesaret edememiştir.

— Onu çok şımarttınız; tahammül edilemiyecek bir hale geldi.

Hastabakıcı dışarıya çıkınca Nesrin derhal yerinden fırladı. O kadar memnundu ki kendisini tutmasa çocuk gibi haykıracak, şarkı söyliyecek, bağıracaktı...

Saate baktı. On... Halide hanım akşam yedide gelecekti. Önünde dokuz saatlik bir zaman var demekti; Selimle başbaşa geçecek dokuz saat... Ne harikulâde şey! Buna güçlükle inanıyordu. İhtiyar bir ananın hastalığının genç bir kadının hayatına bu derece fevkalâde bir ışık sokması nadiren vukubulan şeylerdendi.

Selim tarasada yalnızdı. Hemen onun yanına gitmek lâzımdı. Aynaya yan gözle bir bakış; hayır, sabahtanberi arkasında olan bu açık pembe elbise biraz buruşmuş, bunu değiştirmeli; şu tertemiz beyaz esvabı giymeli. Saçları da fırçalamalı, yanaklara hafif bir pembelik, dudaklara biraz ruj... Şimdi tuvalet tamam oldu. Sade, zarif bir ev kadını kıyafeti. Artık kocası-

nın yanına gidebilirdi. Belki de o bu sabah hem karısına, hem de getirdiği yeni kitaplara tebessüm edecek, belki de bugün karı kocanın hayatında mühim bir hâdise olacak...

Nesrin çok, çok memnundur. Bu sevincini gizlemek, sakin olmak icab ediyor amma gözlerinin, dudaklarının kendisine hiyanet etmiyeceğine pek emin değildir:

Ağırlaştırmağa çalıştırdığı adımlarla salona geçti. Genç adam eline bir gazete almış, okuyordu; fakat gözlerinin uzaklara dalmasından Nesrin onun zihnen meşgul olduğunu hissediyordu. Acaba o da halecanlanmış mıydı? Hayır, buna ihtimal vermiyordu; çünkü Selimin artık sevmediğine kani olduğunu biliyordu. Halbuki Nesrin bunun aksine inanıyordu; ölümün eşiğinde bir insan, eğer sevmezse, böyle büyük bir fedakârlığa katlanır, nişanlısile evlenmeği hatırına getirir miydi? Maamafih, onun bugünkü hisleri ne olursa olsun aralarında güzel, çılgın bir mazi vardı; bu mazinin yavaş yavaş yeniden canlanması, onlara fena günleri unutturması pek mümkündü.

Selimin karşısına birdenbire çıkmamak için oradaki mevcudiyetini kocasına bildirmek istiyor, salonda vazoları yerleştirmek, koltukları düzeltmek gibi bahanelerle gürültü ediyordu. Tarasın kapısına geldiği zaman Selim başını gazetesinden kaldırmadı.

— Bonjur Selim.

— Bonjur Nesrin, bugün bekçilik vazifesi size düştü.

Genç kadın bu sözlere hiç itiraz etmeden her zaman hastabakıcının işgal ettiği koltuğa oturdu ve içinin sevincini gizliyemeden:

— Evet, bugün bekçilik yapmak sırası benim, dedi.

Selim hayret etti, bu ,'bekçi" kelimesinin karısının hoşuna gitmiyeceğini, buna itiraz edeceğini zannetmişt.

— Bugün için başka projeleriniz yok muydu? Nevzat hanımın gitmesi sizi müşkül bir vaziyette bırakmadı mı?

— Hayır Selim, hiçbir projem yoktu.

— Bugünü nasıl geçirmeğe niyet etmiştiniz? Sizi tanıyorum, evde oturmıyacağınıza eminim.

— Yanılıyorsunuz; bugün okumak ve resim yapmak istiyordum. Fırçalar ve kitaplarla vakit çabuk geçer.

— Vakit çabuk geçer!

Bu cümleyi ağır ağır tekrarlamıştı. Nesrin, aralarında fena bir tesir yapabilecek olan bu kelimeleri söylediğine pişman oldu. Bekçilerinin hazırladığı program dahilinde adamın günlerinin pek çabuk geçmediğine emindi. Şimdi konuşmağa yeniden başlıyacaktı?

Ah, kalbi aşkla dolu olan bir kadın ne kadar beceriksiz oluyor!

Aralarında bir sükût oldu. Selim gazetesini şezlongun üzerine bırakmış, karşısındaki güzel manzarayı seyre dalmıştı. Dağların tepeleri ışıldıyor, geniş bir kordelâ halinde bir sis tabakası muallâkta titriyor, çamların dalları benek benek parıldıyordu.

Nesrin de etrafına bakıyordu. Bu yalnızlık saatlerini haftalardanberi hasretle aradığı halde şimdi bundan istifade edemiyecek kadar irade ve kuvvetini kaybetmişti. Halbuki ona söyliyecek ne kadar sözü vardı! Kalbinde gizli duran ve kendisini boğan hislerini ona anlatmıya ne kadar muhtaçtı! Şimdi, buna cesaret edemiyor, ömründe ilk defa olarak sıkılgan bir kız gibi titriyordu. Aşk bazan insana ne fena oyunlar oynuyor! Sevdiği kocasının yanında böyle aptallaşmasına sebep de bu derin sevgi değil miydi?

— Nesrin, burada piyanonuzu kim bilir ne kadar arıyorsunuz?

Mükâlemeyi yeniden bağlıyan Selimdi. Dikkat et Nesrin tekrar ihtiyatsız bir kelime sarfetmezsen belki aramızda tatlı bir konuşma başlıyabilir.

— Hiçbir şey aramıyorum, hiç bir eksiğim yok; burada pek mesudum.

— Müşkülpesent değilmişsiniz doğrusu. Bana gelince, bu memleketten nefret ediyorum. Eğer bir gün iyileşecek olursam buraya ayak basmıyacağım.

— İyileşecek olursanız... Fakat siz artık hasta değilsiniz Selim, biraz evvel Nevzat hanım da bunu söylüyordu,

— Onun nazarında belki de hasta değilim amma siz ki beni evvelceden, kazadan evvel tanıyordunuz, benim iyileştiğimi iddia edemezsiniz.

— Fakat...

— Ben şezlongta uzanıp yatmağa mahkûm zavallı bir ihtiyarım artık Nesrin ve hayat beni sıkıyor: Ne kadar tahmin edemezsiniz. Bütün dünyanın hayranlıkla seyrettiği bu güzel manzaraya gözlerimi kapıyorum. Hekimlerin, âsabım üzerine faydalı olacağını iddia ettikleri bu sükûnet beni çıldırtıyor. O kadar ki, bazan gürültü işitmek, etrafımda yaşayan kimselerin varlığını duymak için sizin, eskiden olduğu gibi, öfkelenmenizi, bağırmanızı, bir şey kırmanızı istiyorum. Halbuki maalesef şimdi siz de her zaman sâkin, her zaman neşelisiniz.

Ah Nesrin, eğer bu menhus evde bir piyano olsaydı, doktorların ve annemin mümanaatlerine rağmen size yalvarır, et-

rafıma biraz hayat vermeniz için bana piyano çalmanızı isterdim. Bu tarasada bir ayağım mezarda gibiyim ve bu mezara hergün biraz daha gömülüyorum. Bu his, emin olunuz ki pek korkunç, pek çıldırtıcı bir his.

Bu sözlerime cevaben bana, büyük bir hastalık geçirdiğimi, ölümlerden döndüğümü, yaşadığımın bir mucize olduğunu ve buna şükretmemi söyliyeceksiniz değil mi? Yeter, annemin ve hastabakıcının bir düziye tekrarladıkları bu cümleleri sizden de işitmiyeyim. Evet biliyorum, çok hastalanmıştım, ölümün eşiğinde idim, hayatımdan ümit kesilmişti. Bunu ben de anlamış ve talihime razı olmuştum amma mademki böyle olmadı, mademki Allah bana ömür verdi, o halde iyileşmek, herkes gibi yaşamak istiyorum. Aksi takdirde ölmeği tercih ederim.

Kocasının ilk defa olarak söylediği bu acı fakat samimî sözlerine Nesrin tebessümle mukabele etti.

— Her şey yoluna girecektir Selim, göreceksiniz, tamamile iyileşeceksiniz.

Ve derhal yerinden kalktı.

— Odamda bir şey unutmuştum, şimdi gelirim Selim.

Diyerek içeriye girdi, salonu koşarak geçti.

Selim onun arkasından acı acı gülümsedi. Aylardanberi ilk defa olarak kalbini açmış, en gizli şikâyetlerini, zavallı bir çocuk gibi, karısına söylemişti. Ondan teselli bekliyor, onun müşfik ve tatlı sözlerine intizar ediyordu. Halbuki o, neşeli bir sesle: "Her şey yoluna girecek!" demekle iktifa etmiş, kapıdan dışarı çıkmıştı.

Nesrin ne kadar değişmişti yarabbi! O içli ve hassas genç kıza ne olmuştu?

Filhakika onun bu şerait altında bu evde yaşamasının pek kolay olmadığını Selim kendi kendine itiraf ediyordu. Annesi gelininden nefret ediyordu. Hastabakıcı ona ehemmiyet vermiyordu, Selime gelince, o da kendi derdine dalmış, termometre, masaj, ilâç, istirahat, uyku ve gezintiden başka bir şeyle meşgul olmamağa alışmıştı. Hattâ bu sabah hastabakıcı İstanbula avdetinden bahsettiği zaman aklına ilk gelen şey şu olmuştu:

— Benimle şimdi kim meşgul olacak? Bana kim bakacak? Annem Nevzat hanım gibi dikkat ve itina gösterebilecek mi?

Nesrini hatırına bile getirmemişti. O, kocasının yanında sadece bir tecrübe devresi geçiriyordu, belki de bir gün, annesinin dediği gibi, bıkıp gidecekti. Onun bir hastanın yanında ebediyen kalacağını tahmin etmek gülünç olurdu. Binaenaleyh o bu evde bir misafirden başka bir şey değildi. Gene annesinin

her zaman tekrar ettiği gibi, Nesrin bundan sonra onun için sabırlı, müşfik ve itinakâr bir zevce olamazdı, onları ayıran pek çok şeyler vardı.

Fakat işte bugün hiç beklenmedik bir zamanda o hastabakıcının yerini alıyordu. Acaba havayı, güneşi ve soğuğu onun kadar müdekkik nazarlarla anlıyabilecek ve vaktinde icab eden tedbirleri alabilecek miydi? En ufak bir serinliğin derhal vücudünde ağrılar, sızılar uyandırdığını vehmediyordu. Bu ağrıları hergün bekliyor, muayyen saatte gelen başağrılarına intizar ediyordu. Doktorun fikrince bunlar hep soğuk algınlığından, ihtiyatsızlıktan ileri geliyordu. Ve Selim, ıstırap çekmemek için, kendisine icbar edilen ömrü geçirmeği tercih ediyor, annesile hastabakıcının elleri arasında yaşıyor ve vaziyeti kabul ediyordu.

İlk zamanları, gençliği isyan etmişti amma bir iki defa nükseden sancılardan, krizlerden sonra artık cesareti yok olmuş, etrafındakilere itaat eden bir çocuk haline düşmüştür.

Nesrin nerede kalmıştı? Bir hastayı bu kadar zaman yalnız bırakmak doğru muydu? Odasından ne alacaktı? Hayır, hakikati olduğu gibi görmeli, onun birkaç saat bir düziye bir hastanın yanında oturacak kabiliyette bir kadın olmadığını itiraf etmeli... Acaba annesine bir telgraf gönderip çağırmalı mı? Bu da olamaz, zavallı kadın korkudan harap olur.

Dışarıda, Selimin gözlerinden uzak bir yerde Nesrin durmuş, elindeki telefon defterini halecanla karıştırıyordu. Aradığı numarayı bulunca derhal âhizeyi eline aldı.

— Orası Lübnanpalas oteli mi? Lûtfen matmazel Janeti çağırır mısınız. Bekliyorum. Allo Janet sen misin? Ben Nesrin... Çoktanberi bana teklif ettiğin şeyi kabul ediyorum. Piyanoyu hemen gönderebilir misin? Evet mi? Çok teşekkür ederim.

Telefonu kapayınca Nesrin mesut bir tavırla tekrar tarasaya döndü. Elleri boştu. Selim onu biraz suratlı karşıladı.

— Odanızdan ne almağa gitmiştiniz?

— Bir sürpriz.

Bu kelime Selimi güldürmüştü. Çocuk gibi sordu:

— Nerede sürpriz?

— Biraz sabredin, yarım saat sonra görürsünüz.

— O vakte kadar öğle olacak. Tam fena saat. Hergün o zamanda başımda müthiş bir ağrı başlıyor, beni yemek yemekten menediyor ve tâ öğle uykusuna yatıncaya kadar devam ediyor. Sağ gözümden başlıyarak başımın yarısını kaplıyan fena

bir ağrı. Yatağımın yanındaki masa üzerinde bir kutu ilâç var. İstırabım fazlalaşınca bir, bazan iki kaşe alıyorum.

— Şimdiden hazırlanmayınız, belki bugün başağrısı gelmez.

Nesrin gene bir hata işlemişti. Kendisini hasta zanneden sinirli bir adama böyle sözler söylenmiyeceğini düşünmemişti.

— Mutlaka gelir, haftalardanberi bir gün şaşırmadı, ayni saatte geldi. Öyle ki bu acıyı âdeta bekliyorum.

— Pekâlâ, size kaşelerinizi veririm. Şimdi gidip getireyim.

Onun yerinden fırladığını gören Selim hırçınlandı.

— Bir dakika yerinizde duramaz mısınız Nesrin?

Genç kadın gene pusulayı şaşırdı, yerine oturdu ve cesaretini toplıyarak sordu:

— Size bir şeyler okuyayım mı? Bakınız bu sabah Beyruttan iki kitap aldım.

— Siz bu sabah Beyruta indiniz mi?

— Evet erkenden gitmiştim. Herkesin uyuduğu saatte yollar o kadar güzel ki...

— Bu saatlerde Beyrutta ne yapıyorsunuz?

— Biraz deniz kenarında dolaşıyorum, ondan sonra da banyo yapıyorum. Bu sıcak günlerde erkenden denize girmek pek hoş oluyor.

— Dikkat ediniz Nesrin ihtiyatsızlık ederseniz anneniz ne der?

— Ben iyi yüzerim.

— Malûm; fakat kendinize pek güvenmeyiniz. Maazallah birdenbire bir kramp geliverir. Denizde fazla açılmayın. Ben annenizin yerinde olsam, bu yabancı memlekette yalnız başınıza denize girmekten sizi menederim. Maamafih, sizin aksi bir huyunuz olduğunu, menedilen şeyi yapmaktan hoşlandığınızı da bilmez değilim.

— Doğru söylüyorsunuz Selim, vaktile öyle idim amma şimdi değiştim. Deniz banyosu yapmamın annemin veyahut başka bir kimsenin, benim için aziz olan bir kimsenin hoşuna gitmediğini bilsem bundan vazgeçerdim. Artık o eski aksi huyum tamamile geçti.

Bu sözlere Selim cevap vermemişti. Nesrin sukûtu hayale uğrıyan bir insan hüznile lâfı değiştirdi.

— Sürprize intizaren size bu kitaptan birkaç sayfa okuyayım mı?

— Kim bilir ne aptal şeydir.

— Yeni bir muharririn eseridir, belki hoşunuza gider.

— Zannetmem. O da hep ayni masalı söylemiştir: İzdivacın haricinde saadet arayan bir kadının hikâyesi. Üç yüz say-

falık kitabında muharrir bu kadının hislerini tahlil etmeğe, onu haklı göstermeğe çalışmıştır. Ben vaka ile dolu olan kitapları severim, insan kalbinin zâfını anlatan tahlil yazılarını değil.

Nesrin münakaşa etmek istemiyordu. Sadece:

— Okuyayım mı? dedi.

— Siz bilirsiniz. Canım sıkılırsa dinlemeyiveririm.

Selim cidden huysuzlanmıştı, hastalığın onu bu derece değiştirmesine şaşmamak kabil değildi. Eskiden munis ve yumuşaktı, her şeyi memnuniyetle alır, tebessüm ederdi.

Şimdi bilâkis en makûl teklifler bile canını sıkıyordu.

Nesrin okumağa başladı amma kocasının onu dinlemediğini hissediyordu. Ne zarar var? Onun zihninin daima kendi hastalığile meşgul olmasına mâni olmak lâzımdı. Onun bu dakikada gelecek olan başağrısını beklediği ve ıstırap çekmeğe hazırlandığı belli idi.

Kitap çok meraklı ve eğlenceli bir mevzu üzerinde idi. Genç bir Fransız muharriri 1880 senesindeki hayatı tahlil ediyor, o zaman kadınlar için memnu addedilen eğlencelerden bahsediyor, en ufak bir sebeple bir aile kadınının dillere düştüğünü hoş ve zarif bir üslûpla anlatıyordu. Yavaş yavaş Selim mevzu ile alâkadar olmağa başladı.

Yakındaki bir saat on biri çaldı. Bu ses kendisini hâlâ hasta zanneden gence başağrısını hatırlatacaktı. Tam o sırada tarasanın kapısı açıldı, hizmeteçi kız içeriye girdi. Selimin şezlonguna yaklaştı, Hizmetçilerin nazarında da Nesrinin bir mevcudiyeti yoktu.

— Beyefendi, bir piyano getirdiler. Ben yanlışlık olduğunu, hanımefendinin böyle bir şeyden bizi haberdar etmediğini söyledim amma hamallar ısrar ediyorlar, buradan telefon edildiğini söylüyorlar.

Nesrin yerinden fırladı, neşe ile bağırdı:

— İşte sürpriz Selim, sürpriz geldi.

Ve eski genç kızı hatırlatan bir çeviklikle içeriye girdi, piyanonun yerleşmesine yardım etti, hizmetçilere, hamallara emirler verdi.

Selim camların arkasından karısına bakıyor, onun telâşlı adımlarla yürüdüğünü, gidip geldiğini seyrediyor, karşısında yaşayan bir insanı görmekten memnun oluyordu.

Saat onda bir arzu izhar etmişti, on birde bu arzusu yeri-

ne geliyordu. Buna şaşmadı. Nesrin için yapılamıyacak bir şey yoktu.

Piyano önüne bir sandalye koyduktan sonra genç kadın vücudünü arkaya doğru iterek kocasına baktı.

— Büyük bir konser vereceğim. Bu konserin biricik dinleyicisi sizsiniz. Hangi artistin eserini çalmamı istiyorsunuz?

Selim bilâihtiyar gülümsedi.

— Tabiî Bethofenın... En çok onu sevdiğimi biliyorsunuz.

— Hakkınız var, Sacide size Bethofene âşık derdi.

Ve haftalardanberi sessiz duran salondan ölmez bir melodi yükseldi. Nesrin tam mânasile bir sanatkârdı. Piyanoya oturduğu zaman bütün ruhile, bütün âsabile, bütün hissile çalardı. Artistlerin ruhu, eserlerinin çalındığı yerlerde dolaşıyorlarsa mutlaka Nesrine karşı minnettar kalacaklardı.

Şezlong üzerinde yatan Selim gözlerini kapadı. Bu müzik onu ilk sanıyelerde biraz şaşırtmış, sonra yavaş yavaş ihata etmiş, bütün mevcudiyetini acayip bir sarhoşlukla gaşyetmişti. Şimdi bu müthiş günleri yaşamıyordu artık, o tekrar İstanbula, Nesrinin odasına avdet etmişti, o zamanki hislerini yeniden buluyordu. Ayakları yerden kalkmış, boşluklarda uçuyor ve ıstırabı, sevinci, korkuyu, şefkati ve ümidi herkesten iyi hissettiren bu ruha perestiş ediyordu. Nesrinden başka kimse mevcut değildi şimdi ve ona bu güzel hülyaları veren sanatkârı takdis ediyordu.

Nesrin akşama kadar çalabilirdi; Selim onu susturamıyacaktı. O, otomobil kornelerinden başka bir ses duyduğundan mesuttu. Öyle bir ses ki onu uzaklara götürüyor, ona bir daha bulmayacağını zannettiği sıcak bir heyecan veriyordu. Kapalı göz kapakları arkasından Nesrinin stüdyosunu görüyor, orada gâh yalnız, gâh diğer üç arkadaşlarile birlikte verdikleri konserleri hatırlıyor, kendi kemanını görüyordu.

Bu konserlerden sonra nişanlısile yalnız kalmak ne bulunmaz bir saadetti!

Bugün Nesrin şimdiye kadar çalmadığı kadar, belki de bundan sonra da çalamıyacağı kadar güzel çalıyordu. Sevgili kocasına söylemek istediği bütün şeyleri çalgısiyle ifade etmeğe çalışıyor ve buna muvaffak oluyordu. Aşkı parmaklarından dışarı fırlatıyor, parmakları ona itaat ediyordu.

Evdeki hizmetçi ve aşçı, işlerini bırakmışlar piyanoyu dinlemek için salona gelmişlerdi, sokaktan geçenler de bu fevkalâde konseri dinlemek için bilâihtiyar duruyorlar, hayret ve tecessüsle pencereden bakıyorlardı.

Nihayet piyano sustu. Nesrin, Selimi yormamak lâzım gel-

diğini biraz geç hatırlamıştı. Korku ile şezlonga baktı. Kocasının gözleri kapalı idi.

Acaba mustarip mi idi? Ona kaşesini vermeği nasıl unutmuştu?

Kendisini affettirmek için tarasaya koştu, şezlongun yanına diz çöktü.

— Selim, beni affediniz, çok uzun zaman çaldım, sizi yordum, fakat musikiye o kadar susamıştım ki sizin nekahat halinde bir hasta olduğunuzu bile unuttum.

Genç adamın göz kapakları ağır ağır açıldı, yaşlı gözleri karısına dikildi.

— Ben de nekahat halinde olduğumu unutmuştum.

— Başağrınız?

— Bugün gelmedi. Bethofen onu koğmuş olacak. Teşekkür ederim Nesrin.

Teşekkür ederim Nesrin. Bu *iki* kelimeyi genç adam âdeta muhabbetle söylemişti. Nesrin damarlarından sıcak bir kanın aktığını, kalbinin sert sert çarptığını hisseti ve sevinçten titreyen bir sesle şu sözleri söyledi:

— Selim, eğer tedavi tarzınızı değiştirmek isterseniz, çok daha çabuk iyileşeceğinize eminim. Bir parça kendinizi eğlendirmeğe gayret ediniz, bir şeyle meşgul olunuz. Bugün hayatınızı biraz değiştirmek arzu etseniz, akşama ne kadar rahat edersiniz!

— Doktorun ve hastabakıcının tavsiyeleri haricine çıkmak kabil mi?

— Tabiî kabildir. Size bugün için bakınız nasıl bir program teklif edeceğim: Evvelâ, burada karşı karşıya öğle yemeğini yiyeceğiz. Benim tek başıma sofraya oturmaklığımı istemezsiniz; çünkü ben de sizin gibiyim, yalnızlıktan *nefret* ederim. O halde şuracıkta, küçük bir masa üzerinde karşılıklı yemek yeriz. Sonra uzun bir istirahat ve onu müteakip gezeriz.

— Gezmekten içim sıkılıyor bahçenin bütün ağaçlarını teker teker öğrendim artık.

— Benim teklif ettiğim gezinti büsbütün başkadır. Sizi otomobile yerleştireceğim ve Beyruta kadar götüreceğim. Gezme azamî bir buçuk saat sürecek.

— Otomobil mi? Nasıl olur Nesrin, mutlaka başım döner, baygınlıklar geçiririm. Öyle zayıfım ki...

— Bana itimad ediniz. Çok ağır gideriz, başınız dönmez. Bir defa tecrübe edin, eğer hoşlanmazsanız yarı yoldan geri döneriz. Tekrar ediyorum, bana emniyet ediniz, hiçbir şey olmıyacaksınız. Nasıl, güzel bir program değil mi?

— Evet, güzel bir program.

Bu cevabı kâfi gören genç kadın hemen yerinden fırladı.

— Öyle ise bugün bana tâbi olunuz, göreceksiniz ki memnun kalacaksınız.

Bu sözlerden sonra içeriye koştu, hizmetçiye emirler verdi:

— Küçük masayı tarasaya koyacaksınız. Sofra iki kişilik olacak; çünkü beyefendi yalnız yemekten hoşlanmıyor. Odamdaki çiçekleri de buraya getiriniz, bundan başka, sofraya çok meyva koyunuz.

Nesrin tekrar eski Nesrin olmuştu. Gidiyor, geliyor, emirler veriyordu. Biraz sonra hizmetçi küçük masayı getirdi, şezlongun yanına yerleştirdi, üstüne gülleri ve yemişleri koydu.

Uzun bir zamandanberi tepsi içinde yemek yiyen Selim bu hazırlıkları alâka ile takip ediyor ve öğle yemeklerini daima iştihasız yediği halde şimdi acıktığını hissediyordu.

— Saat tam on iki. Haydi sofra başına. Mükemmel bir yemek var. Nefis bir balık, sizin için âlâ bir külbastı, sebze ve meyva...

— Masayı koltuğumun yanına yaklaştırınız Nesrin.

— Hayır efendim, maalesef bunu yapamam; çünkü programıma sizin sofrada yiyeceğiniz de dahildir. Artık tepsileri kaldıracağız.

— Zamanlardanberi uzun oturmağa alıştım. Hastabakıcı tepsiyi kucağında tutuyor, bana yardım ediyordu. Sandalyada oturursam yorulurum gibi geliyor.

— Tecrübe edin, yorulursanız dediğinizi yaparım.

Nesrin ellerini uzattı, kalkması için kocasına yardım etti. Güzel gözleri o kadar parlak ve cazipti ki, Selim bilâihtiyar itaat etti ve yavaş yavaş yerinden kalktı.

— Koluma dayanın, sizi yerinize götüreyim. Ha şöyle, rahatsınız değil mi? Böylesi şezlonga uzanmış bir vaziyette yemekten daha iyi değil mi? Çiçeklere ve yemişlere bakın ki iştihanız açılsın.

— Hakikaten bunların manzarası insanın içini açıyor.

Hergün bu saatte suratı asık duran genç adam seve seve yemeğe başlamıştır.

— Eskiden siz balıktan hoşlanırdınız Selim.

— O günler geçti.

— Gene gelecek, merak etmeyin, bütün eski huzur ve meziyetlerinizi bulacaksınız.

— Derler ki ıstırap insanın huyunu iyileştirirmiş; inşallah benim de huysuzluğum tamamiyle yok olur.

Nesrin ciddî bir sesle cevap verdi:

— Ben de ıstırabın insan huyunu değiştirdiğine kaniim Selim. Bakınız ben de artık eski şımarık ve sinirli kız değilim.

Ve çapkın bir tavırla ilâve etti:

— Müsterih olunuz, iyileştiğiniz zaman artık benim eski kusurlarımı bulamıyacaksınız.

Selim genç kadına bakıyordu, Gûya ömrünün sonuna kadar onun yanında kalacakmış gibi istikbalden emniyetle bahsediyordu. Demek ki, bu tecrübe devresi uzun sürebilirdi? O halde?.. Bu ihtimal Selimi sevindirmiş miydi? Kendisini manen ve maddeten o kadar gevşek bırakmıştı ki kalbi ve hisleri bile çalışmağa üşeniyor, beyni muhakeme kabiliyetini bulamıyordu.

Onu hayretlere düşüren nokta şu idi: Daha dün bu saatte şezlonga uzanmıştı, bir tarafında annesi diğerinde hastabakıcı ona zorla yemek yedirmeğe uğraşıyorlar, bir iki lokma aldığı zaman seviniyorlar, yüzyüze bakıyorlar, içlerini çekiyorlardı. Bugün, karşısında şen ve şakrak bir tavırla konuşan Nesrine bakarken yiyip yemediğini bile düşünmüyor, midesinin ağrıyacağından korkmuyor, farkında olmadan çatalı ağzına götürüyordu.

— *Nefis bir yemek yedik Selim. Şimdi de gezintiye kuvvet toplamak için uzun bir istirahate çekileceğiz. Koluma dayanınız da sizi odanıza götüreyim.*

— Ben öğleleri burada kalırım.

— Fikrimce bu fena bir itiyattır. Bu saatte güneş pek sıcak olur. Sizi rahatsız eder. Mademki bugün bana tâbi olmağı kabul ettiniz o halde bu hususta fikrimi kabul edin. Görmüyor musun, kırlardaki hayvanlar bile uyumak için bu saatte gölgeli bir yer arıyorlar. Bunu tabiat böyle istiyor. Haydi yürüyün siz de odanıza.

Selim ses çıkarmadan karısının koluna dayandı, odasına doğru yürüdü. Nesrin buraya ayak basmamıştı. Kayınvalidesinin bu hususta kat'î emirleri vardı. İçeriye girince burasının da maalesef tam bir hasta odası gibi tanzim edilmiş olduğunu gördü. Yatağın yanındaki komidinin üstünde boy boy çeşit çeşit şişeler ve kutular vardı.

— *Lûtfen gözlerinizi kapayınız, perdeleri indiriyorum.*

— Yanlışınız var Nesrin, hastabakıcı bana her zaman açık hava tavsiye ediyor.

— Biraz sonra bol bol hava aldıracağım, bugünlük doktorunuz benim. Şimdi gözlerinizi kapayıp uyumağa gayret edin bakalım.

— Ben bu saatte istirahat ederim, uyumam.

— Bugün uyuyacaksınız ve tam saat üçte sizi uyandıracağım, birlikte mükemmel bir gezinti yapacağız.

Selim gözlerini kapadı, kendi kendine:

— Bütün bunlar çılgınlıktan başka bir şey değil... diyordu.

Maamafih, bütün gün ışıklı dağları seyrede ede yorulan gözleri, loş odadan hoşlandı Nesrinin hakkı varmış, fazla güneş insanı hakikaten yorarmış. Onun tedavi tarzı da kendisine mahsus; hastabakıcınınkine ve annesininkine hiç benzemiyor. Belki de onlar burada olsalardı bu şekli beğenmiyeceklerdi; fakat bu sabahtanberi Selim hep itiyadı haricinde şeyler yapıyordu. Ya Beyruta kadar otomobille gezmek fikri! Şimdiye kadar program iyi tatbik edilebilmişti amma bu son tasavvurun yapılması kabil olmıyacaktı.

Loş oda ve sessizlik yavaş yavaş Selimin âsabını gevşetmişti. Gözleri daha sıkı kapandı ve uyudu.

Bu müddet zarfında Nesrin ,istirahat edecek yerde, heyecan ve ateşle annesine mektup yazıyordu.

Nesrinden annesine

Sevgili, sevgili anneciğim.

Bugün yaşamakta olduğum saatler istikbalim hakkında bana kat'î bir fikir verebilecek mahiyette saatlerdir. Akşama kadar kayınvalidem Beyrutta kalacaktır, hastabakıcı da annesinin yanına, İstanbula avdet etti.

Selimle yapayalnızım şimdi ve suiniyetle dolu kimselerin kulaklarından uzakta, onunla istediğim gibi konuşabiliyorum.

Sabahtanberi geçen dakikaların her biri başlı başına bir saadet kaynağı idi. Selim musiki dinlemek istedi; benim için ne büyük saadet! Ona piyano çaldım. Beni dinlerken eski hâtıralarının canlandığını, meyus düşüncelerden sıyrılarak mesut zamanları hatırladığını gözlerinde okudum. Onlar yeis perdesinin arkasından çıkarak hayatla parlamışlardı.

Anneciğim, Selim benim yüzüme baktı, beni dinledi, benimle eskisi gibi konuştu. Aramızda, beni o kadar üzen o feci kin ve burudet yoktu. Önümüzde daha bir iki saatlik bir zaman var, bunu en iyi ve en mesut bir şekilde geçirmek istiyorum. Kocamı buradan kaçıracağım, gezmeğe götüreceğim. O, ilk gezintisini benimle yapacak. Ufak bir intikam değil mi? Kayınvalidem benim de Selime yakın olduğumu unutmuş gibi hareket ettiğine göre ben de ona karşı bir varlık göstereceğim.

Anneciğim, çok mesudum. Bana sabır ve metanet tavsiye etmekle ne kadar iyi etmişsiniz. Vermek de almak kadar in-

sanı mesut edebiliyormuş meğer! Ben, ondan hiç bir mukabele beklemeden bütün aşkımı, bütün ömrümü ona vakfediyorum ve bundan sonsuz bir saadet duyuyorum.

Siz ki insan kalbini herkesten iyi tanırsınız anne, bu dakikada kızınızın ne kadar mesut olduğunu anlıyor musunuz?

Ellerinizden, gözlerinizden sevgi ve saygı ile öperim anneciğim."

* * *

Saat üç... Otomobil köşkün kapısında duruyor. İhtiyatkâr ve müşfik şoför hiç bir şeyi ihmal etmedi. Araba içinde yastıklar, örtüler var. Motör, lâstikler, her şey ayrı ayrı gözden geçirildi.

Saat üç... Nesrin yavaş yavaş Selimin odasına yaklaştı, kapıyı vurdu. Genç adam gözlerini hayretle açtı, etrafına baktı ve hatırladı: Gezmeğe gideceğiz. Bu düşünce onu bir çocuk gibi sevindirdi. O kadar ki, kendisini kuvvetli hissederek merdivenlerden müşkülâtsız indi ve otomobile girmek için karısının teklif ettiği yardımı reddetti.

Arabanın yastıklarına yaslandığı vakit, haftalardanberi kendisine hapishane vazifesini gören bu evden uzaklaştığına memnundu ve farkında olmadan gülümsüyordu.

Nesrin bu tebessümü gördü, kalbi sevinçle doldu.

— Şoför nerede?

— Karşınızda duruyor efendim. Şoför benim.

— Benden gizli neler yapmışsınız Nesrin! Bu otomobil de sizin mi?

— Hayır kira ile tuttum.

Selim yorgundur, şaşırmıştır. Fazla konuşmuyor, sadece:

— Çok çabuk gitmiyelim.. diyor.

— Merak etmeyiniz, ben bir mahpusu gezdirmekte olduğumu unutacak değilim. Açık ve serbestlik onu biraz sarhoş edecektir.

"Mahpus!" Nesrinin ne garip kelimeleri var. Selim kendi kendine bu mahpus kelimesini tekrarlıyor. Evet, onun hakkı var, annesinin şefkati ve merakı kendisini evde hapsetmiyor mu? Aradan ne kadar zaman geçerse geçsin, bir ana gözile bakılınca o daima ölümün eşiğine kadar gitmiş ve geri dönmüş bir insandan başka bir şey miydi?

Otomobil ağır ağır gidiyor, tepelerde, ağaçlıklı yollarda dolaşıyordu. Nesrinin hakkı varmış meğer. Selim buralarının güzelliğini lâyikile anlıyamıyormuş. O, Lübnan dağlarını, yan yana dizilmiş bir takım tepelerden ibaret zannediyordu, halbuki burada ne muhteşem manzaralar varmış!

Nesrin kocasını tatlı hayalâtından ayırdı.

— Kendinizi iyi hissediyor musunuz beyefendi?

Genç adam karısının hafifçe müstehzi sözlerine tatlılıkla mukabele etti:

— Rüya görüyorum Nesrin, rüya görüyorum. Benim gibi hasta ve yorgun bir insanın buralarda gezmesine inanamıyorum.

Nesrin neşe ile güldü.

— Ben size artık iyileştiniz dememiş miydim?

Bu sözler doğru mu? Selim bunu bilmiyor, bilmek de istemiyor. Bu dakikada hastalığını düşünmek, yeise gömülmek niçin? Bu güzel manzaradan, bu namütenahi açıklıktan istifade etmek daha iyi değil mi?

Nesrinin takip ettiği yol, birden bire kıvrılarak bir çamlığa varmıştı. Genç kadın burada otomobili durdurdu.

— İşte varmak istediğim yer burası idi. Nasıl, hergün gezdiğiniz yerlere benziyor mu? Buradaki ağaçları da tanıyor musunuz? Buradaki havanın temizliğini hissediyor musunuz Selim? İnsan her nefeste ciğerlerinin oksijenle dolduğunu hissediyor. Şimdi burada biraz gezelim.

Genç adam itiraz etmeden karısının elini tuttu, otomobilden indi.

— Şu yolun nihayetinde, seyyahların manzaranın güzelliğini rahatça seyretmeleri için konmuş bir tahta kanepe var. Oraya kadar gideceğiz.

Korkak bir ses sordu:

— Çok uzak mıdır?

— Hayır. beş yüz metre kadar ileride. Emin olunuz biraz fedakârlığa değer.

Selim kolunu karısının kolu altına geçirdi. Belki de ufak bir gayret göstermiş olsa serbestçe yürüyebilecekti amma birisine dayanmak ihtiyacını hissediyordu. Nesrinde de *bu* dakikada öyle sağlam ve sıhhatle parlıyan bir hal vardı ki...

Yanyana, daracık dağ yolundan yürümeğe başladılar. Toprağın üzeri, altın renkli çam iğnelerile örtülmüştü. Güneş sık dalların arasından sızarak ortalığı yaldızlıyordu.

Karı koca hiç konuşmuyorlardı. Etrafı saran sessizlik onları birbirlerine daha çok yaklaştırıyor ve genç adamın kolu karısının koluna dayanmakla *iktifa etmiyor, onu* sıkıyordu. Nesrinin kolu da mukavemet etmiyor, kocasına sokuluyordu. İki kalb, bu dar yolda birbirlerini arıyor, buluyor, sessizce konuşuyordu.

Beş yüz metrelik yolu müşkülâtsız geçtikten sonra Selim

Beyrutu ve Akdeniziayakları altında gördü, bilâihtiyar ağzından şu sözler döküldü:

— Ne nefis manzara!

— Oturalım Selim, mutlaka yorulmuş olacaksınız.

— Hayır, yorulmadım.

— Belki bunu hissetmiyorsunuz amma her halde ihtiyatsızlık yapmıyalım. Bu manzara karşısında kaç defa ben saati unuttum.

— Buraya sık sık geldiniz mi?

— Pek sık. Bir gün tesadüfen bu yolu keşfetmiştim, ondan sonra buranın devamlı misafiri oldum. Kendimi burada bütün dünyadan uzakta hissediyorum.

— Tekrar buraya geleceğiz Nesrin.

— Tabiî.. Başka gezintiler de yapacağız. Sizinle beraber gittiğim yerlerin hepsine sizi götüreceğim.

— Benimle beraber gittiğiniz yerlere mi? Ne demek istediğinizi anlamadım.

— Aşağı yukarı iki aydan beri bu memleketin en güzel köşelerini keşfetmekle meşgulüm. Sizi bana emniyet edecekleri gün, iyi bir rehber olmak ve size en çok hoşlanacağınız yerleri göstermek istiyordum. Bugünü haftalardan beri bekliyorum.

— Çok hasta idim, dışarı çıkacak halim yoktu.

— Biliyorum. O zaman geçti artık, o günleri hatırlamak istemiyorum. Selim. Şimdi benim yanımdasınız, yanaklarınızda kan, gözlerinizde hayat var. Sizi kuvvetli hissediyorum. Artık bundan böyle şezlonga yapışıp yatmıyacağınıza, günde birkaç defa termometre koymıyacağınıza, her sabah başağrısı gelecek diye beklemiyeceğinize eminim. Bu düşünce beni mesut etmeğe kâfi geliyor Selim. Size, bir gün burada yalnızken ve sizi yanımda farzederken söylediğim sözleri tekrarlamak istiyorum. O sabah, bana refakat eden aziz hayalinizle uzun uzun konuşmuş, bütün şikâyetlerimi kendisine anlatmıştım. Bir gece evvel bana karşı çok hâşin davranmıştınız. Size ne yapmıştım ben? Mutlaka müz'iç başağrınız size, bu ıstırabınızın müsebbibi olduğumu hatırlatmış olacak. Bana sert bir sesle:

"Rahat dursanıza yavrum gürültünün bana dokunduğunu anlamıyor musunuz?" diye çıkışmıştınız. Halbuki yaptığım gürültü ne idi? Örgü örerken yün yumağım yere düşmüş, ben de onun bahçeye gitmemesi için biraz telâşla arkasından koşmuştum. İşte bu kadar.

"Yavrum" diye hitap ettiğiniz Nesrin, tekrar yerine oturmuş, işile meşgul görünmüştü amma göz yaşlarını akıtmamak için büyük bir kuvvet sarfetmeğe mecbur kalmıştı. Onu asıl

müteessir eden, söylediğiniz kelimeler değil, sesinizin ahengi idi.

Bu sözlerim size hayret veriyor değil mi Selim? Sizin tanıdığınız Nesrinin böyle ufak tefek sebeplerden dolayı ağlıyabileceğini tasavvur edemiyorsunuz. Halbuki o çok değişti Selim.

Evvelki gece bir saniye bile uyumadım ve sabah erkenden evden dışarı fırlayıp buraya geldim. Evde beni tutacak, bana müşfik iki kelime söyliyecek kimse yoktu. O kadar zavallı idim ki, burada, şu tahta sıra üzerinde oturacak yerde kendimi yerlere attım ve başımı sıra üzerine dayıyarak hüngür hüngür ağladım. Kimsenin beni işiteceğinden korkum yoktu. Burada, Allahın dağları ve ağaçları arasında yapayalnızdım. Ağladım, kalbim ferahlayıncıya kadar, göz yaşlarım kuruyuncaya kadar ağladım.

Kendimden böyle bahsederken içinizi sıkıyor muyum Selim?

Genç adam gözlerini ufuktan ayırmadan boğuk bir sesle cevap verdi:

— Devam ediniz Nesrin, devam ediniz.

— Doya doya ağladıktan sonra yerimden kalktım, etrafıma baktım. Yer ve gök, bugünkü gibi, birbirlerile konuşuyordular. Fakat onlardan birinin ne söylediğini, diğerlerinin ne cevap verdiğini âcz insanların işitmesine imkân yoktu. Yalnız, birinin yalvardığını, ötekinin affettiğini hissettim. Bu muhteşem manzara karşısında ellerimi kilitledim, dakikalarca, büyük bir aciz ve tevekkülle başım eğik kaldım. Göklerden yere yollanan af, benim içime bir teselli ulaştırmıştı. Bana öyle geldi ki siz yanımda idiniz, bu sıra üzerinde oturuyordunuz ve ben sizinle konuşuyordum. Size neler söylediğimi öğrenmek istiyor musunuz Selim?

— Evet Nesrin.

— Sizden, beni niçin affetmediğinizi sordum.

— Fakat ben çoktan sizi affettim.

— O gün bana cevap vermek için yanımda değildiniz. Size iki türlü af olduğunu anlatacaktım. Birincisinde, size istiyerek veya istemiyerek yapılmış olan bir fenalığı unutur, bu fenalığı yapmış olan kimsenin varlığını bile hatırınızdan silersiniz. Bu takdirde lâkaytlık aşkın yerini tutar. İkincisi daha güzeldir. O halde yalnız size fenalığı dokunan kimseyi affetmekle kalmaz, onun da çektiği ıstıraplarla alâkadar olur, onu bir düşman gözile görmez ve ona karşı vaktile duyduğunuz sevgiyi kendisine iade edersiniz.

O gün size yalnız bu ciddî sözleri değil, binbir çılgın şey de söyledim Selim.

— Onları da tekrar ediniz.

— Evvelâ size, hergün bana çok acı ve ıstırap çektirdiğinizi söyledim. Bana karşı fazla nezaket gösterdiğinizden ve bana âdeta bir misafir muamelesi ettiğinizden şikâyet ettim. Bundan maada, sözlerinizin bende yaptığı fena tesiri hafifletmek maksadile kullandığınız "yavrum" kelimesinden nefret ettiğimi de söyledim. Bir daha bana böyle hitap etmeyiniz.

— Peki.

— O gün yanımda bulunan hayalinizden bundan böyle bugünkü gibi yaşamakta devam etmememizi rica ettim. İkimiz de genciz Selim, istikbale ümitle bakmalı ve gelecek günlerin iyi olmasına çalışmalıyız. Bana inanınız, insan kendi saadetini kendi ellerile hazırlar. Sen mesut olmak istemiyor musunuz?

— Bunu herkes ister.

— Öyle ise yuvamızı aşkımızla süsliyelim ve birbirimizi sevelim Selim.

— Ben artık aşka inanmıyorum.

— Otuz yaşındaki ihtiyar, bana itimat ediniz, bir gün kalbiniz de vücüdünüz gibi iyileşecek.

Bundan maada.. Size her şeyi söyliyeyim mi?

— Evet, her şeyi söyleyiniz.

— Şayet tahmin ettiğim gibi bir gün kalbiniz iyileşmez ve beklediğim aşkı bana vermezse, bundan emin olduğum gün ben sessiz sedasız yanınızdan ayrılacağım ve beni artık görmiyeceksiniz. Bu, tecrübe devresinin bittiğini gösterecek.

— Nereye gideceksiniz?

— Beni her zaman sıcak kolları arasına almağa hazır olan bir yere: Annemin yanına.

— Böyle istikbali tasavvur etmeyiniz.

— Bunu sadece sizin müsterih olmanız için tasavvur ediyorum. Aşkımı istediğim gibi gizliyememekten ve sizi bıktırmaktan korkuyorum.

— Aşk hiç bir vakit korkunç olamaz.

— Olur. Mukabele görmezse. O zaman birinin sevgisi diğerine mânâsız ve lüzumsuz bir yük olur. Fakat şimdi bu sözlerle güzel gezmemizi zehirlemiyelim. Size başka manzaralar da göstermek istiyorum.

— Bana Beyruta gideceğimizi vâdetmiştiniz. Gelirken hasta idim, orasını görememiştim.

— Allaha şükür, aylardan beri bir şey istediğinizi işittim.

Eğer, şezlong üzerinde kalsaydınız bunu aklınıza getirmiyecektiniz.

— Hakkınz var. Canımın ne kadar sıkıldığını şimdi anlıyorum.

— Halbuki ben daima yanınızda idim ve sizi eğlendirmeğe amade idim.

— Sizi rahatsız etmek istemiyordum.

— Fena adam. Benden gelen hiç bir şeyi kabul etmek istemiyorsunuz.

— Bugün sizden gelen birçok şeyleri kabul ettim sanırım. Konser, karşı karşıya yemek, bu güzel yerlere kadar gezinti... Hakkınız var Nesrin, buranın havası insana fevkalâde hafiflik veriyor. Hatta, bu nefîs tabiat karşısında fazla maddî olmaktan korkmasam size acıktığımı itiraf edeceğim.

Genç kadın sevinçle yerinden kalktı.

— Ne saadet! Hemen Beyruta iner, benim sık sık gittiğim bir pastahanede bir şeyler yeriz.

Selim yerinden kalktı.

— Koluma dayanınız Selim.

— Buna ihtiyaç yok, kendi kendime yürüyebilirim amma kolunuza girmeği tercih ediyorum.

Konuşmuyorlar. Genç adam düşünüyor, memnun olduğunu kendi kendine itiraf ediyor; fakat bu sevincin hakikî sebebinin ne olduğunu tâyin edemiyor. Aylardan beri Nesrini artık sevmediğini o kadar tekrarlamıştı ki buna kendisini de inandırmıştı. Halbuki sabahtan beri bütün varlığını saran, onu ruhan gençleştiren ve kalbine rahatlık veren Nesrinin sevimli ve cana yakın tavırları ve sözleri değil miydi? Bunu anlamak istemiyor, hastalığın getirdiği hırçın bir inatla kadının cazibesinden uzak kalmakta ısrar ediyordu. Bunun başka bir sebebi de vardı: Annesi bir düziye ona Nesrinin cazibesine tekrar kapılmanın kendisi için bir ıstırap ve üzüntü membaı olacağını tekrarlıyordu. Selim tehlikeli bir hastalıktan henüz kurtulmuştu. Mânen ve maddeten zayıftı. Yeniden azap ve acı çekmekten korkuyordu. Nesrin bu, ne zaman ne söyliyeceği ve ne yapacağı belli olur mu?

Dağdan iniş de çıkış kadar güzeldi. Otomobil iki tarafı yeşil yollardan inerken Selim kırlardaki çiçeklere bakıyor, bu çiçeklerin her gün evin köşelerini süslediğini hatırlıyordu.

Zavallı Nesrincik, meyus hayatlarına biraz süs ve neşe katmak için ne kadar çok çalışıyordu! Halbuki evde kimse onun varlığını nazarı itibara almıyor, hattâ Selim bile, annesinden çekindiği için, onunla meşgul olmuyordu. Onun tamamile de-

ğiştiğini, yeni ve eskisinden daha sevimli bir kadın olduğunu şimdiye kadar nasıl farketmemişti? Gözlerini örten perde ne kadar kalındı? İki aydan beri aynı dam altında yaşadıkları halde onunla niçin daha sık görüşmüyor, günde bir saat kadar buluşmayı kâfi görüyordu?

Nesrinin ahlâkı ne dereceye kadar değişmiş olmalı ki, bütün bunlara tahammül ediyor, kayınvalidesinin sert ve hakaretle dolu muamelelerine, hattâ hastabakıcının lâkayt tavırlarına isyan etmeden evin içinde kendi âleminde yaşıyordu. Ele avuca sığmıyan Nesrin uzun yaz günlerini nasıl geçiriyordu? Ne arkadaş, ne anne, ne de musiki..

Bütün bunlara rağmen dudaklarında daimî bir tebessüm vardı. Ona bu harikulâde kuvvet ve sabrı veren ne idi?

Otomobil ağır ağır bayır aşağı inerken genç adam başını yastıklara dayadı, gözlerini kapadı, biraz evvel, ağaçlıklar arasındaki tahta sıra üzerinde iken dinlediği sözleri hatırladı: "Çok ıstırap çektim, çok olgunlaştım artık ben eski Nesrin değilim." Ve bütün bu acıları hep onun yüzünden çekmişti.

— Beyruta geldik Selim, gözlerinizi açıp etrafı seyretmek istemez misiniz?

Genç adam bu müşfik sese gözlerini açtı. Bu ses derin bir musiki gibi kalbinin tellerini titretti. Bugün ne harikûlâde bir gündü! Bakışları evvelâ hayretle, sonradan zevk ve lezzetle etrafını seyre daldı. Birkaç ay evvel nazarı dikkatini celbetmiyen herşey bugün ona fevkalâde görünüyordu: Sokaklar, dükkânlar, maksatsız dolaşan halk, herşey...

— İste şu pastacıya gireceğiz Selim. Küçük amma çok temiz bir yer.

Üstü beyaz keten örtülü bir masaya karşı karşıya oturdular.

— Ne içeceksiniz?.

— Bilmem ki... Burada iyi çay pişiriyorlar mı?

— Bu pastahanenin sütlü kakaosu meşhurdur. Size birkaç pasta yemenizi ve bir çikolâta içmenizi tavsiye ederim.

— Peki.. Ya siz?

— Ben sütlü kahve içeceğim.

Genç garson sipariş edilen şeyleri getirdi.

— Pastalar pek güzel, hele şu kurabiyeler cidden nefis amma, zannediyorum ki Lübnandaki dükkân daha iyi şeyler yapıyor. Geçenlerde çay içerken bana verdiğiniz kurabiyeler büsbütün başka idi.

Nesrin gülümsedi:

— Onlar İstanbul mahsulü idi.

— İstanbul mu?

— Evet, annem yollamıştı.

— Kraliçeye.. Şey.. Mediha Hanıma tarafımdan teşekkür ediniz.

— Kraliçe deyiniz Selim, bu kelime bizi gençleştiriyor, eski ve mesud günlerimizi hatırlatıyor. Canım anneciğim, onun iyi kalbinin benzeri yoktur. Benim afacanlığıma nasıl tahammül ettiğini düşündükçe ona karşı hürmetim artıyor. Onun hayatını da altüst ettim.

— Felâket ekseriya en beklenmedik zamanda geliyor.

— Saadet de öyledir Selim. Bizim saadetimizin de yaklaştığını hissetmiyor musunuz?

— Belki.. Fakat gelecek mi?

— Benim buna kat'i imanım var; bunun için emniyet ve itimatla bekliyorum, istikbalden korkmuyorum. Bu fena günlerin sonu elbette gelecektir. Fakat biz gevezeliğe dalıp saati unutmıyalım. Akşam oluyor. İlk defa için bu kadar kaçamak kâfi. Haydi şimdi eve dönelim ve siz de şezlongunuza uzanınız.

— Size bir şartla itaat ederim.

— Ne? Şimdi de itiraz mı? Hastabakıcınızın yanında kuzu gibi idiniz.

— Ozaman hasta idim. Hem artık mâziden bahsetmiyelim, o gitti artık.

— Halbuki o kadıncağız size pek iyi bakmıştı. Nankörlük etmeyiniz.

— Hayır, ona karşı minnettarım amma..

— Anladım, hastalık saatlerini unutmak istiyorsunuz.

— Maksadım bu...

— Şimdi bana itaat etmek için ileri sürdüğünüz şartı söyleyin bakalım.

— Şezlonga uzandığım zaman gözlerimi kapıyacağım ve bu sabahki gibi bir konser dinliyeceğim.

— Artist ruhunuz canlandı demek; buna memnun oldum. Şartınızı kabul ediyorum, haydi yola düzülelim.

Bir gün içinde bu kadar muhtelif şeyler yaptığı halde vücudünde bir yorgunluk hissetmediğine hayret eden Selim bir çocuk itaatile kendisini şezlonga bıraktı ve Nesrinin yanına koyduğu gazeteyi eline aldı. Fakat okumak istemiyordu. Bütün varlığı içeriden gelen piyano sesile doluyor, bu ses ruhunun en ince tellerine kadar tesir ediyordu. Nesrin ne fevkalâde bir artistti!

Dakikalar birbiri arkasından geçti. Akşam olmuştu. Bir saat sonra Halide Hanım gelecekti. Elveda yalnızlık, elveda musiki, elveda neşe ve tebessüm.. Gene bir gün evvelki gibi bir-

birlerine yabancı gözlerle bakacaklar, konuşamıyacaklar, gülüşemiyecekler.. Nesrin Mozarın şen bir parçasını çaldığı halde aralarına belirsiz bir yeis çökmüştü.

— Zannederim ki artık piyanoyu kapamak zamanı geldi, Selim.

.Genç adam titredi, meyus bir sesle cevap verdi:

— Evet, maalesef piyanoyu kapamak lâzım.

Ve karısının kendisine yaklaştığını görünce elini uzattı, onun elini tuttu.

— Teşekkür ederim sevgilim.. Görüyorsunuz ya artık size "yavrum" demiyorum. Teşekkür ederim, bana harikulâde bir gün yaşattınız.

Nesrinin kalbinin en ince tellerine kadar sarsıldığını hissetti. Hiç beklemediği bir anda işittiği bu küçük kelime onu alt üst etmeğe kâfi gelmişti. Şaşırdı, ne yapacağını bilemeden olduğu yerde kaldı.

— Şu küçük sandalyeyi alınız, yanıma oturunuz Nesrin, kollarınızı dizlerime dayayınız. Ha şöyle... Şimdi de saçlarınızı okşamaklığıma müsaade edin. Artık benim için bir yabancı değil, bir dostsunuz. Benim biricik dostum. Biraz evvel bana saadetimizin yaklaştığını söylediğiniz zaman tèreddüt etmiştim; fakat şimdi ben de onun bize gelmek üzere yola çıktığına inanıyorum.

Bu büyük tecrübeyi yaptığımıza ne iyi ettiniz Nesrin. Bunun muvaffakiyetle neticeleneceğine inanmağa başladım.

Niçin yüzünüzü saklıyorsunuz Nesrin? Gözleriniz parlıyordu ve o kadar güzeldi ki... Ağlıyor musunuz? Niçin ağlıyorsunuz Nesrin?

— Çok mesudum Selim.

Heyhat! Otelin saati yediyi çaldı. Halide Hanım nerede ise gelecekti. Karı koca ayni zamanda bunu hatırladılar. Selim sordu:

— Gezintimizden anneme bahsedecek miyiz?

— Bunu saklamak biraz güç olacak.

— Eğer sorarsa ufak bir gezme yaptığımızı itiraz ederiz. Fazla tafsilât vermeğe lüzum yok. Bu, aramızda bir sır olarak kalsın.

— Peki...

— Ya piyano?

— Ona kızar mı dersin?

— Mutlaka. O her şeyin beni yorduğuna kanidir. Arzu ederseniz arkadaşınızın size bir sürpriz yapmak istediğini söyleriz.

— Janetin mi?

— Evet. Bir iki defa annemin yanında bize ondan bahsetmiş ve hattâ bazı günlerinizi otelin piyanosu başında geçirmekte olduğunuzu söylemiştiniz.

— Evet bunları hatırlıyorum amma anneniz otel sahibinin kızının bana koskocaman bir piyano göndereceğine inanır mı?

— Niçin inanmasın? Sabahtan akşama kadar kapalı duran bir piyanoyu birkaç ay için vermesi o kadar fevkalâde bir şey mi?

— Buna annenizi ikna ederseniz çok iyi olur.

— Bu hususta size bir şartla yardım edebilirim: Hergün hatta yalnız olmadığımız zamanlarda bile bana konser verirseniz.

— Bu şartı memnuniyetle kabul ediyorum, Bahusus ki sizin yanınızda piyano çalamıyacağımı zannediyordum.

— Niçin?

Bunu söyliyerek Nesrin şezlongtan biraz daha uzaklaşmıştı.

— Kapı kapandı. Mutlaka anneniz gelmiştir. Çabuk elinize bir kitap alın ve kaşlarınızı çatın, mahzun bir tavır takının böyle yapmak icap ediyor. Unutmayın ki bu sabah hastabakıcınız gitti, siz bütün gün sefil kaldınız.

Selim hemen bir gazete aldı, fakat bir gün evvelki hasta tavrını almağa muvaffak olamıyordu. Nesrine gelince tarasanın öteki ucunda bir koltuğa oturmuş, başını örgüsüne eğmişti. Gözlerini kaldırmaktan hakikî hislerini harice göstermekten korkuyordu. Böyle bir komedi oynamak ne eğlenceli şey!

Halide Hanım içeriye girdi. Karı kocanın tavırları hergünkünden farkı değil.

— Nasılsın oğlum? Bu sabah baş ağrısından çok istirap çektin mi? Ateşin var mı?

Birdenbire gözleri hastabakıcının boş koltuğuna gitti ve kaşları çatıldı, O yokken Nevzat Hanım hastasını bırakıp nereye gitmişti?

— Nevzat Hanım nerede?

Selim gazetesini masanın üzerine koydu ve meyus bir sesle cevap verdi:

— Maalesef İstanbula gitti anne. Bu sabah müstacel bir telgraf geldi, annesi ağır hasta imiş. O da hemen trene atlayıp gitmek mecburiyetinde kaldı.

— Nasıl? Birkaç saat içerisinde nasıl yola çıkabilir? Beni beklemeğe mecburdu.

— Bunu ben de kendisine söyledim amma sizin birkaç gündenberi annesinin hastalığından haberdar olduğunuzu, hattâ onu bin müşkülâtla burada alakoyduğunuzu ileri sürdü.

— Doğru; fakat ben vaziyetin bu kadar ciddî olduğunu tasavvur etmemistim. Onun gideceğini tahmin etseydim kapıdan dışarı çıkmazdım. Vah yavrucuğum, bütün gün yalnız kaldın; kim bilir için ne kadar sıkılmıştır.

Karısı yanında iken bu sözleri annesi dün söylemiş olsaydı Selim bu kadar üzülmiyecekti. Dün kendisini tedavi bulmaz bir hasta farzediyor ve her şeyi kabul ediyordu. Bugün annesinin bu acı sözleri onu fena halde müteessir etti ve annesinin Nesrini hiçe saydığını derin bir hüzünle gördü. Halbuki zavallı müşfik Nesrin, kocasının hoşuna gidecek her şeyi ne büyük bir tehalükle yapıyordu!

Genç adam birdenbire isyan etti ve hastalığındanberi ilk defa annesine sert bir sesle hitap etti:

— Nesrin yanımda anne. Hastabakıcıya pekâlâ vekâlet etti.

Halide Hanım tarasanın bir ucunda başı eğilmiş duran gelinine bakmadan:

— Pekâlâ, dedi. Bundan böyle senin yanından ayrılmıyacağım.,

— Fakat ben artık o kadar hasta değilim anne, haftada bir defa biraz hava almanıza mâni olacak bir vaziyet yok.

— Oğlu hasta olan ana hava almağa gitmez.

Nesrin bu münakaşanın uzun sürebileceğini ve Selimin ihtiyatsızca bir söz söyliyeceğini anladığı için Halide Hanımın arasından kocasına işaret etmiş, onu susturmuştu. Fakat bugünkü sürprizler sona ermemişti henüz. Halide Hanım salona çıkınca piyanoyu gördü ve parmağile işaret ederek oğluna sordu:

— Bu ne?

Selim gazetesini tekrar eline almıştı. Lâkayd bir tavırla ve başını kaldırmadan cevap verdi:

— Yanımızdaki otelin sahibinin kızı Nesrinin musikiye meraklı olduğunu bildiğinden piyanolarından bir tanesini birkaç günlük ona yollamış. Buna ben de memnun oldum, çünkü bazı günler vakit geçirmek için müzik dinlerim.

Halide Hanım verecek cevap bulamadı. Oğlunun lâkaytlığı ona ortalıkta bir tehlike olmadığını anlatmıştı.

— Doktor sana istirahat tavsiye ediyor. Musiki dinlemekten yorulursun.

— Zannetmem.. Bu tarasada geçen uzun günleri biraz kısaltmış oluruz.

Halide Hanım oğlunu fazla üzmemek için cevap verme-

den odasına doğru yürüdü. Ayni dakikada tarasanın öteki ucundan bir fısıltı halinde Nesrinin sesi geldi:

— Aferin; büyük bir aktör gibi rolünüzü muvaffakiyetle oynadınız, sizi tebrik ederim.

— Teşekkür ederim sevgilim

Nesrinden annesine mektup

Anneciğim, çok mesudum, size tarif edemiyeceğim kadar mesudum. Selimle ne güzel bir hafta geçirdik. Bu haftanın her dakikasını size anlatmak istiyorum amma cildler dolusu yazı yazmak lâzım; buna da pek vaktim yok, bu sebepten vak'aları hülâsa etmeğe çalışacağım.

Zannediyorum ki artık Selimle tamamile barıştık ve anlaştık. Kat'î kelimeler telâffuz edilmemişse bu, istediğimiz gibi serbest kalamadığımızdandır. Bugün biz, daima bir nezaret ve tarassut altında yaşıyan iki sevgili gibiyiz. Birbirimize gizli gizli bakıyor, işaretle anlaşıyor ve gözlerimizle konuşuyoruz. Bu vaziyet ikimizi de öyle mesut ediyor ki, bir iki dakika yalnız kalsak, söyliyecek söz bulamadan bu dakikaların zevkini sükûtla çıkarıyoruz. Size Selimle yaptığımız ilk gezintiyi anlatmıştım. O günden sonra ikimiz de çocuklar gibi yaramazlaştık. Fakat ne kadar mesuduz bilseniz! Şimdi Halide hanımın hodbinlikle sertleşen kalbini yumuşatmağa, ona bir karı kocanın birbirini görmeğe, birbirile konuşmağa ve sevişmeğe hakları olduğunu anlatmağa çalışıyoruz amma bu iş her şeyden müşkül.

Size kayınvalidemin piyanoyu kabul ettiğini, bu hususta oğlile başa çıkamadığını yazmıştım. İşte her gün bir iki saat musiki bizi birbirimize yakınlaştırıyor. Hattâ, benimle yalnız kalamadığından şikâyet eden Selim, piyano öğrenmek arzu ettiğini ileri sürdü ve beni her gün ona bir çeyrek saat ders vermeğe mecbur etti. Eli keman tutmağa alışmış olan bu artist ruhlu adam, onbeş dakika için, benim itaatli bir talebem oluyor. Fakat Halide Hanım oğlunun bana yaklaşmak arzu ettiğini anladı mı nedir? Bu ders zamanlarında eline bir iş alıp yanımızda oturuyor. Beni hâlâ tehlikeli bir kadın zannediyor anne.

Ana oğul arasında hakikî bir saklambaç oyunu oynanıyor. Kurnaz bir diplomat olan Selim, ders saatlerini hergün değiştiriyor. En müsait zaman, kayınvalidemin ev işlerile meşgul olduğu ve oğlunun yemeğini pişirdiği saatlerdir. O vakit, piyanoya oturuyor ve sözde çalışmağa başlıyor amma hiç de dikkatli bir talebe değil. Kulakları daima dışarının gürültülerile meşgul oluyor ve yalan yanlış notalar çalarken bana binbir çılgınlık söylüyor.

"Bugün gezmeğe gitmek istiyorum Nesrin, beni mutlaka gezdirmelisiniz. Öğle yemeğinde bu teklifi ortaya atacağım. Sakın gülmeyiniz. Bilâkis canınızın sıkıldığını, artık bu inatçı hasta kocanın kaprislerinden bıktığınız zannını verecek bir tavır takınınız. Hattâ icab ederse bugün Janetle bir gezinti yapmağa, dağlara tırmanmağa karar verdiğinizi ve otomobille gitmekten hoşlanmadığınızı ihsas edin. Yoksa hakikaten sıkılıyor musun sevgilim?"

Sevgili, kayınvalidesinin nazarı dikkatini celbetmemek için sağ elile piyano çalarken sol elini kocasına uzatıyor.

— Sizinle beraberken hiç bir şeyden sıkılmıyacağımı bilirsiniz.

— Siz çok fedakâr bir zevcesiniz Nesrin. Bunu tasavvur edemiyordum. Sizden bu kadar çok şey istediğime mahcup oluyorum. Şoförlük, hocalık...

— Hattâ beyimizi eğlendirmeğe memur bir dalkavuk...

Yalnızken böyle tatlı tatlı konuşuyoruz amma uzaktan Halide Hanımın gölgesini görünce iş değişiyor, Nesrin sabırsız ve hiddetli bir hoca kalıbına giriyor.

— İyi keman çaldığınız halde piyanoda bu kadar yanlış yapmanıza şaşıyorum. Size ne oldu böyle? Yanlış notaları bile anlamıyorsunuz.

Bu gibi sözler kayınvalidemin hoşuna gidiyor ve bunu fırsat bilerek oğlunun cesaretini kırmağa çalışıyor.

— Boş yere yoruluyorsun çocuğum. Bir şey öğreneceğin yok.

— Ne yapayım anne? Okuyamıyorum, keman çalmaktan yoruluyorum. Bari oturduğum yerde biraz piyano öğreneyim. Siz ne derseniz deyin benim niyetim derslere devam etmektir. Hattâ Nesrin razı olursa günde iki defa çalışmak istiyorum.

— Yorulursun.

— Hayır, artık hergün biraz daha iyileştiğimi hissediyorum. Bir müddet sonra hastalığımı bir rüya gibi hatırlıyacağım.

— Dikkat et çocuğum. En ufak bir ihtiyatsızlık seni berbad eder, tekrar bir iki ay yatarsın.

— Artık bu fena düşünceleri bir tarafa bırakıyorum anne. Siz de, Suriyeli doktorunuz da ortalığı kapkaranlık görüyorsunuz. Bense artık bilâkis her tarafı, gök gibi, deniz gibi mavi görmeğe azmettim.

Oğluna lâf yetiştiremiyeceğini anlayınca Halide Hanım bir köşeye geçip oturuyor, kâh mektup yazıyor, kâh gazete okuyor. O müddet zarfında da Selim mümkün olduğu kadar sert vu-

rışlarla piyanoda meşketmeğe çalışıyor ve bana fısıl fısıl bir şeyler söylüyor:

— Siz bir melek kadar sabırlısınız Nesrin... Bir, iki, üç dört.. Kraliçenin iyi kalbi ve şefkati sizde gizli imiş meğer... Gene yanlış bastım, si diye olacakmış.. Sizin böyle olacağınızı hiç tahmin etmemiştim, anlaşılan meziyetlerinizi meydana vuracak bir tesadüf olmamış. Bir, iki üç.. Bu tesadüfün bana sizi tanıttığına pek memnunum.

Bu ekzersiz pek güçmüş, beceremedim. Artık sabrınızı suiistimal etmek istemiyorum. Zavallı Nesrin, sizin gibi bir artist için böyle bir talebe, ne büyük felâket!.

Lâkayt bir sesle cevap veriyorum:

— Biraz dikkat etseniz iyi olacak, daima yanlış tuşlara basıyorsunuz.

İki gün evvel, öğle yemeğinde, Selim büyük bir cesaret gösterdi, müşfik, fakat müstebit bekçisine, bundan böyle her gün gezmeğe çıkacağını, artık şezlonga yapışıp kalmaktan bıktığını açıkça bildirdi.

Benim, onun sert sözlerini biraz yumuşatmağa gayret ettiğimi görünce, bu sefer de, öfke ile bana çıkıştı, kimseden nasihat istemediğini, bundan sonra dilediği gibi yaşıyacağını söyledi.

Onun bana kızması, kayınvalidemi memnun etmişti, hele benim hergün gezmek fikrini kabul etmediğimi görünce derhal oğlunun fikrine iştirak etti:

—Beyruta telefon edeyim, bize bir otomobil yollasınlar.

Anlıyorsun ya anneciğim, kayınvalidem, düşmanın otomobilile gezmeğe razı olmuyor.

Selim derhal cevap verdi:

— Lüzum yok, Nesrinin bir arabası var, saat üçte onunla çıkacağız.

Bu son cümleyi kocamın güçlükle söylediğini anladım. Annesini müteessir etmek korkusile gözleri endişeli idi.

Halide Hanım bana döndü ve haşin bir sesle sordu:

— Otomobili kim kullanacak?

Buna gene Selim cevap verdi:

— Nesrin kullanacak. Onun mâhir bir şoför olduğunu biliyorsunuz.

Halide Hanım evvelâ sükûnetle oğluna şu sözleri söyledi:

— Bu otomobille gezmemeni tavsiye ederim çocuğum.

Sonra bana döndü ve bunları ilâve etti:

— Sizin gibi sinirli bir kadın nekahat halinde bulunan bir hastayı gezdirmek mesuliyetini üzerine alamaz. Siz âsabınıza

hâkim olamıyorsunuz. Yanlış bir manevranın ne gibi feci neticeleri tevlid edeceğini bilirsiniz.

Selim sapsarı olmuştu; fakat annesinin maksadını anlamamış görünmeği münasip bulmuş olacak ki şu sözleri söyledi:

— Biz saat üçte çıkacağız anne, sizin şoföre emniyetiniz yoksa isterseniz bizimle gelmezsiniz.

Maalesef Halide Hanım oğlunu yalnız bırakmadı, bizimle geldi anne ve gezintimiz, bundan evvelkine hiç benzemedi. Arabanın içinde ana oğula şoförlük yaptım. Bir iki defa Selim bana hitap edecek oldu annesi derhal, benim konuşmama mâni oldu, bütün dikkatimi vazifeme çevirmemi söyledi. Görüyorsunuz ya, oğlunu gezdirmek benim için bir vazifeden başka bir şey değil!

Otomobil uzaklara gitmedi anne, Lübnan yollarında döndü durdu. Yalnız bir pastahanede çay içmek için indik; fakat Selim pastaları beğenmedi, ekmeklere itiraz etti, bir şey yemeden dışarı çıktık.

Bereket versin ki o sırada kayınvalidem bir ahpabına rastladı da biz beş on dakika yalnız yürüdük, yakındaki bir ağaçlığa doğru gittik Selim, annesinin gözlerinin üzerimizde olduğunu bildiği için koluma girmedi amma dilediği gibi konuştu.

— Annemin sözlerine darılmayınız Nesrin, zavallı kadını bu kadar haksızlığa sevkeden ana muhabbetidir.

— Ben ona darılmıyorum Selim.

— Bütün bunlar geçecek, her şey yoluna girecek, göreceksiniz.

— Biliyorum Selim, bunlardan bahsetmeğe lüzum yok.

— Sizin müteessir olmanızdan korkuyorum. Yemekte iken canınızın sıkıldığını gördüm.

— Belki; fakat artık bunu düşünmüyorum. Geçmişi unutalım.

— Ne iyi kızsın Nesrin. Şöyle başınızı çevirip bakınız, annem hâlâ konuşuyor mu?

— Evet, konuşuyor.

— Öyle ise şu yola sapalım ve gözden kaybolalım.

Annesinin bakışlarından uzaklaşınca Selim bana yaklaştı, kolunu kolumun altına soktu.

— Yalnız yürümekten canım sıkılıyor, müsaade eder misiniz Nesrin?

— İzin istemekte biraz geç kaldınız.

— Buna hakkım yok mu? Siz benim karımsınız ve bana itaate mecbursunuz.

Ah, anneciğim, hayat birdenbire nasıl değişiyor! Istıraplar

ve acılar nasıl dağılıyor! Hele insanların huyu, vaziyete göre ne büyük tebeddüllere uğruyor! Birkaç ay evvel Selimin bana "hak, itaat" gibi kelimeler söylemesine müsaade eder miydim? O zaman, evlendikten sonra da serbestliğimi muhafaza etmeğe, mümkün olduğu kadar kendimi boyunduruktan ve zincirden uzak tutmağa azmetmiş bir kızdım; halbuki bugün kocamın bana kendi haklarından bahsetmesi kalbimi saadetle titretiyor. İnsan kalbi ne garip.

Birbirimize dayanmış, ağır adımlarla yürüdük, tatlı tatlı konuştuk, güldük, şakalaştık. Fakat yolun öteki ucunda, birdenbire kayınvalidem karşımıza çıkmasın mı? Kestirme bir yoldan gelip bize iltihak etmişti. Onu evvelâ ben gördüm. Selim dalgın bir tavırla bana bir şeyler anlatıyor gülüyordu.

Hayret, emniyetsizlik, hiddet... Bütün bu hisleri bir saniye içinde kaynanamın yüzünde, gözlerinde okudum; fakat biz yanına geldiğimiz zaman bu duygularını gizlemeğe muvaffak oldu ve sükûnetle bize hitap etti.

— Burası ne güzel değil mi? Ben Zahleyi Lübnanların diğer bütün köylerine tercih ederim.

— Ayn Sofer buradan daha güzel değil mi?

Bunu ben söylemiştim. Selim büsbütün başka bir fikirde idi ve annesinin bizim Beyruta gittiğimizden haberi olmadığını düşünmeden:

— Ben Beyrutu tercih ediyorum. Buranın manzarası lâtif amma pastahanesi berbat bir yer, orada hiç olmazsa kalabalık ve medenî bir şehir bulursunuz.

— Sen Beyrutu ilk geldiğimiz gün otomobilin camları arkasından gördün. O zaman o kadar hasta idin ki, etrafına bile bakmıyordun.

— Orasını daha iyi görmek istiyorum. Yalnız beni oraya götürürsünüz Nesrin. İşittiğime göre orada nefis sütlü kakao pişiren bir pastacı varmış.

Zavallı çocuk; görüyor musunuz çikolâtasını nasıl arıyordu anne. Fakat onun böyle konuşması büyük bir itiyatsızlıktı. Halide Hanımın şüphelerinin kat'î bir emniyete münkalip olmasından pek korkuyorum. Nitekim, o akşam gözlerini bizden ayırmadığı gibi dün de piyano dersi esnasında bir saniye bile salondan çıkmadı.

Annesinin bu halleri Selimi fena halde üzüyor nineciğim, dün bütün gün ağzını açmadı, somurttu durdu; gezmeğe gitmek istedi hattâ annesinin şefkat ve itinasını bile hoş görmedi. Her şeye titizlendiği, her şeyden sinirlendiği belli idi. Onu

yatıştırmak ve kendisine bunca fedakârlık gösteren annesine ters cevaplar vermesine mâni olmak için akla karayı seçtim.

Bugün de fena bir sürprizle karşılaştık. İkimiz de Halide Hanımın bermutad Beyruta ineceği bu çarşamba gününü sabırsızlıkla bekliyorduk. Maalesef o gitmedi ve sabahleyin kahvaltı tepsisile Selimin odasına girdiğini gördüm. Kim bilir o da ne kadar şaşırmış ve sükutu hayale uğramıştır. Daha dün, sözde piyano çalışırken, bana şu sözleri fısıldamıştı:

— Yarın için harikulâde bir program hazırladım. Annem gider gitmez tarasaya gelin, ben de erken kalkacağım. Serbest günümüzün bir dakikasını bile ziyan etmek istemiyorum.

Maalesef program tatbik edilemedi ve serbest günümüz şöyle geçti:

Selim asık suratla tarasadaki şezlonguna uzandı, annesi onun yanında örgüsünü ördü, ben de odamda yalnızca oturup size mektup yazmağa koyuldum.

Ben durmadan yazıyorum. Şımarık ve hırçın damadınızın şoförünü çağırıp otomobille gezmek arzusunu izhar edip etmiyeceğini bilmiyorum. Sabahtanberi ağzımı bıçak açmıyor. Piyanoya oturmadı, benim piyano çalmak teklifimi reddetti ve sofrada - zavallı Halide Hanım ne kadar telâş etti bilseniz - bir lokma yemek yemedi.

Anneciğim, roller şimdi tamamile değişti. Ben her şeyi hoş görüyor, ufak bir sebeple mesut oluyorum. Selim bilâkis hırçın, şımarık, mütehakkim ve hâşin oldu. Kimsenin kendi sözünden dışarı çıkmasına tahammül edemiyor. Böyle iken onu ne kadar seviyorum bilseniz.

Nineciğim, hissediyorum, görüyorum ki pek yakında bir takım vakalar olacak, ana oğul arasında ciddî bir muhavere geçecek ve Halide Hanım bizim birbirimizi sevdiğimizi öğrenince gelinini olduğu gibi kabul etmek mecburiyetinde kalacak.

O zaman her şey halledilecek ve ben, oğlunun geçirdiği feci kazadan dolayı bu derece üzülmüş olan bu zavallı kadına kendimi sevdirmeğe çalışacağım. Biliyorum, bu pek kolay olmıyacak, amma Selimin aşkı bana kuvvet ve cesaret verecek anne.

Gelecek mektubumda size kocamla tamamile anlaştığımızı ve kayınvalidemle bir sulh muahedesi imzaladığımızı yazacağımı kuvvetle umuyorum.

Odamın kapısı açık duruyor, uzaktan Selimin mahsun yüzünü görüyorum. Onu teselli için koşmak, boynuna sarılmak, onu öpmek istiyorum anne, fakat bu arzumu kalbime gömmeğe mecburum, bu öpücükler kayboluyor, ne yazık...

"Kaybolan buseler" bir musiki parçası için ne güzel isim! Selim yerinden kalktı, bu tarafa geliyor, mutlaka sokağa çıkmamızı teklif edecek. Mektubumu burada bitiriyorum, anne kızınızın tam bir saadete erişmesi için dua edin.

*
* *

Mediha Hanım odasında geniş bir koltuğa gömülmüş, kızının son gelen mektubunu okuyordu. Her satırı dikkatle okuyor ve dudaklarında mesut bir tebessümle sayfaları çeviriyordu. Nesrinin nihayet, uzun üzüntülerden sonra saadete kavuşmakta olduğunu yalnız yazılarından değil, mektubun ifadesinden, cümlelerin birbirini tutmamasından anlıyordu. Sevincini annesine anlatırken, Nesrin biraz kendisini unutmuştu.

Mektup bitince, Mediha Hanım hemen masa başına geçip kızına cevap yazmağa koyuldu, fakat daha "sevgili kızım" kelimelerini yazmadan kapının zili kuvvetle çalındı. Acaba kimdi? Bu satte kim gelebilir? Mutlaka Sacide veya Meziyet, yahut da ikisi.. Merdivenlerde genç ayak sesleri duyuldu ve oda kapısı şiddetle açıldı.

Mediha Hanım kızını karşısında gördü.

— A.. Nesrin... Böyle habersiz niçin geldin? Bir şey mi oldu?

Nesrin asabî bir tavırla annesinin boynuna atıldı.

— Hepsinden bıktım anne, sabrım tükendi ve kaçtım. Bütün bunları sonra anlatırım. Yirmi dört saatten beri ağzıma bir şey koymadım. Ne yaptığımı, nasıl geldiğimi bilmiyorum. Beyruttan ayrıldığım dakikadan sonra aklım başımda değil. Uykusuzluktan, yorgunluktan harap bir haldeyim.

Kuzum anne bana banyoyu hazırlatın, ondan sonra da biraz yemek..

— Eşyaların nerede?

— Ufak bir el çantasile geldim. Bağajlarımı arkamdan yollıyacaklar. Eşya toplamağa vaktim yoktu. Merak etmeyin, benim bir çöpümü bile görmek istemiyen Halide Hanım her şeyimi derleyip toplıyacak, buraya gönderecek.

— Yalnız başına mı geldin?

— Tabiî.. kızınızı tanımıyor musunuz anne? Sabrım tükendi mi her şeyi kırıp geçerim.

— Sözlerinden bir şey anlamıyorum kızım..

— Anlıyacak ne var? Kayınvalidemi ve kocamı başbaşa bıraktım. Ne halleri varsa görsünler. Küçük el çantasının içi-

ne bir iki parça şey koyduğum gibi ilk trene atladım ve o dakikadan itibaren yalnız burasını düşündüm, bir an evvel Istanbula varmak telâşile çırpındım. Işte nihayet sizi gördüm anneciğim. Artık rahatım.

— Fakat niçin geldin? Sana ne yaptılar.

— Uzun hikâye... Sonra anlatırım.

— Halbuki son mektubun pek neşeli idi; böyle bir âkibet ima bile etmiyordu.

— Felâket hiç beklenmedik zaman gelir anne. Yalvarırım size, bana sual sormayın. Sinirlerimin artık tahammülü kalmadı. Üç aydanberi kendimi tutuyordum, bundan fazla sabredemem.

Şimdi yemek ve uyumak istiyorum anne. Bana bir uyku ilâcı verirsiniz. Unutmak, kendimi kaybetmek istiyorum, anlıyor musunu?

— Sinirlerimi böyle hırpalama Nesrin, bana sakin olacağını, ne olursa olsun itidali bırakmıyacağını vâdetmiştin.

— Bir defalık sözümdnn dönüyorum.

— Hayır kızım, bu yüzden canın yanmıştır, tekrar eski asabî ve müvazenesiz Nesrin olma!

— İlk dakikadan beni azarlıyorsunuz nineciğim. Belki de hakkınız var, belki beni yola getirebilirsiniz. Ah anne, size benziyebilsem ne mesut olurdum!

Mediha Hanım cevap vermedi, kızının fevkalâde meyus olduğunu anlamıştı. O odasına gittikten sonra ve banyosunu yaparken, zavallı ana bir taraftan onun yemeğini hazırlatıyor, bir taraftan da onu birdenbire İstanbula dönmeğe mecbur eden sebepleri düşünüyordu. Halide Hanımın bütün hakaretlerine tahammül etmiş olduğuna göre bu kaçış için daha mühim bir vak'a aramak lâzımdı. Acaba ne olmuştu? Nesrinin çok müteessir olduğu vakit kalbini kimseye açmadığını bildiği için muammanın hallini ertesi güne bırakmak icab edecekti.

Yavrucak kim bilir ne kadar ıstırap çekiyordu.

— İşte geldim anne, banyo bütün yorgunluğumu giderdi. Şimdi rahatım. Birkaç ay yabancı bir muhitte kaldıktan sonra kendini seven insanların arasına dönmek, kendi yuvasına kavuşmak ne dinlendirici bir zevk! Zavallı dadım beni memnun etmek için karşımda dört döndü. Bakın sofrayı da çarçabık hazırlamış. Karnım öyle aç ki anne... Şimdi bana kendinizden bahsedin bakayım. Ben yokken ne yaptınız? Yüzüme niçin bu kadar dikkatle bakıyorsunuz? Çok değişmiş miyim? İhtiyarlamış mıyım?

— Hayır, yanmışsın kızım.

—Tabiî, açık hava derimi yaktı İstanbul nasıldı?

— Bu sene pek sıcak oldu.

— Keşki siz de oraya gelseydiniz! Beni göreceğiniz gelmemiş miydi?

— Birkaç defa oraya gitmeyi aklımdan geçirmedim desem yalan olur.

— Keşki gelseydiniz, ne memnun olurdum!

— Mektuplarında böyle bir şey yazmadın yavrum.

— Kinaye etmeyin anne, mektuplarım hep ayni kimse ile dolu idi. Yazık oldu. Keşki hiç gitmeseydim, sizinle birlikte yazı Büyükadada geçirirdik. Sizin yanınızda ne kadar mesut olduğumu bilmiyorsunuz. Siz bana kuvvet ve cesaret veriyorsunuz, burada kendimi emniyette hissediyorum. İşte görüyorsunuz ya, sinirlerim de sükûnet buldu, geldiğim zamanki deli Nesrin değilim.

Şimdi sizin yanınıza oturacağım, başımı dizinize koyacağım anne. İsterseniz bana darılabilirsiniz. yle rahatım ki, artık hiç bir kuvvet beni yerimden kaldıramaz.

— Sana darılmak için kabahatini öğrenmeliyim yavrum.

— Yani Beyrutta geçen vakayı anlatmamı mı istiyorsunuz?

— Bunu çok merak ediyorum Nesrin. Böyle birdenbire herşeyi bırakıp kaçmak için ne oldu? Sana ne yaptılar? Seni nasıl üzdüler acaba?

— Doğru.. Çok ıstırap, çok acı çektim anne.

— Seni kim üzdü yavrum?

— İkisi de.. Hem Halide Hanım, hem Selim. Şimdi kayınvalidem kim bilir ne kadar memnundur. Öyle ya, kocamın evini terkedip kaçtım.

Boşanmayı kolaylaştıran bir sebep bu... İyi bir avukat tutarsak birkaç hafta içinde serbest kalırım değil mi? Ondan sonra da unutmağa çalışacağım. İsterseniz sizinle bir seyahate çıkarız, bundan böyle hep beraber yaşarız anne.

— Sen gençsin kızım, benim sevgim sana kâfi gelmez.

— Yanılıyorsunuz, artık herseyi unutmak, sizin yanınızda mesut olmak istiyorum. Bir erkeği sevdim, onunla hayatımı birleştirdim. Benden daha kuvvetli vakalar bizi birbirimizden ayırdı. İşlediğim kabahati affettirmek için elimden gelen fedakârlıkları yaptım, makbule geçmedi; ömrümü sevdiğim adama vakfetmek istedim, bunu anlamadılar, daha hakaret ettiler, bana ıstırap çektirdiler, bundan sonra ben de aşka veda eder, kendimi musikiye veririm.

Göreceksiniz, eski hayatıma ne kadar kolaylıkla avdet ede-

ceğim. Yeniden büyük bir şevkle piyanoma oturacağım, istediğim gibi çalışacağım, konserler vereceğim, eserler meydana getireceğim ve bütün bu faaliyet içinde Selimi düşünmek aklıma bile gelmiyecek. O iyi oldu ya, bu düşünce benim istirahatim için yeter. Halide Hanım oğlunu kolları arasından ayırmasın ve beraber mesut olsunlar.

— Kızım, bu kadar şey söylediğin halde bana vakayiin neden bu kadar çabuk değiştiğini niçin anlatmıyorsun? Bu sabah okuduğum mektubunda çok mesut görünüyordun. Filhakika, Halide Hanıma karşı oynadığınız komedi beni biraz endişeye düşürmüştü ve Selimin annesine açıkça birbirinizi eskisi gibi sevdiğinizi söylemesini daha muvafık bulmuştum amma sizin saadetiniz beni de mesut etmeğe kâfi gelmişti.

Şimdi, o mektup tarihinden beş gün sonra birdenbire çıkıp geliyor ve boşanmadan, unutmaktan, sayfayı çevirmek istediğinden bahsediyorsun. İyi düşün yavrum. Sen Selimi çok sevdin ve seviyorsun, ondan ayrılabileceğini ümit ediyor musun? Ayrılmak istemenin sebebini bilmiyorum, bunu bana söyle, beraber münakaşa edelim, düşünelim. Belki de vaziyet senin tahmin ettiğin kadar vahim değildir. Çok ıstırap çeken kimseler bazan böyle, birdenbire, sabırsızlanırlar, tahammülleri sona erer, her şeyi kırıp geçerler. Fakat, inan bana kızım, insan nereye gitse, acı ve üzüntüsünü de beraber taşır onu başından atamaz. Burada, benim yanımda, sevgi ve şefkatle ihata edildiğin halde gene aynı ıstırabı çekeceksin.

— Ne kadar söylüyorsunuz anne? Bana ne kadar karanlık bir istikbal tasvir ediyorsunuz. Hayır, ben sizin neslinizden değilim. Siz bütün ömür yolunda ayni adamın hâtırasını sadakatle taşıdınız ve şımarık kızınızın uğruna gençliğinizi feda ettiniz. Bu hayat size kâfi geldi amma beni tatmin etmez. İki nesil arasında düşünce ve his bakımından büyük farklar var, ben gençliğimden istifade etmek istiyorum ve edeceğim.

— Şimdi bana Beyruttan niçin ayrıldığını anlat.

— Peki... Son mektubumda size ne yazmıştım?

— Selimin seninle gezmeğe gitmek istediğini söylemiştin.

— Ha, evet... Gene Halide Hanımla birlikte karı koca Zahleye kadar gittik. Ana oğul arabanın içinde oturdula ve ben şofrörlük ettim; fakat kimse ağzını açıp bir kelime konuşmadı. Dönüşte nefîs bir mehtab vardı, otomobili ağır ağır sürerek eve geldik. Üçümüz de sessizdik. Selim sofrada bir şey yemedi ve derhal tarasaya, şezlonguna avdet etti. Halide Hanım da ezelî örgüsüne koyuldu. Ben onlardan biraz uzakta ay ışığile

yıkanan dağlara ve çamlıklara bakıyordum. Birdenbire Selimin sesini işittim:

— Allah rızası için bana biraz piyano çalınız Nesrin, can sıkıntısından boğulacağım.

İtaatli bir çocuk uysallığile yerimden kalktım, salona girdim. Arkamdan kayınvalidem sivrisineklerin içeri girmemesi için yalnız bir lâmba yakmamı seslendi. Ben hiç ışık yakmadan çalmağa başladım. Beni biliyorsunuz anne piyanoya oturdum mu dünyayı unuturum. O gece de arka arkaya birkaç parça çaldım ve yorgunluğumu hissettiğim zaman Selime konserimi pek uzun bulup bulmadığını sordum. Cevap veren olmadı. Yerimden kalktım, tarasaya doğru ilerledim, şezlongda kimse yoktu, tarasanın bir köşesinden hırçın ve fena bir ses geldi:

— Sizin çalgınız en sağlam sinirli insanları bile çileden çıkarır. Oğlum buna tahammül edemedi, odasına kaçtı ve kimsenin kendisini rahatsız etmemesini tenbih etti, yaptığınızı beğendiniz mi?

Onunla münakaşa etmek lüzumsuzdu, esasen cevap vermemeğe alışmıştım, bu defa da bir şey söylemeden bahçeye indim, ağaçlar arasında dolaştım. Tarasada oturan kaynanamın beni tarassüt ettiğini görüyordum. Nihayet içim sıkıldı, odama çıktım.

Ertesi gün bermutad erken kalktım, sabah gezintimi yaptım. Saat dokuzda eve döndüğüm vakit doktorun otomobilini kapıda gördüm ve gene zavallı Selimin, annesinin icbarile kendisini hekime göstermek ıstırarında kaldığını anladım.

Ben getirdiğim dağ çiçeklerini vazoya yerleştirirken Halide Hanım içeriye girdi. O güne kadar odama ayak basmadığı cihetle bu saatte gelişi bende büyük bir endişe uyandırdığı halde hislerimi gizliyerek kendisini hürmetle kabul ettim. Fakat o benim selâmıma cevap bile vermeden hemen hücuma geçti. Esasen bunun için odama gelmişti.

— Şimdi doktor buradan çıktı.

Anne, bu kelimeleri söylerken Halide Hanımın sesindeki öfke ve kini tarif edemem. Tüylerim diken diken olmuştu. O vakte kadar ona acıdığım halde, bana karşı bütün yaptıklarını affettiğim halde ilk defa olarak ona merhamet etmedim. Kudurmuş bir hayvan gibi tepiniyor, bağırıyordu.

— Doktor oğlumu fevkalâde sinirli ve zayıf buldu. Kendisine büyük bir sükûnet tavsiye etti. Artık musiki fasılları ve gezintiler katîyen memnu... Buna sebep sizsiniz; fakat bundan böyle işlerin cereyanı değişecek, bu komediye nihayet verecek siniz anlaşıldı mı?

Kan bynime sıçramıştı amma Selimi düşündüm, onun ne kadar asabileştiğini tahmin ettim ve kendimi toplıyarak sükûnetle cevap verdim.

— Bunları bana değil, oğlunuza söylemelisiniz efendim. Musiki istiyen, gezmek arzusunu gösteren kendisidir. Ben onun istediğini yapmakia mükellefim. Bir kadın kocasına itaate mecburdur.

Keşki bu son cümleyi söylemeseydim. Kayınvalidem kendini zaptedemeden öfke ile haykırdı:

— Kocam... Kocam... Kocanız size karşı fazla iyi ve nazik davrandı. Buna lâyık değilsiniz siz. Onun iyileşeceğini bilseydim, emin olunuz ki sizinle evlendirmezdim. Sizin gibi bir kadınla, gönlünü eğlendirmek için, oyun oynuyormuş gibi adam öldüren bir kadınla hayatını birleştirmek ne müthiş bir şey! Şimdi de ona zararınız dokunduğunu anlamak istemiyorsunuz. Eğer siz burada olmamış olsaydınız o çoktan iyileşecekti.

Bu sözlere karşı da sükûnetimi muhafaza etmeğe muvaffak oldum anne ve sadece şu cevabı vermekle iktifa ettim:

— Zannetmiyorum. Fikrimce bu hekimin tedavi tarzı pek fena. Selim de artık herkes gibi yaşıyabilir, onun nekahat müddetini uzatan doktorla hastabakıcıdır. Tabiî kendi menfaatleri için... Onu biraz serbest bırakınız, göreceksiniz nasıl çabuk iyileşecek.

— Serbest bırakayım da sizinle dağlarda bayırlarda gezsin ve bir hafta sonra tamamile yataklara düşsün öyle mi? Maskelerimizi yüzlerimizden indirelim artık, bana söyleyiniz bakayım, burada daha çok zaman oturmak niyetinde misiniz?

Nezaketle mukabele ettim:

— Kocam burada kaldığı müddet ben de onunla beraber kalacağım. Karı kocanın aynı çatı altında yaşamaları tabiî değil midir?

— Onu biran evvel öldürmek ve mirasına konmak için buradan ayrılmıyacaksınız, öyle mi? Merhametten maraz hâsıl olurmuş. Onun âlicenaplığına böyle mukabele ediyorsunuz demek. Kocanızın sizinle niçin evlendiğini düşündünüz mü hiç.

Bu sözleri işitince ne hale geldiğimi tarif edemem anne. Ben, Selimin parasına konmak istiyordum ha! Mamaafih, saadetimi son dakikaya kadar müdafaa etmeğe azmettiğim için bu alçak kadının zehirini son damlasına kadar akıtmasına mâni olmadım ve sualine şu cevabı verdim:

— Hayır, bunu pek düşünmemiştim.

Ömrümde unutamıyacağım kadar tüyler ürpertici bir sesle bağırdı:

— Öyle ise öğreniniz: oğlum sizin evinizde sizin elinizde yaralanmıştı ve ölmek üzere bulunuyordu. Annenizle doktorunuz bu ölümün sizin için getireceği akibetten korkuyorlardı; çünkü hekim raporları kurşunun başka bir şahıs tarafından atıldığını tesbit etmekte idi. Binaenaleyh her şey sizi itham ediyordu ve oğlum haleti nezide iken etrafınızdakiler ancak sizi kurtarmağa çabalıyorlardı. Nesrin Hanım Efendinin gazete sayfalarında teşhir edilmesi, mahkeme huzuruna celbedilmemesi, lâzımmış. Doktorunuz bana evvelâ bir masal okudu, sözde oğlumu yaralıyan annenizmiş, sonradan hakikî mücrimi itiraf etmek mecburiyetinde kaldılar ve benden onu affetmemi, onu mahkemelere sürüklememekliğimi istediler, yalvardılar, yakardılar. Hepsini reddettim, nihayet anneniz hastahaneye kadar geldi ve hiç sıkılmadan, can çekişen oğlumun yanından beni ayırarak sizi kurtarmamı rica etti. Benim aslan gibi oğlum ölüm döşeklerinde iken sizinkiler yalnız kendi kızlarını düşündüler. Annenizin ricasını da reddettim, şayet Selim ölürse sizin de cezanızı bulacağınızı söyledim.

Heyhat! Bu sözlerimi bitişik odada yatan oğlum işitmişti. Sizin için hazırladığım mücazatı öğrenince, o halinde bile âlicenaplık gösterdi, ölümünden sonra sizi hapislerde çürütmekten vikâye için size ismini verdi, sizi nikâhı altına alarak himaye etti. Sizi sevmediği halde merhamet etti; kendi ölümünden sonra sizin ceza görmenizi yüksek vicdanı kabul etmedi.

Şimdi Selimin sizinle niçin evlendiğini anladınız mı? Size acımıştı da ondan... Sizi çoktanberi sevmiyordu artık; bunun ispatı da meydanda: Ölümden kurtulduğunu, yaşayacağını anladığı gün aklına ilk gelen şey sizden ayrılmak olmuştu. Artık sizin için tehlike kalmadığı cihetle sevmediği bir kadına hayatını bağlamasına bir sebep yoktu.

Bu teklifi size yaptığı zaman red cevabı aldı. Anlaşılan evlenir evlenmez kocasından boşanmak zilletini kabul etmemiştiniz. Bilâkis, müşfik ve fedakâr bir zevce komedisi oynıyarak onu sözde tedavi etmek için onunla birlikte buralara gelmeği muvafık gördünüz. Bunda da kim bilir nasıl hain bir maksat gütmekte idiniz. Hamdolsun ki gözüm daima üstünüzde idi ve istediğiniz gibi oynıyamadınız; fakat şimdi başka bir oyuna kalkıştınız, sizi sevmiyen oğlumu yeniden baştan çıkarmak istiyor ve onun hislerinden istifade etmeğe kalkışıyorsunuz. Musiki, mehtab gezintileri vesaire...

İşte nihayet olacaklar oldu, onu yordunuz, yeniden hastalanmasına sebep oldunuz, tekrar yataklara düştü.

Fakat bana iyi bakınız Nesrin hanım, bu oyun daha fazla

devam edemez. Oğlumun katî istirahate ihtiyacı vardır; anlaşıldı mı?

Bu sözler beni o derece sarsmıştı ki, bir çılgın gibi sordum:

— Yani ne yapmamamı istiyorsunuz?

— İstanbula dönmenizi, bizi rahat bırakmanızı.

— Pekâlâ, hemen şimdi gidiyorum.

İşte aneciğim, küçük çantamı alır almaz sokağa fırladım ve saat onda hareket eden trene atlayıp geldim.

Mediha hanım kızını heyecanla dinlemişti. O sustuğu zaman hayretle sordu:

— Nasıl? Selimi görmeden mi yola çıktın?

— Onu görmek istemiyordum. Hem istesem de o gaddar kadın buna müsaade edecek miydi? Onun odasına girmek için annesile dövüşmek lâzımdı; böyle yapsak bu defa Selim cidden hastalanacaktı; halbuki ona sükûnet lâzım olduğunu ben de takdir ediyordum. Şimdi ana oğul başbaşa rahat ve sessiz bir ömür sürerler. Annesi Selime dilediği rahatı temin eder; üstelik bol bol can sıkıntısı da verir; belki zavallı çocuk nevrastenik olur.

Buna şaşıyorum anne, Halide hanımın oğlunu delicesine sevdiği muhakkak; fakat bu sevgisinin ona zarar getirdiğini nasıl anlamıyor? Oğlunu severken ona büyük fenalıklar ettiğini nasıl takdir etmiyor?

— Acaba senin evden ayrılmanı oğluna nasıl anlattı? Ona ne söyledi?

— Kulağımla işitmiş gibi biliyorum, ona şöyle demiştir: Nesrin sinirlinin, delinin biridir. Senin biraz hastalandığını öğrenince bıkıp kaçmıştır. Malûm ya, ona güvenilmez.

— Selim buna inanmaz.

— Evvelâ inanmaz amma sonradan yavaş yavaş o da annesinin fikrine iştirak eder.

— Zannetmem, mutlaka sana yazar, öğrenmek ister.

— Mektubu postaya kim verecek? Annesi değil mi? Onun yazacağını farzetsek bile mektubun benim elime varmıyacağına eminim.

— Selim çocuk değildir, mutlaka bir çaresini bulur.

— Annesinin bu derece hain olacağını tasavvur edemez. Siz oradaki hayatın ne olduğunu tahmin edemiyorsunuz anne. Selim annesinin elinde bir mahpus, bir esirdir. Onun çok ıstırap çektiğini gördüğü için üzmek, hatırından dışarı çıkmak istemez.

Görüyorsunuz ya, vaziyetim şimdi tamamile bir çıkmaza girmiştir. Mademki kocam benimle merhametten evlendi ve

mademki kayınvalidem benden bu derece nefret ediyor, oğlile aramızdaki uçurumu derinleştirmek için elinden geleni yapıyor, artık benim onların arasında yaşamakta devamıma hiçbir sebep kalmamıştır. Nesrin, bir sadaka kabîlinden kendisine uzatılan eli itmesini bilir, bunu onlara isbat edeceğim ve yarından itibaren unutmak kürüne başlıyacağım.

Hikâyem bitti, bundan böyle bu mevzua avdet etmiyelim anneciğim, ben şimdi biraz istirahat edeceğim, yarında Sacide ile Meziyeti davet ederek eski hayatıma yeniden başlıyacağım. Göreceksiniz ki, musiki sayesinde kızınız sizin ümit ettiğinizden çabuk ivi olacak, nesesine kavuşacaktır.

Bütün üzüntüleri arkaya atarak yaşamak ne büyük bir saadet!

— İnsallah senin dediğin gibi olur, inşallah onu çabuk unutur ve başka birisile mesut olursun kızım.

— Yok, biraz ileri gidivorsun anne. Selimi unutmağa çalışmak baska, diğer bir erkeği sevmek baska. Simdilik birincisile uğrasalım da ikincisini sonra düşünürüz... Ben yatmağa gidiyorum anne, akşam yemeğinden evvel beni uyandırmağı unutmayın.

*
* *

Mediha hanım salonda iş işliyor, kızının birkaç saat evvel birdenbire çıkıp gelişini ve kendisine anlattığı yürek parçalayıcı hâdiseleri düşünüyordu. Merdivenden gelen telâşlı ayakseslerine başını kaldırdı. Sacide ile Meziyet, kızının sadık ve vefakâr arkadaşları hergün gibi bugün de onu ziyarete gelmişlerdi,

— Biz geldik sevgili kraliçemiz, Sacide ile Meziyet... İçeri girebilir miyiz?

— Buyrunuz yavrularım.

— Bugün fazla kalamıyacağız hanımefendi. Niyetimiz uzun bir yürüyüş yapmak. Son bir ay içinde, sizin tavsiyeleriniz hilâfına, bir düziye poker ve briç davetlerine gittik, saatlerce bir sandalye üzerinde oturduk, çay içtik, pastalar yedik. Netice: İkimiz de otuz günde bir kaçar kilo şismanlamısız. Bizi bir telâştır aldı ve uzun zaman bu gibi davetleri kabul etmemeğe, hergün birkaç saat yürümeğe karar verdik.

— Çok ivi yapıyorsunuz çocuklar. Eminim ki Nesrin de bu kararınızdan memnun olacak. İstanbuldan uzaklaşır uzaklaşmaz sizin kendinizi kâğıt oyununa vermenizden pek müteessir oluyordu.

— Hakkı var. Kâğıt oyunları umumiyetle başka şeyle meşgul olacak kabiliyette olmıyan insanların eğlencesidir. Nesrinden taze haberler var mı?

— Yepyeni havadisler var.

— Ne yazıyor? Bize gene mektubun bazı parçalarını okuyacak mısınız?

— Taze havadisleri getiren mektup değil.

— Ya! Beyruttan birisi mi geldi?

— Evet bu sabah oradan gelen bir hanımla görüştüm.

—Ne anlatıyor?

— Kendiniz bizzat sorar öğrenirsiniz çocuklarım, yarın sizinle birlikte gezmeğe gitmeğe niyet etmiş.

Sacide anlamıştı, sevinçle bağırdı:

— Nesrin geldi, mutlaka Nesrin geldi.

— Evet yavrum busabah geldi.

Meziyet helecanla sordu:

— Selimle beraber mi?

— Hayır, yalnız.

— Tekrar avdet edecek mi?

— Bilmiyorum.

Medha hanımın mahzun yüzü o zaman genç kızın nazarı dikkatini celbetti ve Sacide ona yaklaştı:

— Zavallı kraliçem, kim bilir gene ne kadar müteessir oldunuz? Gözlerinizin etrafı morarmış. Bu teessürünüzü bize söylemez misiniz? Biliyorsunuz ki ikimizin de başımızı kesseler bize tevdi edilen bir sırrı başkalarına tekrar etmeyiz. Mamaafim, isterseniz hiçbir şey söylemeyin, Nesrin geldi ya, bize o kâfidir..

— Ona Selimden bahsetmeyin yavrularım.

Meziyet meyus bir tavırla hanımefendinin elini tuttu.

— Siz üzülmeyiniz kraliçem, biz Nesrini avutmağa çalışacağız.

Sacide öfkelenmişti.

— Eğer Selimle Nesrin anlaşamıyorlarsa mutlaka kabahat o hain kaynanadadır. Daha ilk günden o kadını beğenmemiştim. Mütehakkim, müstebit ve müşfik olduğu kadar da kıskanç bir ana... Oğlunun bir tel saçına dokunulsa vahşi bir kaplan oluyor. Eminim ki Nesrinin ömrünü cehenneme çevirdi ve kızcağızın tahammülü kalmadı, kaçtı geldi.

— Çok doğru tahmin ettiniz. Sacide amma sakın bunu Nesrine tekrar etmeyin.

— Ne münasebet! Fakat merak ettiğim nokta şu: Nesrin gibi bir karıyı kaybeden Selim ne yaptı?

— Onun bunlardan haberi yok kızım. Nesrin kocasına kayınvalidesinden şikâyet edemezdi, onun hastalığının tekrarlamasından korkuyordu. Ümit ederim ki bir müddet sonra, Selim tamamile normal bir insan olunca her şey yoluna girecektir.

— Bu müddet zarfında da Nesrin kara hülyalar içinde ömür sürecek.

Bu cümleyi Meziyet söylemişti.

— Sözde niyeti gönlünü eğlendirmek, gezmek, çalışmak.

— Bunların hepsi lâf. Nesrin gibi hassas ve içli bir kadın kocasını unutmaz. Değil mi Sacide?

— Evet, onun bedbaht olmasından korkuyorum.

— Keşki şu hain kaynanayı İstanbulda bırakarak karı koca yalnız seyahate çıksalardı.

Mediha hanım iki genç kızın arkadaşlarını bu kadar ateşle müdafaa etmelerine memnun olmuştu, hafifçe gülümseyerek lâfa karıştı:

— Vaziyet bildiğiniz gibi değil çocuklar. Selim burada yaralanmıştı, ölümlerden döndü. Halide hanımın nazarında Nesrin bundan mesuldür ve ömrünün sonuna kadar bu mesuliyet yükünü taşımağa mahkûmdur. Diğer taraftan Selim de annesini seviyor, onun sözünden dışarı çıkamıyor. Bu halde ortada Nesrin eziliyor. Bazan bu işin bir çıkmaza saplandığına hükmederek üzülüyorum, bazı günler de içimde bir ümit ışığı yanıyor.

— Hakkınız var kraliçem, Sacide ile ben bu meseleyi iyiden iyiye düşüneceğiz, belki bir çare bulur, Nesrini kurtarırız. Bazan dostluk insana güzel ilhamlar getirir. Bize itimat ediniz, sizi ve Nesrini mesut görmek için boyumuzdan büyük şeyler yapmağa kadiriz. Değil mi Sacide?

— Tabiî Meziyetciğim; sen emret, sen ne istersen yapmağa hazırım.

— Doğrusu; her zaman ben bir fikir ortaya atarım, o tatbik eder. O benden daha diplomatça iş görmesini bilir, ben tabiaten biraz sertim, açmak istediğim kapıyı şiddetle kırarım, halbuki o bu kapıyı yavaşça aralıklar ve içeriye girmeğe muvaffak olur. Onun tatbik ettiği usul daha iyi değil mi kraliçe?

— Ben yalnız şunu biliyorum çocuklarım: İkiniz de dünyada misli bulunmıyan samimî iki dostsunuz. Nesrin burada yokken beni hiç yalnız bırakmadınız, bugün de beni teselli ediyorsunuz.

— Vazifemizi yapıyoruz değil mi Sacide?

— Evet Meziyet.

— Nesrini bugün görebilir miyiz acaba?

— Henüz uyanmadı Yavrucak iki gecedir gözünü kapamamış; yorgunluktan bitkin bir halde idi.

— Öyle ise gezmeden dönüş tekrar uğrarız. Şimdilik Allaha ısmarladık muhterem kraliçemiz, gezinti esnasında Nesrin - Selim meselesini iyice tetkik edeceğiz. Belki de karı kocayı barıştırmanın çaresini buluruz.

— Sakın bir delilik yapmayın Sacide.

— Merak etmeyın, projemızden sizi haberdar edeceğiz ve sizden izinsiz harekete geçmiyeceğiz.

Yalnız kalınca Mediha hanım kızının bu candan arkadaşlarını minnetle düşündü. Onların dostlukları hakikaten menfaatsız ve samimî idi; Nesrin bu vaziyetinde onlardan istifade edebilir, onlarla avunabilirdi. Zavallı Nesrinin, kocasının kendisini bir telgrafla arıyacağını veyahut o gider gitmez bir mektup göndereceğini kim bilir nasıl bir helecanla bekliyordu. Halbuki Selimden böyle bir haber çıkmamıştı. Genç adam gene annesinin nüfuzu altında ve onun tesirile hareket ediyor demekti.

— Anneciğim, işte dinlenmiş olarak ve dudaklarımda sakin bir tebessümle geliyorum. Bakınız yüzümde yorgunluktan eser kalmış mı?

— İyi uyudun mu kızım?

— Derin deliksiz bir uyku; bu sabah sarhoş gibi idim. Fakat size tuhaf bir şey söyliyeyim mi anne? Gözlerimi açınca ilkin bulunduğum yeri yadırgadım, kendi kendime neredeyim diye sordum, etrafımda oradaki eşyaları aradım.

— Alışırsın yavrum. Birkaç aydır kendi odanda yatmamıştın da ondan... Sen uyurken bana misafirler geldi. Sacide ile Meziyet... Senin avdetini söyledim, pek sevindiler. Akşamdan evvel gene gelecekler.

— Böyle birdenbire gelişimi acayip bulmadılar mı? Size bir şey sormadılar mı?

— Onlar seni çok sevdikleri için derhal bütün kabahati kayınvalidene yüklediler ve ona kızıp İstanbula kaçtığına hükmettiler.

— Zeki kızlardır, onlardan bir şey saklamağa gelmez.

— Fakat artık sana bundan bahsetmiyeceklermiş, niyetleri seni gezdirmek, eğlendirmek.

— Alâ, ancak ben yalnız eğlence ile meşgul olmak istemiyorum. Biraz evvel uyandığım zaman yatağımda düşündüm ve ciddî kararlar verdim. Derhal Konservatuardaki hocama müracaat edeceğim ve onun yardımile bir piyano konseri ver-

mek hazırlıklarına başlıyacağım. Sizin hakkınız vardı anne, boş bir hayatı yalnız eğlence ile doldurmağa imkân olamaz. Kendisini unutması için insanın ciddî şeylerle meşgul olması lâzımdır. Eğer müsaade etseniz, kendime dışarıda bir iş ararım.

— Hayır kızım, para kazanmağa ihtiyacın yoktur, benim servetim sana yeter.

— Maksadım, kendimi avutmaktır.

— Biliyorum; bu konsere hazırlanmak fkiri hiç de fena değil. Hattâ istersen konseri bir hayır cemiyeti menfaatine verir ve bundan bir de mânevî zevk alırsın.

—Güzel fikir. Yarından tezi yok işe girişmeli.

— Pek acele etme yavrum, bir hafta, on gün kadar rahat et, dinlen, neşeni ve kuvvetini bul, ondan sonra salim bir kafa ile çalışmağa başlarsın. Beni dinlersen şimdilik mümkün olduğu kadar kendi zevkini düşün, dilediğin yere git, dilediğin kimselerle görüş.

*
* *

Nesrin Beyruttan ayrıldıktan on gün sonra, bir sabah Büyükadada Hiristos tepesinde bir köşkün kapısında bir araba durdu... Halide hanımla Selim indiler. İkisi de fevkalâde müteessirdiler. Halide hanımın yüzünde yeis, Seliminde bıkkınlık ve can sıkıntısı görülüyordu. Kapıyı açan hizmetçiye çantalarını verdikten sonra sesizce merdivenleri çıktılar, odalarına çekildiler.

Genç adam etrafına bakmadan kendini yatağının üzerine attı, gözlerini kapadı. Öyle büyük bir yorgunluk hissediyordu ki, kabil olsa günlerce böyle gözleri kapalı duracak, uyuyacaktı.

Unutmak istiyordu. Vücudü sıhhatini tamamile bulduğu halde kalbini saran ıstırap çemberi gevşemiyordu. Lübnan dağlarında iken, son haftalar zarfında hayatı sevmeğe başlamış, istikbale ait ümitleri canlanmıştı. Fakat işte ani bir fırtına bütün bu hayalleri yıkmış, yerine evvelkinden daha acı bir azap bırakmıştı.

Nesrin niçin onun kalbile böyle haince oynamıştı? Ona hayatı ve aşkı yeniden sevdirdikten sonra niçin hiç haber vermeden birdenbire kaçıp gitmişti? Mademki kendi isteğile yaptığı bu tecrübeyi sonuna kadar götürmek kuvvetini hissetmiyordu, o halde niçin ona ümit vermiş, onu yeniden teshir etmişti? Kocasını artık sevmiyor idiyse, onu kendisine başlamak

için neden bütün kadınlık hilelerini sarfetmişti?

Genç adam şimdi Beyrutta geçirdiği son günleri düşünüyordu. Bir sabah uyandığı zaman Nesrini sormuş, onun İstanbula kaçıp gittiğini öğrenmişti. Bu, onun için ne müthiş bir darbe olmuştu! O güne kadar karısını sevmeğe başladığını kendi kendisine bile itiraf edememişken birdenbire evin bomboş olduğunu, artık ne annesile yaptıkları gezintilerin, ne de evin her tarafını süsliyen çiçeklerin bir mânası kalmadığını acı bir şekilde hissetmişti.

Halbuki onunla beraber geçen son gece, ne tatlı hülyalarla dolu idi! O ay ışığında piyano çalarken kendisi tarasada, dünyanın en güzel manzaralarından biri karşısında bütün varlığının saadetle titrediğini hissetmiş ve bu hislerini daha bariz bir şekilde duyabilmek için odasının karanlığına kaçmak ihtiyacını duymuştu. Burada, gözlerini kapamış, Nesrinin piyanosunu dinliyerek bin bir hülya kurmuştu.

Artık aralarındaki bu anlaşamamazlığa nihayet verecek, ertesi gün, ilk yalnızlık dakikalarından istifade ederek Nesrine kendisini sevdiğini ve bundan böyle tabiî bir karı koca hayatı sürmek istediğini söyliyecek ve annesini bir emri vaki karşısında bırakacaktır.

Annesne acıyordu. Onun çok üzüldüğünü takdir ediyordu amma artık tamamile iyileştikten sonra bu üzüntülerin ortadan yok olması ve onun oğlunu mesut görmek istemesi pek tabiî idi. Bu kaynana - gelin düşmanlığının da ortadan kalkması, onların, üç ay evvelki gibi birbirlerini sevmeleri lâzımdı ve onların aralarını bulmak vazifesi de, hiç şüphesiz, Selime düşüyordu. Bunu yapmakta hattâ geç kalmıştı bile... Bugüne kadar, kendi zâfına mağlûp olarak bunları düşünmemesi affedilmez bir kabahatti.

Bu kabahati telâfi edecek, yarından sonra mesut bir ömür yaşıyacaklardı. Bu heyecanlı düşünceler ona sabaha kadar göz kapatmamıştı. Piyanonun sustuğunu, annesine karısının odalarına çekildiklerini duymuştu.

Hattâ bir ara, zihninden şu sualin geçtiğini de şimdi vazıh bir şekilde hatırlıyordu:

— Yavaş yavaş kalksam, karımın odasına gitsem, onu kollarımın arasına alarak bütün bu geçen günleri unutmamızı teklif etsem acaba beni kabul eder mi?

Fakat sonradan, gece yarısı bir hırsız gibi karısının yanına gitmek fikri ona acayip bir hicap vermiş, erkeklik gururile bunu telif edememiş. ayni zamanda Nesrinin de bu hareketini hoş görmiyeceğini düşünmüştü.

Keşki bunu yapsa imiş! Şimdi onu büsbütün kaybettikten sonra o geceki cesaretsizliğine hiddet ediyordu.

Bunu yapsaydı, belki de Nesrin ertesi günü kaçmaz, sevildiğini öğrenince onun yanında yaşamağa razı olurdu!

Niçin kaçmıştı. Kocasını sevmediğini anladığı için mi yoksa artık bir hastanın yanında yaşamaktan bıktığı için mi? Bu iki ihtimal de birbirinden acı idi ve Selim hangisini düşünse, kalbinin üzerinden kızgın bir demir geçirilyormuş gibi damarlarının yandığını duyuyordu.

Nihayet bu hayata tahammül edememiş, derhal İstanbula dönmek kararını vermişti.

Ve son gün, annesi eşyaları toplamakla meşgulken, o bir otomobil kiralıyarak Nesrinle başbaşa gezdikleri bütün köşeleri birer birer ziyaret etmişti.

Evvelâ kararı şu idi: Her tarafı dolaşacak; fakat Nesrinle ilk kaçamak yaptıkları gün gittikleri ağaçlığa gitmiyecekti. Bu kat'î kararı verdiği halde onu gene bu ağaçlığa sürükliyen kuvvet ne idi? Ootomobili uzakta bırakarak çam iğnelerile örtülü olan dar yoldan aşağı inmiş, Nesrinle beraber oturdukları tahta sıraya oturmuştu.

Birkaç hafta evvel burada o, ilk defa kendisine kalbini açmış, istikbale emniyetle baktığını, birlikte mesut olacaklarını söylemiş ve sözlerini şöyle bitirmişti:

— Fakat şayet bir gün sizin beni sevmediğinize veyahut benim kalbimin değiştiğine inanırsam, habersizce yanınızdan sıyrılıp kaçacağım.

Bu iki ihtimalden hangisi onun habersizce sıyrılıp kaçmasına sebep olmuştu? Birincisi mi? Hayır, buna imkân olamazdı. Çünkü son haftalar zarfında Selim karısına bilâkis yakınlık göstermişti.

O halde? O halde sevmiyen kendisi idi. Aylarca bir hastanın huysuzluklarına tahammül etmek onun aşkını öldürmüştü ve bunu anladığı gün, vâdinde durmuş, hemen kocasından uzaklaşmıştı.

Demek her şey bitmişti. Nesrin kaçıp gitmekle aralarındaki rabıtayı ebediyen koparmıştı.

Bu düşünceler Selimi o kadar müteessir etmiş ve esasen henüz tamamile düzelememiş olan sinirlerini o derece sarsmıştı ki, kendisine saadet hülyalarını hatırlatan bu tahta sıra üzerinde uzun zaman kalamamış, yerinden kalkıp ağır adımlarla geri dönmüştü. Bu yol onun uzun ıstırap ve acılardan sonra gelen ilk ümitlerini canlandırmış, bu yolda o, haftalarca ölüm azabı çektikten sonra, ilk defa, tekrar mesut olmak hülyasına

kapılmıştı. Bu yeşil ağaçlar, bu boşluk, yerde yaldız gibi parlıyan şu çam iğneleri, Nesrinin ince vücudünü, şirin tavırlarını, sıcak sesini hatırlıyordu. O gün genç kızın kolunun harareti onun vücudünü ısıtmış, ruhunu ısıtmış, donan hislerini ısıtmıştı.

Aynı yoldan geri dönerken omuzları çöküyor, başı önüne düşüyor, dizleri vücudünün ağırlığını duyarak titriyordu.

— Şoför çabuk eve dönelim; yahut dur, burada ineceğim, yürümek istiyorum.

Bir saatlik yolu yürüyebildiğine şaşırmış, bunu tabiî görmüştü. Hattâ annesi endişe gösterdiği zaman ona kızmış ve hırçınlaşmıştı.

— Size kalsa beni hâlâ yatak esiri yapacaksınız. Size bir şeyim kalmadı artık diyorum, inanmıyor musunuz? Bunu pek yakında ispat edeceğim. Hele bir İstanbula dönelim

Şimdi büyükadadaki köşklerinde, çocukluk hâtıralarile dolu olan odasında uzanmış, yatarken yeni bir karar veriyordu:

— Bir hafta sonra Romanyaya giderim. Oradaki işlerimi yoluna koyup birkaç ay sürecek olan bir Avrupa seyahatine çıkarım. Avdette de, evvelce takarrür etmiş olduğu gibi, avukat yazıhanemi açar, ciddî bir surette çalışmağa koyulurum. Zayıflık, korkaklık, ruh hastalığı yok artık, Metin ve azimkâr bir erkek olduğumu herkese göstermeliyim.

Bu herkes kelimesile annesile Nesrini kasdettiğinde şüphe yoktu. Her geçen gün kalbini, hayatında en mühim rolleri oynamış olan bu iki kadına karşı inat ve hırsla dolduruyordu. İkisi de, hastalığından istifade ederek onunla bir çocuk gibi oynamışlar, onun sevgisini ve zâfını suiistimal etmişlerdi.

Annesini kısmen affediyordu, ne de olsa o müşfik bir ana idi, oğlunu kaybetmekten korkuyordu.

Fakat öteki.. Nesrin... Onun hislerile alay etmekten başka bir şey yapmamış, hasta ve âciz olduğu müddet yanından ayrılmamış ve tekrar hayata avdet ettiğini görünce, onu yüzüstü bırakıp kaçmıştı.

Hayır, Nesrini affedemiyordu.

*
* *

Bir kaç gün sonra Büyükadada Hıristosa giden yokuşu spor adımlarile tırmanırken, Sacide ve Meziyet konuşuyorlardı:

— Galiba Selimin evi şu pembe boyalı köşk.

— Tarife bakılırsa herhalde o olacak.

— Sen de yamanmışsın Meziyet, gizli polis teşkilâtına yazılırsan yakında büyük muvaffakiyetler kazanırsın.

— Filhakika Selim hakkında malûmat almak için pek çok uğraştım amma doğrusunu istersen Hulki de bana yardım etti. Evvelâ, onun Beyruttan avdet ettiğini ilk haber veren o oldu. Ondan sonra, ben harekete geçtim, bin bir vasıtaya baş vurarak nihayet ana oğlun senelerdenberi metrûk bir halde bıraktıkları bu köşke geldiklerini öğrendim.

— Yaman kızsın dedim ya.

— Şimdi sen bu sözleri bırak da bundan sonraki güçlükleri düşün. Sacide, çünkü bundan evvel de sana söylemiştim. Bütün hazırlıkları yaparım amma Selimle görüşmek çaresini sen bulacaksın. Benim vazifem sana yardımcı olmaktan ibaret kalacak, işi sen idare edeceksin.

— Merak etme Meziyet, zavallı Nesrinciğin ye'si içime öyle dert oluyor ki onu bu cehennem azabından kurtarmak için her şeye katlanacağını. Bana cesaret veren de zaten bu düşüncedir.

Aşk ve ıstırap insanı ne hallere sokuyormuş meğer! Bir kaç ay evvelki Nesrini düşünüyorum da bugünkü durgun, içli kadınla onun arasında hiç bir benzeyiş bulamıyorum.

— Nerede eski çılgın, şımarık, ele avuca sığmıyan genç kız?

— Farkında mısın? Piyanosiyle bile fazla meşgul olamıyor. İlk geldiği gün bir konser vereceğinden bahsetmişti. Hiç bir hazırlık görmüyorum. Bilâkis gün geçtikçe teessürü artıyor.

— Eskiden olsa o bize derdini açar mıydı?

— Ne münasebet! O zaman hep havadan sudan bahsederdi.

— Bize kalbini açtığı akşamı ömrümün sonuna kadar unutamıyacağım.

— Ben de... Onun piyanoya oturduğunu görünce sevinmiş, hemen ben de kemanımı elime almıştım. Eskiden olduğu gibi birlikte çalacağımızı zannediyordum. Bir de baktım ki onun parmakları klavye üzerinde dolaşıyor, kesik parçalar çalıyor. Durdum, bekledim. Birdenbire, önündeki notayı unutarak ezberinden Bethofeni çalmağa başlamasın mı. Hayret ettim, bu da Nesrinin bir kaprisi dedim amma tam o sırada sen işaret ettin. Meğer Nesrincik hem piyano çalıyor, hem de ağlıyormuş.

İkimiz de birer köşeye sindik, bekledik. İşte o zaman harikûlâde bir şey oldu. Nesrin yerinden kalktı, bize doğru geldi. Evvelâ, sâkin görünmek istiyerek tebessüm etmeğe çalıştı.

— Ellerim bilâihtiyar Selimin sevdiği parçaları çalıyor, dedi kendi sesile helecanlanarak bu defa gözyaşlarını gizlemeden hıçkırmağa başladı.

— Onun ağladığını ömrümde ilk defa görüyordum; bana ne kadar tesir etti bilemezsin.

— Senin de gözlerin dolmuştu.

— Farkındayım, yüzün bembeyaz olmuştu.

— Herhalde ikimiz de üzüldük amma bir söz söyliyemedik.

— Zannederim ki Nesrini konuşmağa sevkeden bizim bu samimî teessürümüzdür.

— Olabilir. Nitekim, yanımıza oturduğu zaman ikimizin de ellerimizi sıktı ve "Benim aziz dostlarım!" diye söze başladı.

— Kızcağız ne kadar çok çekmiş! Maazallah onun yerinde ben olsam bir dakika tahammül edemez, her şeyi feda ederdim.

— Lâfla kolay! Başa gelince insan nelere katlanmıyor.

— Ben sana bir şey söyliyeyim mi? Fikrimce bütün bu entrikaları çeviren Halide hanımdır. Onun Nesrine itimadı kalmamıştır, oğlunun tekrar eski aşkına avdet etmekte olduğunu görünce bir manevra çevirdi. Nesrinin izzetinefsine dokunmak suretile onu Lübnanlardan uzaklaştırdı. Bana kalırsa Selimin hiçbir şeyden haberi yoktur, o da Nesrin gibi annesinin hilesine kurban gitti.

— Hakkın var, senin fikrine ben de iştirak ediyorum. Esasen bu sebepten değil midir ki bu aile meselesine parmağımızı sokmağa karar verdik?

— Göreceksin ki bu tavassutumuzdan iyi neticeler çıkacak, Selimin gözü açılacaktır.

— Yalnız dikkat etmeli, işi büyük bir diplomatlıkla idare etmeli.

— Acaba Halide hanım bizi oğlunun yanına götürür mü dersin?

— Buraya gelmek için günün bu saatini intihap edişimizin sebebi ne idi? Saat dörtte Selim, gündüz uykusundan kalkmış, fakat henüz akşam gezintisine çıkmamış olur.

— İnşallah plânlarımız boşa çıkmaz. Tedbir bizden, muvaffakiyet Allahtan...

— Unutmıyalım, birimiz Selimi meşgul ederken, ötekimiz Halide hanımla konuşacağız. İkimiz de vazifelerimizi iyi yapmağa çalışmalıyız.

İki genç kız konuşa konuşa köşkün kapısına kadar gelmişlerdi. Meziyet sevinçle arkadaşının kolunu tuttu.

— Bak Sacide, bahçe kapısı da, köşkün kapısı da açık. Köy evlerinin bu iyiliği var.

— Zili çalmıyacak mıyız?

— Ne münasebet! Hayır talih bize yâver olmuş.

— Öyle ise arş ileri, cesaret!

Gürültü etmemeğe çalışarak bahçeyi geçtiler, köşkün ka-

pısından içeri girdiler. Ortalıkta ses sada yoktu. Yavaşça merdivenleri çıktılar ve denize karşı olan tarasada ana ile oğlun çay içtiklerini gördüler.

Hafif bir fısıltı:

— Girelim mi?

— Girelim.

— Ya birşey derlerse!

— Kovulmayı bile göze aldıktan sonra neden korkuyoruz?

Yürüdüler. Ayak seslerini ilkin Halide hanım duydu, yerinden kalktı.

— Affedersiniz hanımefendi, Selim beyle görüşmek istiyoruz.

— Siz kimsiniz?

Halide hanımın kaşları çatılmıştı, fakat o anda Selim de başını çevirmiş, arkadaşlarını görmüştür.

— Sacide ile Meziyet.

— Evet, Selim, biz geldik. Birkaç arkadaşla bugün sabahtan çamlığa çıkmıştık, sizin büyük bir hastalık geçirdiğinizi bildiğimiz için buraya kadar geldikten sonra evinizi çiğneyip geçmeği arkadaşlığımıza yakıştıramadık. Nasılsınız? Artık tamamile iyileştiniz ya! Aman burası ne güzel, ne serin! Çamlıkta sıcaktan bunalmıştık.

Selim, iki genç kızın Nesrinin en yakın arkadaşları olduğunu bildiği için biraz müteredditbir sesle:

— Buyurmaz mısınız? dedi. Biraz dinlenmiş olursunuz. Bu sıcakta yokuşu çıkmak sizi yormuş olacak.

İki genç kız çekingen adımlarla tarasaya doğru yürüdüler. Sacide:

— Annenize bizi tanıtmaz mısınız? diye sordu.

— Anne, size iki arkadaşımı takdim ederim: Sacide ve Meziyet...

— Memnun oldum efendim, buyurunuz.

Halide hanımın tavrı nazik fakat sesi haşindi. Sacide ile Meziyet bunun farkında olmak istemediler, gösterilen sandalyalara oturdular.

Soğuk bir sessizlik, Selim müteredditt, iki genç kız çekingen, Halide hanım somurtkan ve müteyakkız...

— Kaç vapuru ile geldiniz?

Sualini Selim sormuştu. Zihni başka şeylerle meşguldü.

Gelenler ona Nesrini hatırlatıyorlar; onun hayalini canlandırıyorlardı.

— Sabah sekiz vapurile...

— Kalabalık mısınız?

— Yirmi otuz kişi kadar varız. Onları aşağıdaki çamlıkta bıraktık, sıvışıp geldik.

— Teşekkür ederim. Çay içmez misiniz?

— Elbette; hattâ birkaç bisküvi de yeriz.

Sacide bu sözleri, yapacağı tesir ne olursa olsun, bilhassa söylemişti. Ev sahibinin yanlarından ayrılmasını istiyordu.

— Anne, lûtfen arkadaşlarıma birer çay emreder misiniz?

Manevrayı, Halide hanım anlamış mıydı? Ağır ağır içeri girdi, fakat uzaklaşmadan zile bastı.

Sacide bu bir iki saniyelik yalnızlıktan istifade etti:

— Selim, ne yapıp yapınız, sizinle beşdakika yalnız görüşmek istiyorum.

— Fakat...

— Fakatı yok; ta İstanbuldan sizi görmek için geldik; konuşmadan bir yere gitmem.

Halide hanımın yaklaştığını görünce sükûnetle ilâve etti:

— Köşkünüzün ne güzel manzarası var. Bahçe de sizin mi?

— Evet.

— Burası âdeta bir koru... İnsan burada kendini cennette zannediyor.

— Evet, manzarayı ilk defa görenler hep bunu söylüyorlar.

Genç adamın sesinde can sıkıntısı vardı. Meziyet sordu:

— Siz bu fikirde değil misiniz?

— Ben artık tabiatla başbaşa yaşamaktan bıktım. Bu mavi deniz, bu mavi gök ve gözü alan bu kuvvetli ışık beni yoruyor, gölgelik ve loş yerleri arıyorum, kalabalık şehirde yaşamak istiyorum.

— O halde yakında Adadan ineceksiniz demek?

— Zannediyorum.

— Apartımana mı?

— Hayır, uzaklara gideceğim, çok uzaklara.

— Niyetiniz seyahate çıkmak galiba?

— Evet, evvelâ Romanyadaki işlerimi bitireceğim, ondan sonra da biraz Avrupayı dolaşacağım.

Meziyet az kalsın, annesinin de Selime refakat edip etmiyeceğini soracakt, kendini tuttu, tecessüsünü yenmeğe çalıştı.

O sırada hizmetçi çayları ve kızarmış ekmekleri getirmişti. Halide hanım misafirlere ikram etti:

— Buyurunuz efendim.

— Teşekkür ederiz hanımefendi, ekmekler mis gibi kokuyor, bunlardan birkaç dilim yememek cinayet olur.

Sacide gülüyordu, onun neş'esi Selimin dudaklarına da bir tebessüm koydu. Genç adam zamanlardanberi gülümsemeği

unutmuştu. Biraz evvel geldikleri zaman âdeta soğuk bir tavırla kabul ettiği bu ziyaretçiler yavaş yavaş onu memnun etmeğe başlamıştı. Eski hayatını hatırlatan iki arkadaşını görmenin kendisini bu derece sevindireceğini tasavvur ve tahmin etmiyordu.

Onda hafif endişe uyandıran şey, Sacidenin biraz evvel kendisile hususî görüşmek arzusunu izhar etmesi idi. Ona ne söyliyecek? Acaba Nesrinden mi bahsedecek? Buna hiç lüzum yok; çünkü Nesrin kocasının evinden kaçmakla kendi kendini mahkûm etti. Hele bu kaçışını izah etmek istemeyişi, kocasına vedâ etmek cesaretini göstermeden bir hırsız gibi gidişi, sonradan da iki üç kelime yazmayışı hep genç kadının aleyhinde noktalardı. Bütün bunlar, onun bir hasta yanında iki aydan fazla bir zaman geçirmeğe tahammülü olmadığını ve eski Nesrinin hiç değişmediğini isbat etmiyor muydu? O halde ondan bahsetmekle yeniden ıstırap ve acı duymak lüzumsuz olmaz mıydı?

Kendi düşüncelerine dalan Selim iki arkadaşının annesile neler konuştuklarını duymuyordu.

Fakat bu vaziyet daha fazla devam edemezdi! Sacide ile Meziyet, tarasada çay içmek için mi İstanbuldan buraya gelmişlerdi!

— Ben çayımı bitirdim, anlaşılan Meziyet henüz doymamış, birkaç dilim ekmek daha yiyecek. Onun meşguliyetinden istifade ederek bana korunuzu gezdirir misiniz Selim?

Genç adam istemyierek yerinden kalktı:

— Hay hay!...

Halide hanımın Meziyeti yalnız bırakması ev sahipliği nezaketile kabili telif olamazdı. Bu sebepten çarnâçar tarasada kaldı; fakat gözlerile ağaçlar arasında kaybolan oğlunu takibediyordu.

Biraz uzaklaşınca Sacide azimkâr bir hareketle Selimin koluna girdi.

— Yollar bozuk, size dayanmağa mecburum. Şimdi maksada geçelim. Evvelâ şunu soracağım Selim: Bu kadar sabırlı olabilmek için Nesrini ve sizi ne kadar çok sevdiğimi anlıyor musunuz?

— Neden bu kadar sabırlı olmağa ihtiyacınız olduğunu anlamıyorum Sacide.

— Ta İstanbuldan buraya kadar geldiğim halde sizinle iki çift lâf konuşmamak iyi bir şey mi?

— Yanlış yoldan gidiyorsunuz Sacide.

— Mânasız münakaşaları bırakalım Selim; bunlara vakti-

miz yok; siz sahiden Büyükadaya arkadaşlarla birlikte bir gezinti yapmak için mi geldik sanıyorsunuz? Bunlar hep bahane; Meziyetle ben sizinle konuşmak için geldik.

— Hâlâ bir şey anlayamadım. Benimle ne konuşacaksınız?

— Hastalıktan sonra zekânızı kaybettiğinize beni inandırmak mı istiyorsunuz Selim? Beni tanırsın, öyle çabucak herşeye kanmam. Siz burada tam sıhhatli, fakat iç sıkıntısı içinde çırpınan bir erkeksiniz. Nesrin de İstanbulda üzüntü ile için için eriyen bir kadın... İkiniz de oyununuzu dışarıya vermemek için istediğiniz kadar gayret edin, dostlarınızın gözü hakikati görüyor.

Selim müstehzi bir sesle sordu:

Bunu bilmiyor muydunuz?

— Ya, demek Nesrin İstanbuldadır.

— Hayır, bir sabah kimseye haber vermeden Lübnanlardan ayrıldı, nereye gittiğini bilmiyorum.

Sacide öfkelenmişti.

— Saçma söylüyorsunuz Selim. Nesrinin kocasının evinden kaçınca ancak annesinin yanına iltica edebileceğini siz de benim kadar bilirsiniz. Yalnız müsaadenizle size şunu söyliyeceğim; Nesrin filhakika size haber vermeden oradan ayrıldı amma onun gideceğinden haberdar olan birisi vardı.

Genç adamın kaşları çatıldı, hiddetle bağırdı:

— Ne demek istiyorsunuz? Kimi itham ediyorsunuz?

— Hiç kimseyi itham etmiyorum, bir şey bildiğim yok; yalnız Nesrini çocukluğumuzdanberi iyice tanıdığım cihetle onun sizi bırakıp İstanbula dönüşünde bir fevkalâdelik olduğuna inanıyorum.

— Ne gibi?

— Kimbilir ona ne söylemişler, onu böyle bir harekete mecbur edecek neler yapmışlardır. Siz bir saniye için kendinizi onun yerine koyunuz Selim. Karınızı bütün ruhunuzla sevdiğiniz halde biri size hakaret eder ve kendi evinizde olmadığınızı söyliyerek sizi kovarsa ne yaparsınız? Hemen çantanızı alıp o evi terketmez misiniz?

Selim asabiyetle başını çevirdi, annesinin bulunduğu tarafa baktı ve dudaklarını ısırdı:

— Siz Nesrini gördünüz mü Sacide?

— Evet.

— Size ne söyledi?

— Hiç; daha doğrusu pek az bir şey.

— Lûtfen bana bunları tekrar eder misiniz?

— Kraliçeden onun geldiğini haber aldık ve o akşam ye-

meğine oraya gittik. Eski neş'eli Nesrini bulacağımızı zannediyorduk, halbuki sofrada o hiç konuşmadı. Sonra biraz müzik yapmamızı teklif etti, üçümüz onun odasına çekildik. Ben kemanımı akord ederken o piyanoya oturdu ve Bethofenin bir sonatını çalmağa başladı. Bizim oradaki mevcudiyetimizi unutmuştu, biraz sonra hatırladı, başını bizden tarafa çevirdi ve mahzun bir sesle şu sözleri söyledi: '.Affedersiniz, ellerim bilâihtiyar Selimin sevdiği parçaları çalıyor. Orada, her şeye rağmen, onunla bazı tatlı saatler yaşadık, fakat sonu pek müthiş oldu, tasavvur edemiyeceğiniz kadar müthiş... Yoksa ben dünyada en çok sevdiğim bir insanı bırakıp gelir miydim? Hayır, bırakıp gelmek kelimeleri yanlıştır. Beni oradan kovdular kardeşlerim, kapı dışarı ettiler. Bunun için geldim."

Bu sözleri söylerken Nesrini görseniz bizim kadar müteessir olurdunuz Selim. Gözlerinden yaşlar akıyor, elleri titriyordu.

Genç adam susuyordu. Artık, annesile karısı arasında bir şeyler geçmiş olduğu pek aşikârdı. Fakat ne olmuştu? O sabah annesi ona sadece şöyle demişti: "Karın, doktorun sana sükûnet tavsiye ettiğini söylediğim zaman öfkelendi, doktor yanılıyor! cevabını verdi. Bunun üzerine onunla ufak bir münakaşa yaptık. Küçük hanım kızdılar ve: Ben bu hayata tahammül edemem, şimdi çıkıp gidiyorum, diyerek ayağa kalktılar. Görüyorsun ya hâlâ ayni şımarık ve sinirli kız. Eminim ki biraz gezip tozduktan sonra avdet edecektir.

Halbuki o gelmemişti ve o akşam da kendisine: "Ben biliyordum, o hasta yanında oturacak bir insan değildir. Esasen sana merhameten baktığı ve ilk fırsatta kafesi kırıp kaçacağı her halinden belli oluyordu" gibi sözler söylemişti. Nesrinin çılgınlığını o da annesi kadar bildiği için buna inanmıştı. Hastalık onun mâneviyatını o kadar zayıflatmıştı ki...

Saniyeler geçiyor, Selim bir şey demiyordu. Sacidenin sabrı tükendi:

— Yarın Nesrini görmeğe gideceğim Selim, sizin tarafınızdan ona ne diyeyim?

Hâlâ karısının kendisine bir haber göndermemesini affedemiyen ve bunu kendisine bir izzetinefis meselesi yapan genç adam, ıstırap çeken bir çocuk gibi öfkelendi:

— Lûtfen bana yapmak lûtfunda bulunduğunuz bu ziyaretten kendisine bahsetmeyiniz Sacide. Görüyorsunuz ki onunla benim aramda bir anlaşma imkânı yoktur, ikimizin huylarımız ve görüş tarzlarımız pek farklıdır. Binaenaleyh aramızda her şey bitmiştir artık.

Sacide sukutu hayale uğramıştı. O bu ziyaretten fevkalâde bir netice ümidediyordu. Maamafih cesaretini kaybetmedi ve neş'eli bir cevap buldu:

— Bilâkis ben aranızda her şeyin yeni başladığına eminim. Haydi gidip Meziyeti bulalım Selim. Kızcağız annenize lâf yetiştirmek için akla karayı seçiyor.

Beş dakika sonra, iki arkadaş yokuş aşağı iniyorlardı.

— Anlat bakalım Sacide, meraktan deli olacağım.

— Şimdilik işimiz bozuk gibi görünüyor amma benim istikbale itimadım var, göreceksin ki bu ziyaretimiz boşa gitmeyecek.

— Zavallı Selimin içi pek sıkılıyor.

— Her şey değişecek, pek yakın bir istikbalde o eski kuvvetli ve kudretli Selim olmak için her şeyi yapacak.

Sacide yanılmıyordu. Onlar gittikten sonra Selim derhal arkasındaki ev elbisesini çıkardı, sokağa çıkmak için hazırlandı. Annesi hayret ve endişe ile onun hareketlerini takibetmişti:

— Sokağa çıkacaksan iskeleye telefon edeyim, bir araba yollasınlar.

— Lüzumu yok anne, yürüyerek iskeleye ineceğim.

— Bu sıcak havada o kadar yolu yaya yürümek deliliktir.

— Eskiden ne yapıyordum?

— O zaman hasta değildin çocuğum.

Artık bu hasta kelimesini unutun anne, ben iyileştim, anlıyor musunuz? Bundan böyle herkes gibi yaşamak istiyorum ve yaşayacağım. İşte bu kadar.

Sacide ile Meziyet sekiz vapuruna girmişlerdi. Güvertenin kenarına dayanarak iskele üzerindeki arkadaşlarile konuşurlarken, Selimin geldiğini hayretle gördüler.

— Size lâzım olduğu gibi teşekkür edememiştim kardeşlerim, bu ihmalimi telâfi için arkanızdan koştum.

— Allaha ısmarladık Selim, sözlerimi unutmayın!

— Bilâkis, onları çok düşüneceğim Sacide. Güle güle gidiniz.

Kalabalık vapurun arkasından bir iki saniye hüzünle, acıyle baktıktan sonra yavaş yavaş iskeleden ayrıldı, tekrar eve giden yokuşu tırmanmağa başladı.

Adanın ay ışığı altında yaldızlandığı harikûlâde gecelerden biriydi. Genç adam kendisine çılgın arzular veren bu güzelliği görmemek için önüne bakarak ağır ağır yürüyordu.

Şimdi karısını kendisinden ayıranın annesi olduğuna emindi; fakat dünyada en çok sevdiği bu iki kadından hangisini fe-

da edebilirdi? İkisini de başka başka hislerle, lâkin kalbinin bütün sıcaklığile seviyordu, ne birinden, ne de diğerinden ayrılmasına imkân olamazdı. O halde?

*
* *

Mediha hanım gazetesini okuyor, Nesrin kahvaltı ediyordu. Telefon çaldı.

— Kızım cevap verir misin?

— Siz konuşun anne, nasıl olsa bana ait bir şey olmadığına göre, doğrudan doğruya cevap vermiş olursunuz.

Mediha hanım sas çıkarmadan yerinden kalktı. Kızının henüz kendisini alâkadar eden meselelerin haricinde hiçbir işle uğraşmak istemediğini görüyordu.

— Allo! Evet burasıdır efendim. Kimi istiyorsunuz? Mediha hanımı mı? Evet benim siz kimseniz efendim? Selim mi? Benim yavrum. Nesrinle konuşmak mı istiyorsunuz Yanımdadır. Bir dakika müsaade edin.

— Hayır anne, hemen değil, bir iki saniye sonra...

Mediha hanım kızına baktı. Yüzü sapsarı olmuş, elleri titriyordu. Tekrar âhizeyi eline aldı, konuşmasına devam etti:

— Nesrin şimdi gelecek çocuğum. Siz nasılsınız? Âla mı? Memnun oldum. Size artık hastalıktan bahsetmek memnudur demek. Pek güzel. Anneniz iyidir inşallah? İşte Nesrin geldi. Allaha ısmarladık oğlum.

— Bonjur Selim. Ya! Buna karar verdiniz öyle mi? Ben ne mi yapacağım? Birdenbire buna cevap veremiyorum. Bir sene, pek uzun bir zaman... Meseleyi hal mi edelim? Anlıyamıyorum. Benim serbestliğim mi? Serbest olup ne yapayım? Hayır, beni sıkan hiçbir vaziyet yok. Tapu senetleri mi? Ha, evet vaktile bunları bana vermiştiniz ve çantaya koymuştum. Romanyaya beraber gideceğimiz için bütün evrakı bir araya toplamıştık. Onları mı istiyorsunuz? Peki... Bu akşam trenle mi, vapurla mı hareket edeceksiniz Âlâ. Kâğıtları Sirkeci garına bizzat getiririm. Kaybolmaz, merak etmeyin. Bu vesile ile sizi de selâmetlemiş olurum. Nasıl yalnız değil misiniz? Anneniz de garda mı olacak? Zararı yok, onun da elini öpmüş olurum. O halde bu akşam görüşürüz Selim, Allaha ısmarladık.

Nesrin telefonu şiddetle kapadı.

— Bitti. Artık ne söylediğimi bilmiyordum. En büyük havadis budur anne: Selim iyileşmiş, on beş gün evvel yerinden kalkamıyan hasta adam, Beyruttan buraya gelmek kuvvetini

bulduktan başka, şimdi Romanyaya da gidiyor, oradaki işlerile meşgul olmak arzusunu gösteriyor. Bu akşam hahreket ediyormuş. İki ay kadar Romanyada kaldıktan sonra bir Avrupa seyahati yapacakmış... Benim ne yapmak fikrinde olduğumu, boşanma muamelesine başlamak arzusunda olup olmadığımı öğrenmek istemiş. Serbest olup ne yapacağım? En tuhafı şu: Romanyadaki emlâkin senetleri bende kalmış.

— Bu akşam onları iade etmek için Sirkeciye gideceksin öyle mi?

— Evet, bu vesile ile sevgili kayınvalidemi de görmek şerefine nail oluruz. Siz de beraber geleceksiniz değil mi?

— Tabiî, seni yalnız bırakmam.

— Tren sekizde hareket edecekmiş. Biraz erkence gider, yemeği dönüşte yeriz anne. Şimdi akşama kadar günümüzü geçirmek lâzım. Sizinle bir sinemaya gidelim mi?

— Peki kızım, nereye istersen gideriz.

— Can nineciğim benim, sizi üzdüğüm için ne kadar müteessirim bilemezsiniz.

Saat yedi buçuk.. Trenin kalkmasına yarım saat var. Nesrin annesile birlikte Sirkecide otomobilden iniyor, gara giriyor. Elinde Selimin istediği evrak çantası var.

Nesrin bugün hususî bir surette zarif. Arkasında fıstık içi renginde bol bir spor manto, başında ayni renk şapka, yüzü hafifçe boyalı, dudakları kızıl. Gözlerindeki hüznü dışarıya vermemek için etrafile meşgul olmağa çalışıyor.

— Yedi, sekiz ,dokuz..

— Ne sayıyorsun kızım?

— Sizi görmek için başlarını çevirenleri... Ah anne, sizin gibi güzel olmadığıma bilseniz ne kadar üzülüyorum.

— Hiç üzülme kızım, sende güzellikten daha iyi bir şey var: Çok şirin ve zarifsin; bana itimat et, bir kadın için bu, en kıymetli bir servettir. Şimdi bu sözleri bırakalım yavrum gidecek olan tren hangisi?

— Şu yeşil boyalısı. Yavaş yürüyelim anne, oraya vardığımız zaman yorgunluktan nefesim kesilir de beni heyecanlı zannederler. Halbuki şaşılacak derecede sakinim. Hulkinin hakkı varmış anne. nazik zamanlarda Allah insana cesaret veriyor.

— Zannetmiyorum, son vakalardan sonra Selimle aralarının açıldığını söylüyordu.

— Ne de olsa erkek... Sacide ile Meziyet kadar fedakâr olamaz.

— Hulki de çok fedakârlık etmişti amma sonradan Seli-

min bana karşı olan hattı hareketini beğenmediği için ondan uzaklaştı. Bize her zaman gelip gidiyor.

Yolcular gelmeğe başladılar.

— Evet anne, nerede ise Selim de gelir. Göreceksiniz ondan ayrılırken ne kadar cesur olacağım. Son dakikaya kadar bekliyeceğiz değil mi?

— Fikrimce tren kalkmadan evvel gitmek muvafık olur.

— Hayır anne, bekliyelim. Bugün her istediğimi yapacağınıza söz vermiştiniz.

— Makul olan her şeyi yapalım yavrum; fakat trenin hareketine kadar burada kalmak doğru olur mu bilmem.

— Niçin doğru olmasın? Bir kadının kocası bir senelik bir yola giderse o kadının son dakikaya kadar kocasının yanında bulunmasından tabiî ne olabilir?

— Kederini ve üzüntüsünü âleme göstermekte mâna ne?

— Merak etmeyiniz anneciğim, ben teessürümü içime gömmeği, onu harice göstermemeği çok iyi bilirim. Gözyaşı döküp kayınvalidem hanımefendiyi memnun etmeğe hiç niyetim yok.

İki kadın ağır ağır peronda dolaşıyorlardı. Yolcuları geçirmeğe gelen pek çok aileler vardı. Yer yer gruplar halinde duruyorlar, konuşuyorlar, birbirlerine son talimatı veriyorlar, unutulmuş şeyleri hatırlatıyorlardı.

Nesrin gözlerile Selimi arıyordu. Niçin henüz gelmemişti? Acaba gitmiyecek miydi. Yoksa Nesrin yanlış mı anlamıştı? Hayır, işte uzaktan Selim göründü, elinde gazetelerle yavaş yavaş onlara doğru geliyor. Kalabalıkta ilkin iki kadını görmedi; tam yanlarından geçeceği sırada durdu, yüzünden müthiş bir fırtına geçti ve bir saniyelik tereddütten sonra onlara yaklaştı, evvelâ Mediha hanımın elini öptü.

— Affınızı istirham ederim efendim; buraya kadar zahmet ettiğinizden dolayı cidden mahcubum.

— Ziyanı yok oğlum, bu vesile ile görüşmüş olduk.

Nesrin bir şey söylemeden elindeki çantayı uzatmıştı.

— Teşekkür ederim Nesrin. Bu senetlerin çantanın iç gözünde olduğunu tamamile hatırlamıştım. Görüyorsunuz ya, sıhhatim ve hafızam avdet etti, normal bir adam oldum.

Mediha hanım sordu:

— Tamamile iyileştiniz mi Selim? Hiçbir ıstırabınız kalmadı mı?

— Hayır efendim, hattâ bu uzun seyahate çıkmadan evvel annemin ısrarile son bir defa doktora gittim, beni çok iyi bul-

du ve artık tedaviye değil, sıhhatime itinaya da ihtiyacım olmadığını söyledi.

— Pek memnun oldum yavrum.

Söyliyecek sözleri kalmamış gibi hepsi susmuşlardı. Mediha hanım karı kocayı yalnız bırakmak için bir bahane arıyor, bulamıyordu. Onların başbaşa kalmalarından iyi ve mesut bir netice çıkacağını hâlâ ümit etmek îstiyordu.

O dakikaya kadar ağzını açmıyan Nesrin sordu:

— Hangı kompartımandasınız?

— Üçüncü vagon, dört numaralı kompartıman.

— Bükreşe kaçta varacaksınız?

— Saat dörtte.

— Size iyi bir seyahat yapmanızı temenni ederim Selim.

— Ben de size...

— Hayır, rica ederim benim için bir temennide bulunmayın.

— Anneniz burada mıdır Selim?

Bunu Mediha hanım sormuştu. Karı kocayı müşkül bir vaziyetten kurtarmak istiyordu.

— Evet efendim, eşyalarını yerleştiriyor.

— Onu görebilir miyim?

— Tabiî, sizi götüreyim efendim.

— Lüzum yok, ben kendim bulurum çocuğum.

Mediha hanım yolcuların arasında kaybolduktan sonra Nesrin endişe ile kocasına baktı.

— Annenizin annemi iyi kabul edeceğini ümit ederim Selim. Onun fena bir muameleye maruz kalmasını istemem.

— Müsterih olunuz Nesrin, annem artık benim hastalığım ve nekahatim esnasındaki kadın değildir. O zaman bir tane evlâdını kaybetmek tehlikesi onu tamamiyle değiştirmişti. Hele ben seyahat etmek kararını verdikten sonra zavallıcık büsbütün başka bir insan oldu. Korkuyor, korktuğunu göstermeğe cesaret edemiyor, düşünüyor, geçen günleri hatırlıyor ve yaptığı birçok şeylerden dolayı derin bir vicdan azabı çekiyor. Bunu her halinden anlıyorum. Hattâ bugün kendisini gördüğünüz zaman elinizi uzatır, ona darılmadığınızı ihsas ederseniz, onu da, beni de pek memnun edersiniz Nesrin. Zavallı anneciğim, ben gittikten sonra pek yalnız kalacak, bunu biliyorum amma bu seyahati yapmağa mecburum, hepimiz namına buradan uzaklaşmalıyım.

Selim ne demek istiyordu? Nesrinin kalbi kuvvetle çarptı. Fakat soğukkanlılığını muhafazaya muvaffak olarak şu sözleri söyledi:

— Annenizi görünce bittabi elini öpeceğim Selim. Hattâ isterse, siz burada yokken annem de, ben de onu yalnız bırakmayız.

Genç adam halecanla ellerini uzattı, karısının iki elini tuttu.

— Teşekkür ederim Nesrin, teşekkür ederim.

Bu teşekkürü annesi için yaptığını zannediyordu, hakikatte kalbi sevinç ve ümitle çarpmıştı. Nesrinin bu unutmadığını bir senelik ayrılık esnasında aralarındaki bu anlaşmamzlığın belki de ortadan kalkacağını tasavvur ediyordu. Buna emin olsa, o sabah telefonda ona söylemiye cesaret edemediği birçok şeyleri hemen şimdi, burada söyliyecekti.

Günlerdenberi bu telefon muhaveresini hazırladığı halde son dakikada nasıl olup ta cesareti kırılmış, Nesrine soğuk bir kaç kelime söylemekle iktifa etmişti?

Karşı karşıya durmuşlar, göz göze bakıyorlardı. İkisinin de dudakları titriyor, kalpleri çatlıyacakmış gibi çarpıyordu. Ayrılık aclığını biraz olsun giderecek, beklemek işkencesini hafifletecek birkaç kelime konuşabilseler! Hayır, ikisi de helecanlarının kuvvetinden bir tek kelime telâffuz edemiyorlar, aralarındaki uçurumu kapatacak bir adım atamıyorlardı.

Dan.. dan.. dan...

Birinci kampananın sesi Selimin aklını başına getirdi.

— Kraliçe ile annem trende kalacaklar, koşup onları çıkarayım, Allaha ısmarladık Nesrin, bana yazar mısınız?

— Sizden mektup gelirse tabiî cevap yazarım Selim.

Genç adam tekrar onun elini tutuyor, gözünü gözüne dikiyor ve helecandan kısılan bir sesle:

— Ben sana her zaman yazacağım sevgilim, diyor.

Nesrin yanlış mı işitti? Selim ona "Sen" mi dedi? "Sevgilim" diye mi hitab etti?

Düşünemiyor birdenbire sersemlemiş gibi yerinde mıhlanmış duruyor. Selim uzaklaşmış, sinirli adımlarla vagona girmiştir.

— Kızım, Selim sana işaret ediyor, görmüyor musun?

Annesinin sesi Nesrini uykudan uyandırdı ve alelâcele kocasının vagonuna doğru yürüyordu. Az ileride Halide hanım durmuş, oğliyle konuşuyordu. Genç kadın biraz evvel verdiği sözü hatırlıvarak kayınvalidesine yaklaştı, elini öptü.

O dakikada fevkalâde bir şey oldu: Halide Hanım bir oğluna bir gelinine baktı, gözlerinden yaşlar boşanarak Nesrinin elini tuttu:

— O gidiyor kızım, garip illere yalnız başına gidiyor. Ona

bakmak için yanında ne anası, ne hastabakıcısı, ne de karısı var. Kim bilir ne kadar ihtiyatsızlıklar yapacak, yeniden hasta olack... Acaba bir daha avdet edecek mi? Korkuyorum kızım. Ah, sen onun yanında olsaydın içim ne kadar rahat edecekti! Nesrin, niçin onunla beraber gitmek istemedin yavrum?

Hiç beklemediği bu sözler genç kadını altüst etmişti.

— Fakat o bana böyle bir teklifte bulunmadı ki...

— Nasıl? Dün sana telefon etmedi mi? Tapu senetleri bir bahaneden başka bir şey değildi. Bu kadar zeki ve hassas olduğun halde bunu nasıl anlamadın Nesrin? Hattâ senin de kendisile birlikte gitmiye razı olacağına o kadar emindi ki pasaportunu bile ikiniz namına yaptırmıştı.

Dan. dan... İkinci kampana..

Nesrin iki adımda vagonun penceresine yaklaşıyor. Selim orada, mahzun gözlerle annesile karısına bakıyor.

— Selim, dün bana telefon ettiğin zaman bu seyahati birlikte yapmamızı teklif etmek arzusunda olduğun doğru mudur?

— Evet Nesrin; fakat senden cesaret bulamadığım için söyliyemedim.

Genç kadın koşarak annesile kayınvalidesine yaklaştı.

— Hakınız var efendim, onun maksadını anlıyamamıştım. Bana bunu söylediğiniz için teşekkür ederim.

Sonra annesinin boynuna sarıldı.

— Nineciğim, ben kocamla birlikte gidiyorum. İneceğimiz otelin adresini telgrafla bildireceğim, eşyalarımı arkamdan gönderirsiniz. Allaha ısmarladık anne, kızınız çok çok mesuttur.

Dan.. Son kampana.

Nesrin bir hamlede trene bindi, kocasının kolları arasına atıldı.

Tren yavaş yavaş yürümiye başlamıştı. İki kadın, bir iki adım atarak yolcuların arkasından gitmek istiyorlarmış gibi bir hareket yaptılar.

Pencereden iki mesut baş eğildi, karıkoca garda kalan annelerine gülümsediler ve Selimin kolu müşfik, himayekâr bir tavırla karısının omuzlarını dolarken, sıcak ve heyecanlı sesi trenin gürültüsünü yenerek bağırdı:

— Merak etmeyiniz Kraliçem, kızınızı çok seveceğim, onu mesut etmek için her şeyi yapacağım.

SON

Aşkla Oynanmaz

Bazan içime bir şüphe geliyor : Acaba bu iki kadın, vaziyeti bilhassa karanlık ve fena göstermekle benim ümidimi kırmak mı istiyorlar ? Boş zahmet. Ben böyle komedilere aldırış bile etmiyorum. Kalbim ümitle doludur, çünkü bana bu ümidi veren yalnız hislerim değil, ayni zamanda gözlerimdir.

Fiatı 5 Lira

EKSPRES MATBAASI